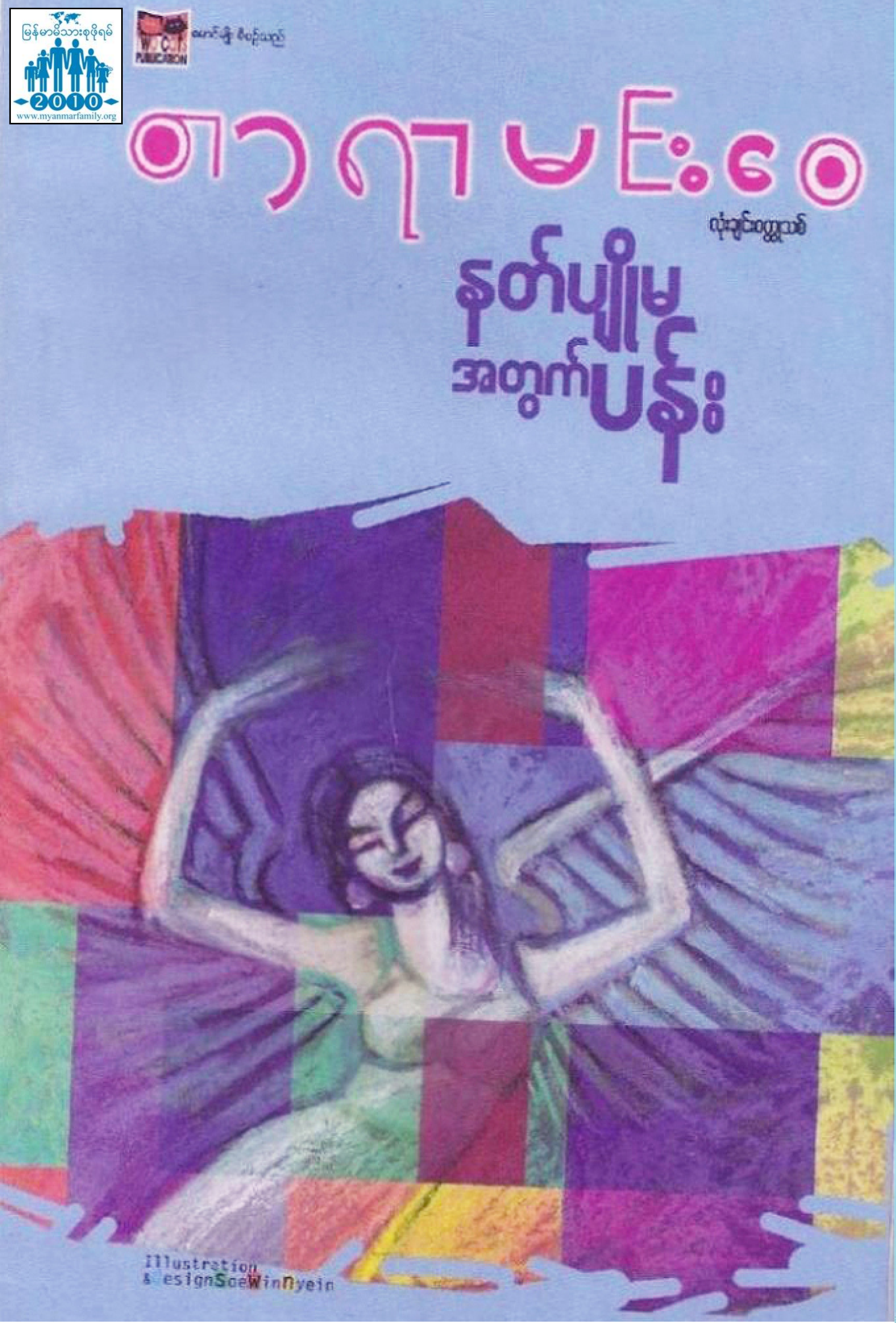

မြန်မာမိသားစုဖိုရမ်
2010
www.myanmarfamily.org
http://www.myanmarfamily.org

နုတ်ပျိုမြအတွက်ပန်း

တာရာမင်းဝေ

၆၉ မြန်မာ e-Book မှတ်တမ်း ၆၀

Scan ဖတ်သူ

zo

PDF ဖန်တီးသူ

tu tu

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
မြန်မာမိသားစုဖိုရမ် မှ တင်ဆက်သည်

Commercial use of this book is strictly prohibited

Myanmar Family Forum

"နိဒါန်း"

"အောက်ဖော်ပြပါ မေးခွန်းများကို ဖြေဆိုခြင်းအားဖြင့် သင်ချစ်သူအတွက် သင်သည် ထိုက်တန်မှုရှိမရှိကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါသည်။ သင်သည် ချစ်သူကောင်း တစ်ယောက် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုသည်ကို ဤအမေးအဖြေက ဆန်းစစ်ပေးပါလိမ့်မည်။

အောက်ပါမေးခွန်းများကို ဖြေဆိုပါ။ သဘောတူလျှင် ✓) လက္ခဏာကို မှပါ။ သဘောမတူလျှင် ✗) လက္ခဏာကိုမှပါ။ မေးခွန်းအတွက် အချိန်ကန့်သတ်ချက် မရှိပါ။ အချိန်မရွေး ဖြေဆိုနိုင်ပါသည်။"

ဖြေပါပြီ။ ဖြေချင်၍ ဖြေခြင်းမဟုတ်ပါ။ မေးလာ၍ ပြန်ဖြေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လူမှုရေးအရ မကောင်းတတ်၍ ပြန်ဖြေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အောင်မှတ်ပေးစရာ ဂုဏ်ထူးမှတ်ပေးစရာ မလိုပါ။ ကိုယ့်ဘာသာအောင် ပြီးသား ဂုဏ်ထူးထွက်ပြီးသားဖြစ်ပါသည်။ ဤမေးခွန်းများကတော့ အရပ် စကားနှင့် ပြောရလျှင် 'ပျင်းပါသည်'။ အေးအေးဆေးဆေး ဖြေလိုက် ပါပြီ။ 'သင့်ထောက်ခံချက်ကို ရယူရန် ဖြေဆိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သစ္စာရှိစွာ ဖြေဆိုခြင်းသာဖြစ်ပါသည်'။ ထိုစကားကို ရှင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ မရှင်းလျှင်လည်း ရှင်းပြမည်မဟုတ်ပါ။ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်နားထောင်လိုလျှင် ထပ်ပြောပါမည်။

"သင့်ထောက်ခံချက်ကို ရယူရန် ဖြေဆိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ကို ကိုယ် သစ္စာရှိစွာ ဖြေဆိုခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။"

မိမိချစ်နှစ်သက်သူအပေါ် အခြားသူတစ်ယောက်ထက် စာနာစိတ် ပို၍ ထားသင့်သည်။

အဖြေ (✓)

မှန်ပါသည်။ အခြားသူထက်တော့ ကိုယ့်ချစ်သူကို ပို၍ စာနာရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည်ပင်လျှင် တောထွက်ခါနီးတွင် ချစ်သူ ယသော်ဓရာ၏ အခန်းကို သွားကြည့်ပါသည်။ တခြား မည်သူ့အခန်းမှ သွားမကြည့်ပါ။ (အကျယ်ကိုသိလိုလျှင်ဗုဒ္ဓဝင်မှာရှု)

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ကိုယ်ချစ်သောသူကိုတွေ့လျှင် သွယ်ဝိုက်စွာ ကိုယ်ကစပြီး ချစ်ရေးဆိုသင့်ပါသည်။

အဖြေ (..?.)

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူချစ်သူကို သွယ်ဝိုက်စွာ ချစ်ရေးဆိုသင့် မဆိုသင့် မေးထားပါသည်။ ခက်သည်က ဖြေဆိုသူသည် မိန်းကလေးမဟုတ်ပါ။ ယောကျ်ားလေးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်းမာသန်စွမ်းပါသည်။ အင်္ဂါလည်း စုံပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤမေးခွန်းကို ဖြေ၍မရပါ။

သို့သော် အတင်းမေးလျှင် ဖြေပါမည်။ "မသင့်"ဟု ထင်ပါသည်။ အဖြေကွက်လပ်မှာ အမှားလက္ခဏာ(✖)ကို ခြစ်ပါမည်။ အကြံပေးလိုသည်က ထိုမေးခွန်းကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီမှာ သင်ကိုယ်တိုင် သွားမေးသင့်ပါသည်။ သင် နားလည်သွားပါလိမ့်မည်။

မေးမေးပြီးချင်း သင့်ပါးကို တံတွေးဆွတ်လိုက်ပါ။ မနာအောင်ဖြစ်သည်။ သူက သင့်ကို ပါးရိုက်လိမ့်မည်။ သင့်မျက်နှာ လည်ထွက်သွားလိမ့်မည်။ မျက်နှာနှင့်အတူ နားပါ လိုက်လည်သွားလိမ့်မည်။ ထိုသို့ဖြင့် သင် နားလည်မည်ဖြစ်သည်။

ချစ်သူနှင့်တွေ့ချိန်မှာ ခန္ဓာကိုယ်သည် သန့်ရှင်းနေသင့်သည်။ ပါးစပ်က လည်း အနံ့အသက်မရှိစေရ။ ထိုသို့သော ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို လိုက်နာသင့်သည်။

အဖြေ (✓)

မှန်ပါသည်။ အလွန်မှန်ပါသည်။ ထောက်ခံပါသည်။ ချစ်သူပင် ဖြစ်စေ တညင်းသီးစားပြီး စကားလာမပြောနဲ့။ ကျွန်တော် နံသည်။ ကိုယ်ကလည်း ချဉ်ပတ်စားပြီး သွားစကားမပြောသင့်။ သူနံမည်။ ဤ အဖြေကို(✓)ပေးပါသည်။

ချစ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ကစားစရာကိစ္စတစ်ခုဖြစ်သည်။

အဖြေ (✓)

မှန်ပါသည်။ နှလုံးသားနှင့်ရင်း၍ ကစားရသောကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ အတော်စွန့်စားရမည့် အလျော်အစားကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ အလွယ်တကူ မကစားသင့်သော ကိစ္စလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကိစ္စများသည် အဓိကအား ဖြင့် လူကြီးဘဝ ရောက်နေသည့် ကလေးစိတ် မကုန်သူများမှာ ဖြစ်လေ့ ရှိပါသည်။ ကစားရတာ ပျော်ပါသည်။ အဟဲ ကစားကွင်းရှိရန်ကား ခက်ခဲ ပါသည်။

ကိုယ်ကောင်းရေးပျက်ပြားသွားလျှင် သင့်အတွက် စိတ်ပူစရာ မလိုပါ။ လှည့်ကွက်ကောင်းပြီး ထွက်ပေါက်ရနိုင်ပါသေးသည်။

အဖြေ (✗)

ဤအတိုင်း သင်ယုံကြည်လျှင် ထိုထွက်ပေါက်မှာ သင့်ဘာသာ ထွက်ပါ။ ကျွန်တော် မလိုက်ပါ။ ထွက်ထွက်ခြင်း 'တစ်ခုလပ်' အမည်ရှိ မြို့တွင်းသို့ ရောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ဖွံ့ဖြိုးမှုအတော်နည်းသောမြို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မလိုက်ပါ။ 'ကွဲ' ခဲ့ပြီ ဆိုကတည်းကတော့ အကောင်းအတိုင်း မရှိနိုင်ဟု ယူဆပါသည်။

ချစ်သူနှင့်ချိန်းတွေ့သောအခါ နှစ်ယောက်သား၏ အချစ်ရေးကိုသာ ဦးစားပေး ပြောဆိုသင့်ပါသည်။

အဖြေ (✗)

လက်မခံပါ။ ချစ်သူနှင့် ချိန်းတွေ့ရာတွင် စကားတွေအများကြီး ပြောပါမည်။ လူတွေအကြောင်း၊ လောကကြီးအကြောင်း နီးစပ်တူညီသော ရင်ခုန်သံဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပြောကြားကြမည် ဖြစ်သည်။ အချစ်အကြောင်းသက်သက် ပြောပါများလျှင် မရိုးနိုင်သော စကားများဖြင့် ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနိုင်မည်လည်း မထင်ပါ။ မည်မျှပင် အပြောင်းအလဲ ပြု၍ ပြောစေကာမူ ထိုသော စကားလုံးများစွာသည် လျှာတစ်ချောင်း တည်းမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထပ်နေပါလိမ့်မည်။

စကားမကုန်အောင် ဆက်ပြောပါမည်။

ဘာစကားမှ မပြောဘဲနေလျှင်လည်း နေပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဘာလုပ်နေသလဲဟု မမေးပါနှင့်။ ထိုအမေးကို ဆင်ဆာဖြတ်မည်။

ချစ်သူအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းဝယ်ပေးရန် သင့်မှာ ငွေ မရှိဘူးဆိုလျှင် ဝယ်မပေးပါနှင့်တော့။

အဖြေ (✘)

မဖြစ်သင့်ပါ။ ဝယ်ပေးသင့်ပါသည်။ ကိုယ့်အချစ်တွေ အကုန်လုံး ပေးထားတာပဲဟုလည်း ပေါတောတော သွားမပြောသင့်ပါ။ ကိုယ့်မှာ မရှိလျှင် သူများဆီက ချေးပြီး ဝယ်ပေးပါ။ ဘယ်သူကမှ ထုတ်မချေးလျှင် ချစ်သူဆီကပဲ ပြန်ချေးပါ။ သူကတော့ ထုတ်ချေးပါလိမ့်မည်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။

သူ့ဆီက တစ်ရာဖိုးချေးသွားပြီး လက်ဆောင်က တစ်ဆယ်ဖိုး လောက်သာ ရှိလျှင်တော့ နည်းနည်းစကားပြောရပါလိမ့်မည်။

အချစ်စာပေသည် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လှပါသည်။ အလုပ်သမား လူတန်းစား အတွက် မသင့်တော်ပါ။

အဖြေ (✘)

အလုပ်လုပ်ခြင်းသည် လေးစားဖွယ်ရာကောင်းသော အပြုအမူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လူထက် ပျားက အလုပ်လုပ်ပါသည်။ ထိုကြားထဲ မှာပင် 'ပျားမ'သည် တစ်နေ့လျှင် ဥ(၅၀၀၀) ဥပါသည်။ သူ့တစ်ယောက် တည်း စွမ်းအားဖြင့် မရနိုင်ပါ။

ပျားဘုရင်မနှင့် ပေါင်းဖက်ဆက်ဆံသည့် ပျားထီးသည် သေရပါ သည်။ သို့စင်လျက်က ပျားထီးသည် အဂ္ဂါကျန်နှင့်ရင်း၍ ပျားဘုရင်မကို ချစ်မက်စုံဖက်ခဲ့ပါသည်။ အလုပ်လုပ်သောသူကို မချစ်ရဟု မဆိုသင့်ပါ။ ဤမေးခွန်း မှားပါသည်။

(အကျယ်ကိုသိလိုလျှင် မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း အတွဲ(၇) ပျားကိုရှု)

ချစ်သူကို ရှေးဟောင်းချစ်ကဗျာများ ရွတ်ပြသင့်သည်။

အဖြေ (✗)

မရွတ်ပြသင့်ပါ။ ထိုသို့သောခေတ်က ကုန်ပါပြီ။ ချစ်သူကို ချစ်ကြောင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြောသင့်ပါသည်။ ရှေးဟောင်းကဗျာကြီးနှင့်တော့ မပြောသင့်ပါ။ ဥပမာအားဖြင့် ရှေးဟောင်းကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို ကျွန်တော် ရွတ်ပြပါမည်။

.........လုငြိမ့်လေးနှင့်
မနေ့းရင်ရွှေ စုံလျှင်စေဟု
မဟေသရီ၊ နောင်တော်ညီဝယ်
ရုံစီဆင့်လောင်း၊ တောင်းမှတ်ဆုကြောင့်
လူလူ့ရွှင်တမ်း၊ စိတ်ဝမ်းဖြေဆည်
နေလှည့်သည်ကို ရိုက်မြည်ဆော်ကြိုး
လှုံ့ပြန်နိုးသို့.........

ကျွန်တော်က ရွတ်ပြသော်လည်း ကဗျာ၏ လိုရင်းကို ချစ်သူက နားလည်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း နားမလည်ပါ။ သင်နားလည်လျှင် သင့်ဘာသာ ရွတ်ပြပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ မရွတ်ရေးချ မရွတ်။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော ဆိုကြီးစကားများကို ပြောပြသင့်သည်။

အဖြေ (✗)

မရွတ်ပြသင့်ပါ။ ရှုပ်ထွေးလာနိုင်ပါသည်။ ဥပမာ ကျွန်တော်က 'ချစ်ခြင်းအစ မျက်စိက' ဟု ပြောကြားအံ့။ သူက 'အချစ်မှာ မျက်စိမရှိ' ဟု ပြန်ငြင်းလိမ့်မည်။ ရန်ဖြစ်ရမည်။ ကိုယ်တာဝန်ယူနိုင်သော စကားကိုသာ ကိုယ်ပြောတာကောင်းသည်။ ချစ်သူချင်းသည်လည်း ရန်ဖြစ်လျှင်တော့ စိတ်ဆိုးတတ်သည်ပဲဖြစ်၏။

အချစ်စာပေကို အလေးထားစရာ မလိုပါ။

အဖြေ (✖)

ထိုသို့ဆိုလျှင် ဂန္ထဝင်စာရေးဆရာကြီး ရှိတ်စပီးယားကို ရှိမီရိုနှင့် ဂျူးလီယက် ပြဇာတ်ရေးခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့် သင် သွားရောက် ရန်တွေ့ပါ။ သင့်ယုံကြည်ချက်အတွက် ဆရာကြီးရှိတ်စပီးယား ရောက်နေသည့် တမလွန်လောကကိုလည်း လိုက်သွားရဲသင့်ပါသည်။ လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်စေချင်ပါသည်။

ချစ်သူတစ်ယောက် နမ်းရှုံ့ဂုဏ်ရန် စာ ငါးလုံးရေးမှုပါ။ ငါးလုံးထက်ပိုလျှင် တစ်မှတ်မ ရမည်မဟုတ်ပါ။ ငါးလုံးထက်လျော့လျှင် တစ်လုံးလျော့သည်နှင့် တစ်မှတ်ထပ်ရမည် ဖြစ်သည်။

ရပါသည်။ ဖြေပါမည်။ ငါးလုံးမှ တစ်လုံးထိ အောက်ပါအတိုင်း အဆင့်ဆင့်ဖြေပေးလိုက်ပါသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် အကြမ်းဖျဉ်းဖြစ်သည်။

၅။ နည်းနည်းနမ်းမယ်နော်။

၄။ နည်းနည်းနမ်းမယ်။

၃။ နမ်းမယ်နော်။

၂။ နမ်းမယ်။

....

၁။ "ဟိတ်"

နောက်ဆုံးတစ်လုံးသည် အသင့်တော်ဆုံး အကောင်းမွန်ဆုံး ဖြစ်မည်ဟု ယူဆပါသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ထိမိတာရှိပါသေးသည်။ တစ်လုံးလည်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အနမ်းနှင့် တစ်ထပ်တည်း ကျရောက်မှု ရှိပါသည်။ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

"မွှတ်"

(၁)

ဒီပြဿနာကို နှံပြည်စုတ်က စတာပါ။ 'ပြဿနာ'ဆိုတဲ့ စာရွက်ကို နှံပြည်စုတ်က ချိုလာတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒင်းကလေးတို့ နှံပြည်စုတ် အကြောင်း ငြင်းခုံကြရင်းက စတင်ဖြစ်ပွားလာတဲ့ ပြဿနာပါ။ တစ်ယောက်က ပြောတယ်။ 'နှံပြည်စုတ်ကို အမြောက်နဲ့ မချိန်သင့်ဘူး'တဲ့။ တစ်ယောက်က ပြန်ငြင်းတယ်။ 'နှံပြည်စုတ်ကို အမြောက်နဲ့ ချိန်သင့်တယ်'တဲ့။

တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်ထဲမှာပါ။ ရှေ့ခုံမှာ ကျွန်တော် စာထိုင်ဖတ်နေတုန်း နောက်ခုံကို ဒင်းကလေးတို့ ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော် စာကောင်းကောင်းဖတ်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ။

သူတို့ရဲ့ စကားပြောသံတွေက စီခနဲထွက်လာတယ်။ သွပ်ပြားပေါ် ဝဲလေ့ာ်ထုတ် ပွင့်ကျသလို တဖျောဖျောပဲ။ ဘယ်လိုမှ စာကောင်းကောင်းဖတ်လို့ မရတော့ဘူး။ စိတ်က မကြားချင်ပေမယ့် နားကတော့ သူ့ဟာသာသူ ကြားနေရတယ်။

နှံပြည်စုတ်အကြောင်းက နောက်မှ။ စ,စချင်းမှာ စာမရိုင့ာက် အကြောင်း၊ ပြောကြတာ။

"ဟဲ့ နင် စာမရီဌက်အကြောင်း သိလား"

"ဟင့်အင်း မသိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အေး သူ့အကြောင်း ငါဖတ်လာတယ်၊ ထူးဆန်းတာတွေ့လို့"

"ဟုတ်လား ပြောပါဦး"

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

စာမရီဌက်အကြောင်း ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး၊ အပင်တွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်ကော အကောင်ပလောင်တွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်ကော ကျွန်တော်က အသိအမြင်နည်းတယ်။

ရှေးကဗျာ လင်္ကာတွေထဲမှာတော့ စာမရီဌက်အကြောင်း ဖတ်ဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် တကယ်ရှိတယ်လို့တောင် မထင်မိဘူး။ ပုံဖော်ကြည့်လို့လည်း မရဘူး။

'စာမရီ'ဆိုတော့ မရီတတ်တဲ့ 'စာ'ပေါ့။ ရီ(ရယ်)တတ်တဲ့ 'စာ' လည်း ကိုယ်က မတွေ့ဖူးဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ 'စာမရီ'ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားခဲ့တာကြာပြီ။

အခု သူတို့ရဲ့ စကားကို ကျွန်တော် နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

"အဲဒီ စာမရီဌက်အထီးကလေ မိန်းမပိုးရင် နည်းနည်းမှ သိက္ခာမရှိဘူးတဲ့ သိလား"

"ဟုတ်လား၊ အမကရော ကြွန့်ရှိလား"

"အမ,အကြောင်းကိုတော့ ဘာမှ ပြောမထားဘူး"

"ဒါဖြင့် အမ,က ကြွန့်ရှိလို့ပေါ့"

"အေးပေါ့၊ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ခုဟာကတော့ အထီး သိက္ခာမရှိတဲ့ အကြောင်းပဲ ရေးထားတယ်"

"အေးအေး၊ အဲဒါဆို ဆက်ပြော"

တော်တော်ဟုတ်တဲ့ လူမလေးတွေပဲ။ နောက်ကို မသိမသာ လှည့်စောင်းကြည့်ပေမယ့် သူတို့ကို မမြင်ရဘူး။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

"အမ,ကို လာပိုးရင်တဲ့ အဲဒီ စာမရီဌက်အဖိုကတဲ့"

"အင်း..."

"သစ်ကိုင်းမှာ ပြောင်းပြန် ဇောက်ထိုးချိတ်ပြီး က,ပြတယ်တဲ့"

"ဟယ်... ပေါ်ရဲလိုက်တာ ခစ်ခစ်"

"အေးလေ၊ တီးလုံးလည်း မပါဘဲ က,နေတယ်"

"ဟဲ့ ဒီတစ်ခါ နင့်ဆီကို မြင့်ဌွေးလာပိုးလို့ရှိရင် အဲလိုပဲ ကခိုင်း"

ကောင်မလေးတွေ တခိခိရယ်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်နားထဲမှာလည်း ကလိကလိနဲ့။ ရယ်သံတွေဆုံးတော့ နောက်ကောင်မလေးက တခြားအဆိုတစ်ခုကို တင်သွင်းလာပြန်တယ်။ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ စကားသံက အတော်နားထောင်လို့ကောင်းတယ်။

သူ အဆိုတင်သွင်းလာတာက နှံပြည်စုတ်အကြောင်း။

"ဟဲ... နှံပြည်စုတ်အကြောင်းကော နင်ကြားပြီးပြီလား"

"ဟင့်အင်း...မကြားဖူးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

သူတို့ဌက်အကြောင်း ပြောဆိုနေကြတာကလည်း ရုပ်ကွက်ထဲက လူတွေအကြောင်း ပြောဆိုနေတာကျနေတာပဲ။ 'ပြန်ရင် ငါ လှည့်ဝင်လိုက်ဦးမယ်' ဆိုတာမျိုးများ ပါလာဦးမလား မသိဘူး။

"နှံပြည်စုတ်က အကောင်လေးကြည့်တော့ ပိစိညှောင့်တောက်နဲ့"

"အေး ဘာဖြစ်တုန်း"

"မိန်းမတွေ အများကြီးယူတယ် ဌဲ့"

"အင်း..."

"ပြီး၊ အဲဒီမိန်းမအားလုံးကို အသိုက်တစ်လုံးစီမှာ ထားတယ်တဲ့"

"အောင်မယ်၊ အဲဒီအသိုက်က သူ့ဘာသာ သူယက်တာလား"

"အေးပေါ့၊ သူ့ဘာသာ ယက်တာပေါ့"

"ဩော်... သူကလည်း အလာကြီးပါလား"

"ခိခိ..."

ရယ်ကြပြန်တယ်။ ပြီး ဆက်ပြောကြတယ်။

"သူ လူပါးဝ,တာ တစ်ခုရှိသေးတယ်"

"ဘာလဲ"

"ကလေးတွေ မွေးလာရင်တော့ သူက လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘူးတဲ့"

"ဟယ်... အမ,ကပဲ စောင့်ရှောက်ရတာလား"

"အေး"

"ဟင်...ဒါဖြင့် သူက ကလေးစရိတ်လည်း မထောက်ဘူးပေါ့"

"မထောက်ပါဘူး၊ သူ့အလုပ်နဲ့သူတောင် မအားဘူး"

"အောင်မာ...သူက ဘာလုပ်နေလို့လဲ"

"ခုနက ပြောပြီးပြီလေ၊ အိမ်တွေတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထပ်ထပ်ဆောက်နေတာပေါ့"

"အော...မိန်းမတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထပ်ထပ်ယူနေတာပေါ့"

"အစစ်ပေါ့"

"တော်တော်လူပါးဝတဲ့ နှံပြည်စုတ်"

သူတို့ တခိခိရယ်ကြပြန်ပါတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ ကျွန်တော်လည်း ရယ်ချင်လာတယ်။ သူတို့စကားက မဆုံးသေးဘူး။ နှံပြည်စုတ်ကို လက်နက်စွဲကိုင်ဖြေရှင်းဖို့အထိ ကျယ်ပြန့်လာတယ်။

"ဒါဆို အဲဒီနှံပြည်စုတ်ကို အမြောက်နဲ့ ချိန်သင့်တယ်"

"ဟေ့အေး၊ အမြောက်နဲ့တော့ မချိန်သင့်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ယူသမျှမိန်းမကို အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင်ထားပေးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းကိုတော့ အသိအမှတ် ပြုသင့်ပါတယ်ဟ"

"ကောင်မ၊ အဲဒါဆိုရင်လည်း အဲဒီနှံပြည်စုတ်ကို နင်ပဲ ယူတော့"

ရယ်ကြပြန်ပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါရယ်တာက တော်တော်နဲ့မပြီးကြပါဘူး။ လက်က နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သွားဖို့အချိန်တန်ပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်ဆိုရင် မြကျွန်းသာမှာ ထက်မိုး ရောက်နေလုပြီ။

ခုံကထ အထွက်မှာ ကျွန်တော့်နောက်ဘက် လာတွတ်ထိုးကဲ့ နှံပြည်စုတ်နဲ့ စာမရီကိုလည်း တစ်ချက်လောက် ငဲ့ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ စာမရီကတော့ စကားတွေ တွတ်ထိုးနေတုန်းပဲ။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နားထောင်ရင်း နှံပြည်စုတ်က ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်တယ်။

အတော်လှတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ အဲဒီနှံပြည်စုတ်မလေးအတွက် ကျွန်တော် အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပေးသင့်တယ်လို့တောင် ထင်မိသေးတယ်။ (သူက အမြောက်နဲ့ချိန်ပြီး ခိုင်းလာရင်ပေါ့လေ)

မြကျွန်းသာရောက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း ထက်မိုးက စားပွဲတစ်လုံးမှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆီးမေးတယ်။

"မင်း အခုမှ ကျောင်းထဲရောက်တာလား"

"ရောက်နေတာကြာပြီ၊ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ စာသွားဖတ်နေတာ"

စားပွဲထိုးလေးက အနားရောက်လာတယ်။

"အစ်ကို ဘာသုံးဆောင်မလဲ"

"စိုးမြင့်ကြော် တစ်ပွဲပေးကွာ"

စားပွဲထိုးလေးပြန်ထွက်သွားတယ်။ 'စိုးမြင့်ကြော်' ဆိုတာ စိုးမြင့်ဆိုတဲ့လူကြီး တီထွင်ခဲ့တာထင်ပါရဲ့။ အသီးအရွက်တွေနဲ့ အသားနည်းနည်းကို ကြော်ပြီး ထမင်းပေါ်အုပ်ပေးတာပါ။ ထမင်းပေါင်းလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ထမင်းပေါင်းလိုတော့ ကော်ရည်မပါဘူးပေါ့။

ကျွန်တော်တို့တတွေ စားရင်းသောက်ရင်း ကျောင်းစာအကြောင်းကို လူကြားကောင်းအောင် ပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ လွယ်အိတ်ထဲက စစ်တုရင်ဘူးကို ထုတ်ပြီး သူရယ် ကျွန်တော်ရယ် စစ်တုရင်ကစားကြတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ထက်မိုး နှစ်ယောက်လုံးဟာ မြန်မာ့လက်ရွေးစင် စစ်တုရင်သမားတွေပါ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကစားရှိန်လေးရလာချိန်မှာ တခြားဝိုင်းကလူတွေ စုအုံလာတယ်။ ဘေးကထိုင်ကြည့်ကြတယ်။

ဆရာတစ်ယောက်က ထက်မိုးကို တလွဲကြီးတွေ အကြံပေးနေတယ်။ ထက်မိုးအတွက် အခက်ကြုံတယ်လို့ ထင်ရနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ထက်မိုးက နောက်ပိုင်းမှာ သူပေးတဲ့အကြံတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့အတွက်ကိုပဲ ရွှေ့ရင်း စဉ်းစားရတာတောင် သက်သာနေတယ်။ ဆရာမ တစ်ယောက်ကလည်း ဘေးကနေ ဖြတ်သွားရင်း မှတ်ချက်ချတယ်။

''ဒီကောင်တွေ ကျားထိုးနေတာကိုး''

ကျွန်တော် လှမ်းရယ်ပြလိုက်တယ်၊ ဒီကစားနည်းဟာ စစ်တုရင်ကစားနည်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကျားမဟုတ်ကြောင်း အဲဒီဆရာမကို ကျွန်တော် ခဏခဏရှင်းပြခဲ့ဖူးတယ်။ အခုလို ဂုဏ်ထူးတန်းနောက်ဆုံးနှစ်ရောက်တဲ့အထိပဲ။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ တနင်္လာသမီးများလား မသိဘူး။ သူကတော့ ကျားမှ ကျားပဲ။

စစ်တုရင်သုံးပွဲထိုးပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ထက်မိုး လူချင်းခွဲလိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အတန်းတက်ရမယ့်အချိန်မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ထက်မိုးက အတန်းချိန်နီးနေပြီ။ ကျွန်တော်က ရူပဗေဒ၊ ထက်မိုးက ဒဿနိက၊ အတန်းချိန်မတူကြဘူး။

မြကျွန်းသာက ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်လည်း ယောင်ချာချာဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိဘူး။ အဓိပတိ လမ်းမတစ်လျှောက်မှာလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်သူတွေ ပြန့်ကျဲနေတယ်။

ပိန်ကပ်ကပ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံဆရာကို အမျိုးမျိုး ကိုယ်ဟန်ပေးနေတယ်။ ဓာတ်ပုံဆရာကလည်း ရှေ့တိုးလာလိုက်၊ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်နဲ့ သူ့ကို လှအောင်ရိုက်နိုင်ဖို့အရေး ဗျာများနေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲက ကောင်မလေးပဲ။ လှုကနေပေမယ့် လျှာကမနေဘူး။ ကျွန်တော် လှမ်းအော်လိုက်မိတယ်။

''ဓာတ်ပုံရိုက်မနေပါနဲ့၊ ပန်းပုသာ ထုလိုက်စမ်းပါ သန္တာရယ်၊ နင့် ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ဆို သစ် သိပ်မကုန်ပါဘူး''

သန္တာက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးစွေအကြည့်မှာ ကင်မရာမီးက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားတယ်။

''ဟာ သွားပြီ''

ဓာတ်ပုံဆရာက သူ့နဖူးကို လက်နဲ့ ရိုက်တယ်။ သန္တာကလည်း သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ ဖိတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို လက်နဲ့အုပ်ပြီး တချိုးတည်း လစ်ထွက်လာခဲ့ရတယ်။

ဓာတ်ပုံရိုက်နေသူတွေများလို့ အလိုက်တသိနဲ့ သူတို့ကို လွတ်ရာကျော်ရာက ရှောင်တိမ်းပြီး လျှောက်နေရတာ၊ စစ်တုရင်ထိုးရတာကက်တောင် ခက်သေး။

''ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်ကွေ့… ညာကွေ့''

ကောင်မလေးတစ်စုက ကျွန်တော့်ကို နောက်သွားတယ်။ ရွှေတောင်က ခင်နှင်းသဇင်တို့အုပ်စုတွေပေါ့။ သူတို့က အုပ်စုများလို့ ကျွန်တော်လည်း အားမတန် မာန်လျှော့ခဲ့ရတယ်။ မျက်နှာသေလေးနဲ့ လျှောက်နေမိတုန်း။

''ဘုန်း…''

''အင့်…''

ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်လာတဲ့ စာအုပ်ကလည်း ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တိုက်မိတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း လန့်သွားတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်လာတဲ့ စာအုပ်ကလည်း ပြုတ်ကျသွားတယ်။

နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး မျက်လုံးပြူးနဲ့ ကျွန်တော် အော်လိုက်မိတယ်။

''ဟာ…နှံပြည့်စုတ်''

''အောင်မာ ဘာနှံပြည့်စုတ်လဲ''

အဲဒီစကားကို နှံပြည့်စုတ်က ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘေးမှာ ပါလာတဲ့ စာမရီက ဝင်ပြောတာပါ။

''ဆောရီးဗျာ''

ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်တိုက်မိကြတာက ခေတ်ဟောင်းအချစ်ဝတ္ထုတွေထဲကလို ကော်ရစ်တာအကွေ့မှာ

ဝင်တိုက်မိကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဓိပတိလမ်းမကြီးရဲ့ ခလယ်ခေါင်တည့်တည့်မှာ ဝင်တိုက်မိကြတာပါ။ ခာတ်ပုံရိုက်သူတွေကို ငေးရင်းမောရင်း၊ ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း ဝင်တိုက်မိကြတာပါ။

သူက သူ့စာအုပ်ကို ငုံ့ကောက်တယ်၊ စာအုပ်ငုံ့ကောက်ချိန်မှာမှ

''အယ်...''

သူ့မျက်လုံးတွေဝိုင်းသွားတယ်။ ဘေးနားပလက်ဖောင်းအစပ်မှာ ပန်းသီးတစ်လုံး။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်စာအုပ်ကို ငုံ့ကောက်ရင်း...

''ဟာ...ဘယ်က ပန်းသီးကြီးလဲ မသိဘူး''

အဲဒီတော့မှ နှံပြည်စုတ်က ဒေါပွပါတော့တယ်။

''ဘာ...ဘယ်က ပန်းသီးကြီးရမှာလဲ၊ ကျွန်မ ပန်းသီး ကျွန်မပန်းသီး၊ ရှင်နဲ့ တိုက်မိလို့ လွတ်ကျသွားတာ''

''အင်...ဟုတ်လား''

အားနာသွားတယ်။ သူပြောပုံက သူ့ပန်းသီးကို ကျွန်တော်က လုစားမှာ ကျနေတာပဲ။ ပန်းသီးကို ကပျာကယာပြေးကောက်ပြီး ကျွန်တော်က ဖုန်တွေ ဘာတွေ ခါပေးလိုက်တယ်။

''ရော့...''

ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးက မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ပြန်ငြင်းတယ်။

''တော်ပါပြီ၊ မယူတော့ပါဘူး''

''ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''မြေကြီးပေါ် ဒီလောက်ကြီး ပြုတ်ကျပြီးမှတော့ မစားချင်တော့ပါဘူး''

ပန်းသီးက အကောင်းကြီးရှိပါသေးတယ်။ ဘာမှလည်း မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် ပန်းသီးကို လှည့်ပတ်ပြီး ဖုန်ထပ်ခါပေးလိုက်တယ်။

''အကောင်းကြီးရှိပါသေးတယ်၊ ရော့...ယူပါ...ရပါတယ်''

''ဒို...မယူတော့ပါဘူးဆို''

''ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် အားနာအောင်မလုပ်ပါနဲ့''

''အားနာရင် လဲသေလိုက်''

''ဒီပန်းသီးကို ခင်ဗျား မစားဘူးလား''

''မစားဘူး''

''ပြီးရော၊ ခင်ဗျား မစားရင် ကျွန်တော်စားမယ်''

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က ပန်းသီးကို ဂွပ်ခနဲကိုက်လိုက်တယ်။ ပြီး ရှလွတ် ရှလွပ်နဲ့ ဝါးစားပြလိုက်တယ်။

''အမ်...''

နှံပြည်စုတ်ကလေး ကြောင်သွားတယ်။ စာမရီနဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်...

''ရှင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ...''

''ကျွန်တော့်နာမည် 'အငတ်'ပါ''

''ဘာ...''

ပန်းသီးကို ပလုပ်ပလောင်းစားပြရင်း ကျွန်တော်ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

''အငတ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် အငတ်လို့ ခေါ်တယ်''

နှံပြည်စုတ်က မျက်စောင်းထိုးပြီး ခြေဆောင့်ထွက်သွားတယ်။ စာမရီကလည်း နှံပြည်စုတ်လိုပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းလိုက်ထိုးတယ်။ ခြေဆောင့်မလို မဆောင့်မလိုလုပ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ ခြေဆောင့်ခါနီးမှ သူ့ကိုယ်သူ ကာယကံရှင်မဟုတ်မှန်း သတိဝင်လာပုံရတယ်။

ကျွန်တော့်ကို ကျော်သွားပြီးမှ နှံပြည်စုတ်ကလေးက...

''ဒီမှာ...''

''ဟုတ်ကဲ့''

''ကျွန်မ နာမည်က 'နှင်း' လို့ခေါ်တယ်''

ပြီး လှည့်ထွက်သွားတယ်၊ စာမရီကလည်း သူ့နောက်က ပါသွားတယ်။ ကျွန်တော် ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်ရင်း နောက်ကနေ အကျယ်ကြီး

အော်ပြောလိုက်တယ်။

''ဟုတ်ကဲ့ မနှင်း၊ ရှာမှာတွေ့လည်း ခေါ်မယ်နော်''

သူတို့ ကျွန်တော့်ကို လှည့်မကြည့်ကြတော့ဘူး။

သူ့နာမည်ကို ဘာကြောင့် ပြောသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ နှံပြည်စုတ်လို့ နာမည်ဖျက်ခံရမှာစိုးလို့ပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်ကို သူ ဘာကြောင့် မေးသလဲဆိုတာကိုတော့ မသိဘူး။ လောလောဆယ်သိတာက တစ်ခုပဲရှိတယ်။

သူ့ပန်းသီးက အတော်ချိုတယ်။

(၂)

''ဟော့ကောင် သူရ''

ကင်တင်းထဲကနေ ဖေဆန်းရဲ့ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ပုစွန်ပြုး ပြုးနေတယ်။ ဒီကောင်က အမြဲတမ်း ပြုးနေတတ်တယ်၊ မျက်မှန်ကြီးနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကလည်း ထူတယ်။ သူပြုးရင် မျက်မှန်နဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကပါ လိုက်ပြုးနေသလိုပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ပုစွန်ပြုး ပြုးတယ်လို့ ခေါ်တာ။ ကျွန်တော်က သူ့ဝိုင်းမှာ ထိုင်ရင်း...

''မင်း တစ်ယောက်တည်းလား ဖေဆန်း....ပေါ်လွင်ရော မပါဘူးလား''

''ဟော့အေး ဒီကောင် မရောက်သေးဘူး''

ဖေဆန်းရဲ့ တွဲဘက် ပေါ်လွင်ကို မေးတာပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်က အမြဲတမ်း တတွဲတွဲ ရှိတတ်တဲ့ကောင်တွေ၊ ဖေဆန်းပေါ်လွင်အတွဲ ဆိုတော့ 'ဖဆန့်ပလ' ပေါ့။

ဖေဆန်းက ဖဆ၊ ပေါ်လွင်က ပလ။

ကျွန်တော်နဲ့ ဖေဆန်း ထွေရာလေးပါး ထိုင်ပြောနေကြတုန်း ပေါ်လွင် ရောက်လာတယ်။

"ဟော့ကောင်တွေ ဘာတွေလေပြစ်နေကြတာလဲ"

"အေး လာကွ၊ စကားက အတော်တောင် အရှိန်ကောင်းနေပြီ မင်းအစ်မအကြောင်း ပြောနေကြတာ"

ပေါ်လွင်က ကျွန်တော်တို့ကို အသံမထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ပြီး ဆဲပါတယ်။

"အလကားပါကွာ၊ ဒီမှာ ငါတို့ Kiss ဆိုတဲ့ စကားလုံးအကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြတာ"

"ဪ…"

ဒီကောင် ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားတယ်။

"ဘာလဲ ဖေဆန်းက စီးကရက် ဖြတ်တော့မှာလား"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်း တော်လာပြီ"

ဖေဆန်းကို သူ့ကောင်မလေးက စီးကရက် ဖြတ်ခိုင်းတာ ကြာပြီ၊ သူ့ကောင်မလေးက စည်းကမ်းချက်တွေ အရမ်းများတယ်။ ထမင်းအများကြီး မစားနဲ့၊ လက်သုတ်စုံမစားနဲ့၊ ဘာမလုပ်နဲ့၊ ညာမလုပ်နဲ့… အဲဒါတွေ သိပ်များတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ဒီကောင် စိတ်ညစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးကို မလွန်ဆန်ရဲဘူး။ အဲဒီ ကောင်မလေးကိုမှ ဒီကောင်က လည်း တီဗွီထဲက ကြော်ငြာမင်းသားလို 'အိုး… သိပ်သိပ် သိပ်ကြိုက်' ဖြစ်နေတယ်။

ဟိုတစ်နေ့က အတန်းထဲမှာ ဆရာက စာသင်တော့ ရူပဗေဒ သီအိုရီ တစ်ခုအကြောင်းပြောရင်း ဆေးပညာ၊ စိတ်ပညာ အယူအဆတွေကို ထည့်ပြောတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ကိုးကားပြောတာပါ။

'မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံးနမ်းခြင်းနှင့် စီးကရက်ကို ပထမဆုံးသောက်ခြင်းအား တစ်ရက်တည်းမှာ ကျွန်တော် ပြုလုပ်ခဲ့မိ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ နောက်နောင်မှာ စီးကရက်ကို ကျွန်တော် မသောက်ဖြစ်တော့ပါ' တဲ့။

အဲဒီစကားကို ကျွန်တော်တို့ အရမ်းသဘောကျသွားကြတယ်။

ပေါ်လွင် မပါဘဲ ကျွန်တော်နဲ့ ဖေဆန်း အဲဒီအကြောင်းကို ပြောနေကြတာပါ။

ပေါ်လွင်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိနဲ့ မေးတယ်။

"ဘယ်လိုလဲ ဒီကောင်က စီးကရက် ဖြတ်တော့မယ်တဲ့လား"

"မထင်ပါဘူး၊ မင်းကောင် မင်းမေးကြည့်"

ပေါ်လွင်က ဖေဆန်းဘက်ကိုကြည့်ပြီး ငေါက်ဆတ်ဆတ် မေးတယ်။

"ဟော့ကောင် မင်း စီးကရက်နဲ့ အိအိခိုင် ဘယ်သူ့ပိုချစ်လဲ"

ဖေဆန်းက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့

"ဟာ အိ ကိုပဲ ချစ်တာပေါ့ကွာ၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"စီးကရက်ကကော…"

"စီးကရက်ကိုတော့ မချစ်ပါဘူးကွ"

"မချစ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ မင်း မဖြတ်နိုင်ရတာလဲ"

"ဟာ ဗမာစကား ရှိတယ်လေကွာ၊ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်း ဆိုတာလေ"

ကျွန်တော် ထရယ်မိတယ်။ ပေါ်လွင်က ဖေဆန်းကို ဘုကြည့်ကြည့်ရင်း။

"လာပြန်ပြီ ဒီနမ်းတာက"

"အေး ဟုတ်သားပဲ"

သုံးယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြပြန်တယ်။ စကားလမ်းကြောင်းက အနမ်းဆီကို ပြန်ကွေ့သွားတယ်။ ပေါ်လွင်က စိတ်ဝင်တစား မေးတယ်။

"နေပါဦး မင်းတို့က အနမ်းအကြောင်း ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ"

"အနမ်းဆိုတာ အသန်းရဲ့ ညီမတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ"

ဖေဆန်းက အဲလိုပြောတော့ ပေါ်လွင်က 'လခွမ်း' လို့ ဆဲတယ်။ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ဆုံကြရင် အဲဒီလိုပဲ။ 'ဖဆပလ' နှစ်ခြမ်းကွဲနေကျ။ ကျွန်တော်ကပဲ ကြားကနေ အတည်အခန့် ဝင်ပြောရတယ်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

"ဒီလိုကွ… အနမ်း ဘယ်ကစဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါတို့ ပြောနေတာ"

"ဘယ်က စဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ အနမ်းဆိုတာ နမ်းလိုက်ရင် ဖြစ်သွားတာပေါ့"

"အဲဒါတော့ မင်းပြောမှလား၊ တို့က အနမ်းရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို ပြောနေတာ၊ ဘယ်တုန်းက စပေါ်လာလဲဆိုတာ…"

ပေါ်လွင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးမှ ကပျာကယာ ပြောတယ်။

"ဟုတ်လား အဲဒါဆိုရင် စိတ်ဝင်စားတယ်။ ငါ အဲဒါတွေကို ဘာမှမသိဘူး"

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဖေဆန်းက ဝင်ပြောတယ်။

"ငါနဲ့သူရ အမြင်မတူဘူး ဖြစ်နေကြတယ်ကွာ"

"ဘယ်လို မတူတာလဲ"

"ငါက ငါဖတ်ဖူးသလို ပြောတယ်၊ အနမ်းဆိုတာ ကျောက်ခေတ် ကတည်းက စ ပေါ်တယ်၊ ကျောက်ခေတ်မှာ ဆားမပေါ်သေးတော့ လူတွေက အငန်ဓာတ်အတွက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လျက်ကြတယ်။ အဲဒီကနေ အနမ်း စ ပေါ်လာတယ်လို့ ပြောတာ"

ပေါ်လွင်က မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားတယ်။

"မင်းရဲ့ အနမ်းသမိုင်းကလည်း ရွံစရာကြီး"

ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာတယ်။

"သူရ ပြောစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းကရော ဘယ်လို ဖတ်ထားတာလဲ"

"ဒီလိုကွာ… ငါဖတ်ထားတာက အီဗော်လူးရှင်း သီအိုရီနဲ့ ပတ်သက်တယ်။ ငှက်ရယ် အဆင့်မြင့် သတ္တဝါတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေကို နှုတ်သီးချင်းတေ့ပြီး အစာကျွေးတဲ့ အလေ့အထ ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါဟာ အနမ်းသမိုင်းရဲ့ အစပဲ။ နောက်မှ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ လူသားဟာ ဗီဇမှာကတည်းက အနမ်းဓာတ်တွေ ပါဝင်နေခဲ့တယ်"

ဖေဆန်းက နည်းနည်း ဘဝင်ကျသွားသလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်

ညိတ်တယ်။

"အေး မင်းရဲ့ ရှင်းချက်ကမှ လက်ခံနိုင်စရာ ရှိသေးတယ်။ နေပါဦးကွ အဲဒီအနမ်းက ဒီအတိုင်းဆိုရင် သမီးရည်းစားတွေအတွက် သက်သက် မဟုတ်ဘူးပေါ့"

"ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"အေး တချို့က အနမ်းဆိုရင် ညစ်ညမ်းတယ်ပဲ ထင်နေကြတာ၊ အကျာကိစ္စလို့ပဲ ထင်နေကြတာ"

"အဲဒီ အမြင်က တိမ်ပါတယ်ကွာ"

ဖေဆန်းက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးဖြီးဖြီးနဲ့ ကြည့်ရင်း

"သူရ အဲဒီကောင်ကို ရှင်းပြလိုက်စမ်းကွာ"

ပေါ်လွင်က အဲဒီလိုတော့ အံကြောမခံဘူး။

"အောင်မာ မင်းတတ်ရင် မင်းရှင်းစမ်းပါ"

ဖေဆန်းကလည်း နည်းနည်းမှ မလျော့ဘူး။

"ဟ ငါမေ့နေလို့ သူရကို ရှင်းခိုင်းတာပေါ့ကွ"

သုံးယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြပြန်တယ်။

"ကဲ သူရ ဆက်စမ်းပါဦး"

"ဒီလိုကွာ၊ ယဉ်ကျေးမှုအရ နမ်းကြတာတွေကို မင်း မမြင်ဖူးဘူးလား။ အရိုအသေပေးတဲ့ သဘော၊ အသိအမှတ်ပြုတဲ့ သဘောနဲ့ နမ်းကြတာတွေကို မမြင်ဖူးဘူးလား"

"အော်… အေးအေး မြင်ဖူးတယ်"

"အဲဒါမျိုးတွေကို Social Kiss လို့ ခေါ်တယ်"

"အော် အဲဒီလိုလား"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုအနမ်းမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ၊ သင်္ကေတတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ လက်ကိုနမ်းရင် တစ်မျိုး၊ နှုတ်ခမ်းကိုနမ်းရင် တစ်မျိုး၊ ဝတ်ရုံစကိုနမ်းရင် တစ်မျိုး၊ ခြေထောက်အောက်က မြေကြီးကို နမ်းရင် တစ်မျိုး… အဲဒါမျိုးပေါ့"

"အေးနော် မင်းပြောတာနဲ့ အနမ်းကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်

လေ့လာသင့်ပြီလို့တောင် ထင်လာမိတယ်။ လူယဉ်ကျေးမှုမှာ ဒါကလည်း အရေးကြီးတာပဲ''

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မပြောပါဘူး။ ဖေဆန်းက သူ့မေးစေ့ကို လက်နဲ့သစ်ရင်း ဘေးကဝင်ပြောတယ်။

''အိမ်း... ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေါ့...''

''ဟော့ကောင် မင်း ဝင်မပါနဲ့''

''ဟ မင်းကသာ ငါတို့စကားဝိုင်းထဲ ဝင်ပါတာ။ အမှန်တော့ ဒီလို သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ အကြောင်းအရာမျိုးကို မင်း နားထောင်နိုင်စွမ်း ရှိပါ့မလားဆိုတာကို ငါသံသယ ဖြစ်မိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်... အော် စိတ်ဝင်စားရင်လည်း နားထောင်ပါစေ ဆိုပြီး ငါခွင့်ပြုထားတာ''

''ဘာကွ''

ပေါ်လွင်က မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ပြန်အော်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဖေဆန်းက လက်မြှောက် လက်ညှိုးထောင်လိုက်ရင်း 'မက်စ်' လို့ အော်လိုက်တယ်။

ပေါ်လွင်က ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားဟန် လုပ်လိုက်ရင်း မျက်နှာကို ပြန်ပြုံးပြလိုက်တယ်။ မနေနိုင်လို့ ကျွန်တော် တဟားဟား ထရယ်မိတော့တယ်။ ဒီနှစ်ကောင်က အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ အရမ်းရယ်ရတယ်။

''ကဲကဲ ဟော့ကောင် သူရ၊ ရယ်မနေနဲ့ မင်းစကားကို ဆက်ပြော စမ်းပါ''

''တချို့ကျတော့လည်း အနမ်းကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ယူကြတယ်''

''ဘယ်လိုများပါလိမ့်''

''တရုတ်လူမျိုးတွေ ဆိုပါတော့ကွာ၊ ၁၉ ရာစုမတိုင်ခင်အထိမှာ နမ်းခြင်းဆိုတာကို နိမ့်ကျတဲ့ အမူအရာ တစ်ရပ်အဖြစ် မြင်ကြတယ်။ စီးပွားပျက်သူတွေ၊ ရာထူးကျသူတွေ၊ အခြေအနေဆိုးနဲ့ ကြုံရသူတွေ... အဲဒီလူတွေကသာ ဝမ်းနည်းတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ လုပ်ရတာလို့ ယူဆ တယ်''

''ဟင် တစ်မျိုးပါလား''

''အေး၊ ဒီနေ့ခေတ်ကျတော့လည်း အနမ်းယဉ်ကျေးမှုက အင် မတန် ကျယ်ပြန့်နေတယ်။ အပြင် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာရော၊ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဗွီဒီယိုတွေထဲမှာရော မမြင်ချင်မှ အဆုံးပဲ''

အလေးအနက် စဉ်းစားတွေးခေါ်မိတဲ့ဟန်နဲ့ ဖေဆန်းက ဝင်ပြော တယ်။

''ဟိုဟာကွာ... Lip Kiss နဲ့ ပတ်သက်လို့၊ နှုတ်ခမ်းချင်းနမ်း တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါစဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်''

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တယ်၊ ပေါ်လွင်က...

''ဘာလဲ ဘာဝင်ပြောမလို့လဲ''

ဖေဆန်းက တဟဲဟဲရယ်ရင်း...

''ဒီလိုကွ၊ အတော်ကလေး သွားခေါနေတဲ့သူကို Lip Kiss နဲ့ နမ်းရင် ရလား''

''အဲ...''

ကျွန်တော်လည်း ကြောင်သွားတယ်၊ ပေါ်လွင်က...

''မလွယ်ဘူးထင်တယ်၊ သေချာချင်ရင် မင်းဘာသာ မင်း လက် တွေ့ စမ်းကြည့်ပါလား''

ဖေဆန်းကတော့ တဟဲဟဲရယ်နေတာပဲ။ ပေါ်လွင်က ကျွန်တော့် ဘက် မျက်နှာလှည့်ပြီး...

''ဟော့ကောင် သူရ''

''ဘာလဲ''

''ခုနက တို့ပြောတဲ့ စကားပုံ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ မချစ်သော် လည်း အောင့်ကာနမ်း ဆိုတာ''

''အေး အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ''

''အဲလို ဟန်ဆောင် အနမ်းမျိုးကိုကျတော့ ဘယ်လို သတ်မှတ် မလဲ''

''Pseudo Kiss ပေါ့ကွာ၊ အနမ်းတုပေါ့''

"အနမ်း အမျိုးအစားတွေထဲမှာ ဘယ်အနမ်းမျိုးက ချစ်စရာအကောင်းဆုံးလို့ မင်းထင်လဲ"

"လေဝဲ အနမ်းပေါ့"

"ဘာ… လေဝဲအနမ်း ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဘယ်လိုမျိုးပါလိမ့်"

ဖေဆန်းက ဝင်ဟောက်တယ်။

"Fly Kiss ကိုပြောတာကွာ၊ မင်းကလဲ"

အတော်ကြာတဲ့အထိ စကားတွေတလာ ပြောနေမိကြတယ်။ နောက်မှ ပေါ်လွင်က အလန့်တကြား ထပြောတယ်။

"အော် အော် ငါ မင်းတို့ကို ပြောဖို့တောင် မေ့နေတယ်"

သူ့လွယ်အိတ်ထဲက စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်တယ်။

"ဒီမှာ မင်းသိမ်းဦး ဆီက စာရောက်လာတယ်"

မင်းသိမ်းဦးဆိုတာက ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ ကျွန်တော်တို့က ဂုဏ်ထူးတန်း နောက်ဆုံးနှစ် တက်နေတုန်းပေမယ့် သူက ဂိုးရိုးတန်းနဲ့ပဲ ကျောင်းပြီးသွားခဲ့တယ်။ ကျောင်းပြီးပြီးချင်း ဩစတြေးလျကို ထွက်သွားတယ်။ အခု ဩစတြေးလျကနေ စာရောက်လာတာပါ။

ဖေဆန်းက စာအိတ်ကို ခြေမြန်လက်မြန် ဆွဲယူတယ်။ စာကို ဖွင့်ဖတ်တယ်။ ကျွန်တော်က စာရဲ့နောက်ကျောဘက်ကို မြင်နေရတာပါ။ တစ်ဖက်မှာရေးထားတဲ့ စာလုံးအရိပ်တွေကို ပြောင်းပြန် မြင်နေရတယ်။ ပျပျဝါးဝါးပါပဲ။

ဒါပေမယ့် သူတို့ကို နောက်ချင်တာနဲ့ ကျွန်တော် အသံထွက်ဖတ်လိုက်တယ်။

"ဟော့ကောင်တွေ (သူရ၊ ဖဆန်နဲ့ပလ)…

နေကောင်းကြရဲ့လား၊ နေမကောင်းရင်တော့ အသေကောင်းဖို့ လိုတယ်။ အဲဒီအခါကျရင်လည်း မင်းတို့ရှိတဲ့ သင်္ချိုင်းကို ငါ အခုလိုပဲ စာပို့လိုက်ဦးမယ်။ ငါကတော့ နေကောင်းတယ်။ ဩစတြေးလျမှာ ကျောင်း

တက်တက်နေရတယ်၊ ဥမ္မာနဲ့ ဝင်းဖြူဖြူအောင်တို့ကိုလည်း တွေ့တယ်။ ဝင်းဖြူဖြူအောင်က ဝပြီး မျက်နှာကြီး ပြဲနေတယ်။"

အရှေ့ကဖတ်နေတဲ့ ဖေဆန်း စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ရွဲ့သလိုလို ပုံသလိုလို ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။

"ဟော့ကောင် သူရ"

"ဘာလဲ"

"မင်း ဒီလောက် တော်နေရင်လေ…"

"အင်း"

"မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို နောက်ကကြည့်ပြီး သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါလား"

အဲဒီစကားကို ပေါ်လွင်က ကြားထဲက အသားလွတ်ကြီး ဝင်ပြီး ကန့်လန့်တိုက်တယ်။

"ငါ့အတွက်ကတော့ နောက်ဘက်ကမြင်နေရတဲ့ မိန်းကလေး အားလုံးဟာ မင်းအစ်မ မျက်နှာနဲ့ချည်းပဲ ဟဲ ဟဲ"

"အောင်မာ သူတောင်းစားက"

သူတို့နှစ်ယောက် ထသတ်မလို ဖြစ်ကြသေးတယ်။

"ငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်းပါကွာ မင်းတို့ကလည်း၊ ဒီမှာ ငါ မင်းသိမ်းဦးကို သတိရနေတာ"

အဲဒီတော့မှ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်လိုပဲ သူတို့လည်း မင်းသိမ်းဦးကို သတိရသွားကြပုံပေါ်တယ်။

"အေးနော် ဒီကောင်ကြီးက မင်းကို ရည်းစားစာ လာလာရေးခိုင်းတတ်တယ်"

ကျွန်တော် ပြုံးမိတယ်။ မင်းသိမ်းဦးက သူ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ဆီ ရည်းစားစာ လာလာရေးခိုင်းလေ့ရှိတယ်။ ရည်းစားစာ ပေးတဲ့ခေတ်က ကုန်နေပြီလို့ ကျွန်တော် ပြောပေမယ့် မရပါဘူး။ သူက လိုက်လည်း မပြောရဲဘူးတဲ့။

"ဩစတြေးလျဆောင်းက အတော်အေး ဆိုပဲကွ၊ ဒီကောင်ကြီး

ချမ်းနေမှာပဲ''

''ဦးမှာတို့ ဝင်းဖြူဖြူအောင်တို့တောင် နေနိုင်သေးတာပဲ သူလည်း နေနိုင်ရမှာပေါ့ကွာ''

စကားလမ်းကြောင်းက အဲဒီလို ရွေ့ပြောင်းသွားတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဟိုတုန်းက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆိုးနွဲ့ပျော်ပါးခဲ့ကြတာကို ပြန်ပြောရင်း စကားဝိုင်းက လွမ်းစရာတောင် ကောင်းလာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ

''ကိုအငတ်၊ ကိုအငတ်''

ဟိုဘက်ဝိုင်းက လှမ်းခေါ်တဲ့ နှံပြည့်စုတ်အသံကြောင့် ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်၊ ဟိုဘက်ဝိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်နဲ့ ဖဆနဲ့ပလကလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေတယ်။

''မင်းကို ခေါ်တာကွ၊ ကိုအငတ်တဲ့''

ကျွန်တော့်မှာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရတယ်။ လှမ်းကြည့်တော့ နှံပြည့်စုတ်က မချိုမချဉ် ပြုံးပြတယ်။

''ကိုအငတ် ပြောစရာရှိလို့၊ ဒီဘက်ဝိုင်းကို ခဏကြွပါ''

''ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာနော်''

''ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုအငတ်ကို ခေါ်တာပါ''

ဘေးဝိုင်းတွေ မရိပ်မိခင်မှာဘဲ နှံပြည့်စုတ်နဲ့ စာမရီတို့ရဲ့ဝိုင်းကို ကျွန်တော် ပြောင်းလိုက်ရပါတော့တယ်။ ဘာတွေများ ပြောမလို့လဲ...၊ သူပြောရင်လည်း ကိုယ်ပြန်ပြောလိုက်မယ်။ သူ့ပန်းသီးက ချိုတယ်လို့။

(၃)

''ကိုအငတ်ကို ကျွန်မ ပြောစရာရှိလို့''

''ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ၊ မနှံပြည့်စုတ်''

သူ့မျက်နှာလှလှလေး တစ်ချက်ရှုတင်းတင်း ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးမှ ဝင်းခနဲ ပြန်ပြုံးတယ်။

''ကိုအငတ်ကို ကျွန်မရဲ့နာမည် ပြောထားပြီးပြီနော်''

''အော်... အင်း ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း အမှတ်တမဲ့ပဲ၊ ဆောရီး မနှင်းရယ်''

စာမရီကတော့ ဘေးမှာ ငြိမ်နေတယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလို လှမ်းလှမ်းကြည့်တယ်။ နှံပြည့်စုတ်ကပဲ ဆက်ပြောတယ်။

''ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ ကိုအငတ် အနမ်းအကြောင်း ပြောနေတာတွေ ကျွန်မတို့ ဒီကကြားရတယ်။ တော်တော် အတွေ့အကြုံ ရှိထားပုံရတယ်''

''အာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ တောက်တီးတောက်တဲ့''

''မဟုတ်ဘူးလား''

''မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဖတ်ဖူးထားတာတွေကို လျှောက်ပြောနေတာ''

ကောင်မလေးက အမိပွာယ်ပါပါ ပြုံးတယ်။ ပြီး စားပွဲပေါ်က ဗလာစာအုပ်ကလေးကို ကျွန်တော့်ဘက် တွန်းပို့တယ်။

“ဒါ ရှင့်စာအုပ်နော်”

“အဲ...”

ကျွန်တော် အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ စာအုပ်ကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်တယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့် ကျောင်းမှတ်စုစာအုပ်ပဲ။ ကပျာကယာ ကျွန်တော့် ပေါင်ပေါ်က ဗလာစာအုပ်ကို လှန်ဖတ်လိုက်တော့ အထဲမှာ မိန်းကလေး လက်ရေးလှလှလေးတွေ။

“အော်...”

ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူ ဟိုနေ့က စာအုပ်ချင်း မှားသွားကြတာကိုး။ စာအုပ်ချင်းက ဆင်တူဖြစ်နေတယ်။ အဲလိုစာအုပ်ချင်း မှားထားတာကို ကျွန်တော်က မသိဘူး။ ဂုဏ်ထူးတန်း ကျောင်းသားပီသစွာ ဖွင့်တောင် မလှန်ဖြစ်ဘူးလေ။

“စာအုပ်ချင်းလွဲနေတာ ရှင် အခုမှ သိလား”

“အဟဲ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း အမှတ်တမဲ့ပဲ”

သူ့စာအုပ်ကလေးကို သူ့ဆီ ပြန်တွန်းပေးလိုက်တယ်။ သူက ဆွဲယူသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထူးခြားတာက သူ့စာအုပ်နဲ့အတူ ကျွန်တော့် စာအုပ်ကိုပါ ပြန်ဆွဲယူသွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်...။

သူက ကျွန်တော့်စာအုပ်ကို ဟိုဟိုသည် လှန်လှောကြည့်ရင်း

“ရှင့်လက်ရေးက အတော်လှတာပဲနော်”

“ဟာဗျာ မလှပါဘူး၊ ဒီလောက် အသော့ရေးထားတာ တချို့နေရာမှာဆို စာလုံးပေါင်း မမှတ်မိလို့ ရောချရေးထားတာ၊ Spelling တောင် မှန်ရဲ့လား မသိဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်လက်ရေးကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာလက်ရေးကို ပြောနေတာ”

ကျွန်တော် အံ့သြသွားတယ်။

“မြန်မာလက်ရေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင့်စာအုပ် နောက်ဘက်မှာ ရှင် မြန်မာလို ရေးထားတာတွေ ပါတယ်”

စဝေဇဝါဖြစ်နေလို့ သူ့ကိုပဲ ပြန်မေးရတယ်။

“ဘာများပါလိမ့်”

“ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်ပါ။ ခံစားချက်တွေကို ဖွဲ့နွဲ့ထားတာ မနေမှာပေါ့။ ကဗျာခေါင်းစဉ်က ‘အချစ်’ တဲ့လေ”

“အော်... ဟုတ် ဟုတ်”

ခေါင်းကို ကုတ်ရင်း သူ့ကို ရှက်ရယ် ရယ်ပြလိုက်တယ်။

“အဲဒီလိုပဲဗျာ၊ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ် ခြစ်ထားတာ”

“ဟုတ်လား ရှင့်အချစ်က တောင်ချစ်မြောက်ချစ် အချစ်လား”

“ဟာဗျာ ခက်တော့တာပဲ”

ဘာပြန်ပြောရမလဲ မသိဘူး။ မိန်းကလေးလှလှ တစ်ယောက်က အဲလိုလာမေးတော့ ကျွန်တော် ရှက်တာပေါ့။ ရယ်ပဲ ရယ်နေလိုက်တယ်။ ရယ်ရင်းနဲ့ စာမရှိ့ကိုလည်း တစ်ချက် သတိထားလိုက်မိတယ်။

စာမရှိက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်နေတယ်၊ ဘာလဲဟာ။

နှင်းက ကျွန်တော် ရေးထားတဲ့ ကဗျာလေးကို အသံထွက်ပြီး ရွတ်ပြတယ်။

“ရှင့် ကဗျာလေးက မဆိုးပါဘူး...

တိတ်တိတ်တိုးတိုး
အကြည့်ခိုး
မသိကျိုးကျွံ
နစ်တဲ့နှံ့...တဲ့”

“အေးဗျာ ဘယ်တုန်းက ရေးထားမှန်းတောင် မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း အမှတ်တမဲ့ပါပဲ”

“ရှင်အခုလို တွေးတတ်၊ ရေးဟတ်ပုံ၊ လက်ရေးလှပုံနဲ့တော့

ရည်းစားစာအတွက် အံကိုက်ပဲနော်''

''အာ အဲဒါတော့…''

ကပျာကယာ ခေါင်းခါပြီး ကျွန်တော် ပြန်ငြင်းလိုက်တယ်။

''ရည်းစားစာ ပေးတဲ့ခေတ်က ကုန်ပါပြီဗျာ''

''တချို့လူတွေ ရေးပေးနေကြတုန်းပဲဆိုတာ ရှင် သတိမထားမိဘူးလား''

မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားလိုက်ပါသေးတယ်။ ပြီးမှ…

''အေးဗျာ ရှိရင်လည်း ရှိမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း အမှတ်တမဲ့ပါပဲ''

သူက တစ်ချက်ပြုံးတယ်။ သူ့အပြုံးက လှတယ်။ ဘယ်သူ့အပြုံးနဲ့မှ မတူအောင် လှတယ်။ မြကျွန်းသာကို မြကျွန်းသာ ဖြစ်သွားစေတဲ့ အပြုံးပေါ့။ ပြီး ကျွန်တော့် မျက်ဝန်းထဲကို စိုက်ကြည့်တယ်။ သတိပေးသလို ပြောတယ်။

''ရှင့်မှာလည်း အမှတ်တမဲ့တွေ သိပ်များနေပြီ ထင်တယ်နော်''

''အဟဲ ကျွန်တော်လား၊ ကျွန်တော်ကတော့ဗျာ''

''ဒီမှာ ဒီစာရွက်ကလေးကို ရှင် ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ''

သူက စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ပြတယ်။ မိတ္တူကူးထားတဲ့စာရွက်ပါ။ စာရွက်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မျက်လုံးပိုင်းသွားရတယ်။ စာရွက်က ကျွန်တော့်လက်ရေးနဲ့။

''သင့်ကို ကျွန်ုပ် ချစ်မိပြီဖြစ်ကြောင်း
အိုဘယ့်နှင်း သိစေရန် အကြောင်းကြားပါသည်''

နှင်း အိုဘယ့်နှင်း၊ သူက အိုဘယ့်နှင်းလား။ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားမိတယ်။ ဟန်မပျက်အောင် ထိန်းထားရင်း စာကို ခပ်တည်တည်ဆက်ဖတ်နေလိုက်တယ်။

''ဤစာသည် ရည်းစားစာ ဖြစ်သည်။
အများသူငါ အလွယ်ပြောကြသလို မေတ္တာစာလွှာ မဟုတ်ပါ။
မေတ္တာသည် သိမ်မွေ့ကျယ်ပြန့်လှပါသည်။

ဗိသုဒ္ဓိမဂ်၏ ဖွင့်ဆိုချက်အရ မေတ္တာဆိုသည်မှာ
ချမ်းသာစေလိုသော အ ဒေါသ စေတသိက် ဖြစ်သည်။
ထို့အပြင်…
မေတ္တာသည် ဗြဟ္မာတို့၏ သဘာဝဓါတ်ဖြစ်သည်။
ကျွန်ုပ်အဖို့ မတတ်စွမ်းပါ။
သို့သော် သင့်ကို ကျွန်ုပ် ချစ်သည်။
ကျွန်ုပ်၏ အချစ်သည် မေတ္တာမဟုတ်ပါ။
ကျွန်ုပ်၏ အချစ်သည် ပီယ ဖြစ်၏။
ဓမ္မပဒ ပါဠိတော် - ပိယဝဂ်၌
'မာ ပိယေဟိ၊ သမာဂစ္ဆိ၊ အ- ပိယေဟိ ကုဒါစနံ'
ဟု ဆိုထားသည်။
သင့်အပေါ် ကျွန်ုပ်၏ စွဲလမ်းမြတ်နိုးမှုကို
'ဂေဟာဿိတပေမ' ဟု ခေါ်နိုင်သည်။
ပြောလိုရင်း အချက်မှာ သင့်ကို ကျွန်ုပ် ချစ်သည်။

ဖတ်ရင်းနဲ့ ရယ်ချင်လာတယ်။ စိတ်လည်း ညစ်မိတယ်။ မင်းသိမ်းဦးကို ရေးပေးတဲ့စာ ဆိုတာကို မှတ်မိပါတယ်။ ပြဿနာကတော့ ကိုယ့်ဆီကို ဂယ်ကွေ့ ကွေ့လာပြီ၊ ဘယ်မီးပွိုင့်ကမှ ကြားကနေ ဝင်မတားပေးကြဘူး။

စာ အဆုံးမှာ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

အားလုံး တွေးမိကြမယ့်အတိုင်းပါပဲ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ရူးရူးကြည့်နေတာပေါ့။

'ရှင် ဘာပြောချင်သေးလဲ' လို့ မမေးပါဘူး၊ 'ဒါလေးလည်း ထပ်ဖတ်ကြည့်ပါဦး' လို့ ပြောတယ်။

စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထပ်ကမ်းပေးတယ်။ ပိုဆိုးတော့တာပေါ့။

နှင်းရေ…

အိန္ဒိယမှာ ပါချင်းလူမျိုးဆိုတာ ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးမယားကို ကွာချင်ရင် အင်မတန်လွယ်တယ်။

ကောက်ရိုးတစ်ချောင်းကို ဆွဲဖြတ်လိုက်ရုံပဲတဲ့။

နှင်းရေ...

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လည်း ပါချင်းလူမျိုးတွေလို ကျင့်ကြံကြရအောင်။ ကောက်ရိုးတစ်ချောင်းကို ခလယ်မှာထားပြီး ပေါင်းဖက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ ကွဲကွာကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သံယောဇဉ်ကို လွယ်လွယ်ဆွဲဖြတ်လို့ မရကြောင်းတို့ သိထားတယ်လေ။

အဲဒီစာထဲမှာ တို့ သိကြတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီစာကို ဖတ်ရင်း ကျွန်တော် သိလာတာက အကြောင်းကိစ္စ ကြီးမားတယ်။ ခွေးသူတောင်းစား မင်းသိမ်းဦး။ အဲဒီစာတွေရဲ့ အောက်မှာ သူ့နာမည်ကို ရေးမထားဘူး။ အခု သူကလည်း ဒီမှာ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်လက်ရေးမှန်းလည်း တစ်ဘက်က သိသွားပြီ။

ဘုရား ဘုရား...။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ။

အနိစ္စ အမြဲမရှိ၊ ဒုက္ခ ဆင်းရဲခြင်း၊ အနတ္တ အစိုးမရပါလား။

အဲဒီစာကို ပြန်ကမ်းပေးလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် သူ့ကို မကြည့်ရဲတော့ဘူး။ သူ့စကားသံလေးကသာ ကျွန်တော့် နားထဲကိုလွှဲပြီး ဝင်ရောက်လာတယ်။

"ဘယ်လိုလဲ၊ ရည်းစားစာလေးတွေက ဖတ်လို့ကောင်းတယ် နော်"

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမလဲ မသိဘူး။ စာမရီက ဘေးက ဝင်ပြောတယ်။

"နှင်း သူ့စာတွေ အကုန်ထုတ်ပြလိုက်လေ"

"အေးပါဟ"

ကျွန်တော့်လက်ထဲကို နောက်ထပ် စာတစ်စောင် ရောက်လာပါတယ်။

"ဒါလေးကိုလည်း ဖတ်ကြည့်ပါဦး"

အမှန်တော့ ကျွန်တော် မဖတ်ချင်တော့ဘူး။ သူက ဖတ်ခိုင်းလို့

အင်္ဂရောာ။ ကြည့်သောသူ မြင်၏၊ ဖတ်သောသူ သတိရ၏၊ ခွေးသူ တောင်းစား မင်းသိမ်းဦး။

ချစ်တဲ့နှင်းရေ...

ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ရှိတယ်။

အဲဒီ ပုံပြင်ထဲမှာ ဝက်နဲ့နွား စကားပြောကြတယ်။

အောက်ပါအတိုင်းပေါ့ကွယ်။

ဝက် ။ "နွားရေ လူတွေက မင်းကို မေတ္တာဓါတ်နဲ့ယှဉ်ပြီး ပြောကြလေ့ ရှိတယ်။ မင်းရဲ့ မိခင်ဆန်တဲ့ မျက်လုံးကိုလည်း ဖွဲ့နွဲ့ကြတယ်။ မင်းက လူတွေကို နွားနို့နဲ့ မလိုင်ပေးတယ်။

နွားရေ ဝက်ဆိုတဲ့ ငါဟာလည်း မင်းလို ပေးတာပါပဲ။ ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ဝက်သားခြောက်၊ ဝက်မင်ဘီး၊ ငါ့ရဲ့အသား စတာတွေပေါ့။ ငါပေးတာက မင်းထက်တောင် ပိုပါသေးတယ်။ ငါ့ခြေထောက်ကိုတောင် အချဉ်စိမ် စားကြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါ့ထက် ပိုချစ်ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ..."

နွား ။ (ခေတ္တ... စဉ်းစားပြီးမှ)

ငါက... ငါအသက်ရှင်နေတုန်းမှာ ပေးလို့ဖြစ်မှာပေါ့။

ချစ်တဲ့နှင်းရေ...

ဒီပုံပြင်လေးကို ဆင်ခြင်ပါကွယ်

ကွေးသောလက် မဆန့်မီ၊ ဆန့်သောလက် မကွေးမီ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်ကို အမြန်တုန့်ပြန်စေချင်တယ်။

"မဆိုးဘူး၊ ရည်းစားစာလေးက သင်ခန်းစာ ယူစရာလေးနော်၊ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ တစ်ခုပဲ ကျွန်မကို နွားနဲ့ ဝက်နဲ့ နှိုင်းထားတယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာဆိုရင် အဲဒါ ဆဲတာပဲ"

ပျာပျာသလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီထက်ဆိုးလိမ့်မယ်။ သလဲကို

ပျာသလိုပေါ့၊ မျက်စိထဲဝင်ပြီး ထွန့်ထွန့်လူးရသလိုပေါ့။ ကျွန်တော် ပြန်ငြင်းမိတယ်။

"အာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး"

အဲဒီ အငြင်းစကားဟာ ဒီစာတွေ သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြီး ကျွန်တော် ရေးပါကြောင်း ဝန်ခံမိလျက်သား ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ…

စစ်တုရင်ထိုးနေကျ ကျွန်တော်က ကွက်ကျော်မြင်လိုက်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လွန်သွားပြီ၊ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် စာမင်္ဂကြ ဘေးက ဝင်ပြော လာတယ်။

"ရှင် ဂစ်တာ တီးတတ်လား"

"နည်းနည်းပါးပါးပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"နဲ့ရော မှုတ်တတ်လား"

"အာ…"

သိတယ်၊ သိတယ်။ ပြန်မှတ်မိလိုက်တယ်။ နောက်တစ်စောင် လာဦးမှာ။

စဉ်းစားလို့မှ မဆုံးသေးပါဘူး။ လက်ထဲကို နောက်တစ်ရွက် ရောက်လာတယ်။

ချစ်သူနှင်းရေ…

နှင်းတို့ရဲ့ အဆောင်မှာ ဘယ်သတ္တဝါတွေ ညည ဂစ်တာ လာတီးကြတာလဲ၊ နားမထောင်နဲ့။ ဂစ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂရိတွေရဲ့ဝါဒ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ စစ်မှန်မှု၊ ကြည်လင်မှု၊ ဓမ္မဝိဒ္ဓာန်ကျမှု… အဲဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင်သာ ကြိုးတပ်တူရိယာကို သုံးကြတာ။

ဒီကောင်တွေ ထမ်းထမ်းလာတဲ့ ဂစ်တာဆိုတဲ့ ဟာကြီး မျိုးပေါ့ကွယ်။ ပုဂ္ဂလဝိဒ္ဓာန်ဖြစ်မှု(ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆန်မှု)၊ ပီတိ၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ အချစ်ရမ္မက်… အဲဒါတွေအတွက်ဆိုရင် အမှန်မှာ နဲ့ကို မှုတ်ပြရတာကွဲ့။

ချစ်သူနှင်းရေ…
နှင်းတို့ရဲ့ အဆောင်ကို
နဲ့တစ်လက်နဲ့ ကိုယ်လာခဲ့မယ်
ကြိုလင့်ပေါ့ကွယ်။

သူ့ဆီ စာရွက် ပြန်ကမ်းအပေးမှာ စာမရှိဆီက အသံထွက်လာ တယ်။ နဲ့သံတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကြိုးတပ်တူရိယာသံပေါ့။ သူ့လျှာကို ကြိုးလုပ်ပြီး တီးခတ်လိုက်တယ်။ မြန်မာသံ ထွက်လာတယ်။

"ကျွန်မနဲ့ နှင်းနဲ့က အဆောင်မှာလည်း တစ်ခန်းတည်း နေတာ လေ။ ညကျရင် နဲ့ကိုင်ပြီး ရှင်လာခဲ့ပါလား။ နားထောင်ရတာပေါ့"

"အာ… ဟို… ဟိုဒင်း၊ မအားသေးပါဘူးဗျာ"

"ဘာလဲ တခြားပွဲခွင်တွေ ရှိနေလို့လား"

အင်း… ခံပြ။ မင်းသိမ်းဦး မင်းပေးတဲ့ ပန်းသီးက ချိုမလိုနဲ့ ခါးလာပြီကွာ။

"ရှင့်ကို ကျွန်မမေးမယ်"

နှင်းက မျက်နှာတည်တည်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း မျက်နှာတည်တည်နဲ့ ပြန်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ"

"ဒီစာတွေကိုတော့ ရှင်အမှတ်တမဲ့ ရေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဒိုဘယ့်နှင်းဆိုတဲ့ ကျွန်မနာမည်ကိုလည်း အမှတ်တမဲ့ တပ်လိုက်တာ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှတ်တမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး"

သူကသာ ကုလားမကြီးဆိုရင်တော့ 'ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အမှတ်တမဲ့ပါ' လို့ ဖြေမှာပေါ့။ ခုတော့ သူက ဆောင်းရာသီဝတ်စုံကို ခြုံဝတ်လာတဲ့ နှင်းစက်လှလှကလေးကိုး။

"ကောင်းပြီ၊ အဲဒါဆိုရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဆက်စကားပြောစရာ ရှိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ"

"ဒီနေ့တော့ ဆက်မပြောအားတော့ဘူး၊ အတန်းတက်စရာ ရှိသေးတယ်။ နောက် ကြုံမှပြောမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာကထတယ်။

"ကဲ ကျွန်မတို့ သွားလိုက်ဦးမယ်"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

နှစ်ယောက်သား ဝိုင်းကနေထ ထွက်သွားကြလေရဲ့။ စာမရီက

"ကျွန်မတို့ သောက်ထားတဲ့ အအေးဖိုးတွေက ရှင်းပြီးသားနော်"

သူတို့နှစ်ယောက် ကော်ရစ်ဒါတစ်ခုကို ချိုးကွေ့ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အထိ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ပြီးမှ သတိရပြီး တစ်ဘက်ဝိုင်းကို လှည့်ကြည့်တော့ ဖဆန့်ပလက ရယ်ကျဲကျဲ ဖြစ်နေကြတယ်။

လက်က နှဲမှုတ်သလို ဟန်ပြုပြီး ပါးစပ်ကလည်း 'အဲ့ အယ် အယ် အဲ…' ဆိုတဲ့ အသုဘတေးသွားကို မှုတ်လိုက်ကြတယ်။

(၄)

အင်းလျားကန်စောင်းက စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့တွေ ထိုင်နေကြတယ်။ ဆိုင်က လူရှင်းနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဝိုင်းတည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းကတော့ လူစုံနေတယ်။

ကျွန်တော်ရယ်၊ ထက်မိုးရယ်၊ ဖေဆန်းရယ်၊ ဖေဆန်းရဲ့ ကောင်မလေး အိအိခိုင်တောင် ပါလာသေးတယ်။ ပြီးတော့ ပေါ်လွင်။

အားလုံးက ကျွန်တော့်ရဲ့ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။ ထက်မိုးကတော့ ဘာမှသိသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဆန်းနဲ့ ပေါ်လွင်ကသာ အာဘောင်အာရင်း သန်နေကြတာ။ ဖေဆန်းက…

"ဟေ့ကောင် သူရ၊ မင်း ဘယ်လို ဆက်လုပ်မလဲ"

"ဘာကို ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမှာလဲ"

"ဒီကောင်မလေးကိုကွာ အိုဘယ့်နှင်းကို"

ပေါ်လွင်ကလည်း ဝင်ပြောတယ်။

"အေး ဟုတ်တယ်နော် သူရ၊ ကောင်မလေးက လှတယ်ကွ"

ထက်မိုးက သိပ်စိတ်မဝင်စားဟန်နဲ့

"လှရင်လည်း ကြိုက်လိုက်ပေါ့ကွာ"

အဲဒီစကားကို ပေါ်လွင်က စောဒကတက်တယ်။

''မင်းပြောသလောက် မလွယ်ဘူးကွ၊ မင်းသိမ်းဦး မျက်နှာက ရှိသေးတယ်''

ဖေဆန်းကလည်း...

''အေးလေ၊ တော်ကြာ မင်းသိမ်းဦး ဆိုတဲ့ကောင်က သူရည်းစားစာ ပေးခဲ့တဲ့ကောင်မလေးကို သူရက ချော်လဲရောထိုင်နဲ့ ဖြတ်ခုတ်တယ်လို့ ထင်နေဦးမယ်''

ထက်မိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်တယ်၊ ခေါင်းခါတယ်၊ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောဘူး။

အိအိခိုင်က ခပ်ပြုံးပြုံး ဝင်ပြောတယ်။

''ကိုသူရ ဘာလုပ်မလဲ၊ အဲဒီ ရည်းစားစာ ပေးတာတွေက ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းအတွက် ရေးရုံရေးပေးတာဆိုပြီး ပြန်ပြောလိုက်မလား''

အဲဒီစကားကိုကျတော့လည်း ဖေဆန်းဆိုတဲ့ သူ့ကောင်လေးကပဲ စဖျက်ပြန်ရော။

''ဟာ အဲလိုကြီးလုပ်တာတော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်''

''အေးလေ၊ အဲလိုကြီးကတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ''

ပေါ်လွင်က ဖေဆန်းကို ထောက်ခံတယ်။ ဖဆန့်ပလ အတွဲညီနေကြလေရဲ့။ အိအိခိုင်ကလည်း ကွက်တိ ဝင်ထောက်တယ်။

''ကဲ အဲဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ၊ ဟုတ်တယ် အဲဒီ ရည်းစားစာတွေ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပေးတာ ခင်ဗျား ကြိုက်ချင်းကြိုက် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြိုက်လို့ ပြောမှာလား''

စကားဝိုင်းက ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ထက်မိုးကလွဲရင် အကုန်လုံး ဦးနှောက်ခြောက်သွားကြတယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က စစ်တုရင်သမားတွေဆိုတော့ ဦးနှောက်ခြောက်နေကျ။ ကျွန်တော်တို့အတွက်က ရိုးနေပြီ။

တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့၊ စစ်တုရင်ထိုးရတာထက်တော့ ရင်ခုန်တာ

ပြောလေ။ ထက်မိုးက မချိုမချဉ်အပြုံးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မေးဆတ်ပြရင်း ပြောတယ်။

''ဟေ့ကောင် သူရ၊ မင်းကလည်း ပြောဦးလေကွာ''

ကျွန်တော်က လက်ထဲက စီးကရက်ကို အလွတ်စုံထောက် ဇာတ်ကောင်လို မီးညှိရှိုက်ဖွာလိုက်ရင်း...

''ဒီကိစ္စက ဒီလိုရှိတယ်ကွ''

''အေး ပြော... ဟုတ်ရင်တော့ ဟုတ်ပေါ့ကွာ''

ဖဆန့်ပလက တက်ညီလက်ညီ ကြိမ်းတယ်။

''ဒီကိစ္စထဲမှာ မင်းတို့ မျှော်လင့်ထားတာထက်ပိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ကိန်းဝပ်ပါဝင်နေတယ်''

ထက်မိုးနဲ့ အိအိခိုင်က ရယ်တယ်။ ဟိုနှစ်ကောင်က 'လုပ်လာပြီ' လို့ ပြောတယ်။ 'စင်ပေါ်တင်ပေးလိုက်တာနဲ့ ကွေးနေအောင် ကတော့တာပဲ' လို့လည်း ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က အိအိခိုင်ကိုကြည့်ပြီး...

''ဘယ်လိုလဲ ငါ ဆက်ပြောရဦးမှာလား''

''ပြောရင်ပြော မပြောရင် နေပေါ့''

ဘယ်သူကမှလည်း မျက်နှာသာ မပေးကြဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကိုယ်ပြောချင်ရာတွေကို ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

''ပထမဆုံး မေးခွန်းကို ငါတို့ စမေးကြမယ်။ မင်းသိမ်းဦးက ဖိုဘယ့်နှင်းကို ဒီစာတွေပေးတဲ့နေရာမှာ ဘာကြောင့် သူ့နာမည်ကို မတပ်ခဲ့တာလဲ၊ အဲဒါဟာ ထူးခြားနေတယ်လို့ မထင်ဘူးလား''

အားလုံးက ဆရာစာသင်ရင်း လှမ်းမေးတဲ့ မေးခွန်းကို တုန့်ပြန်ကြတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ ဟိုလိုလို သည်လိုလို ခေါင်းညိတ်ပြကြတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ထက်မိုးတော့ မပါဘူး။ ထက်မိုးက တုန့်ပြန်ပြောဆိုလာတယ်။

''ဒီကောင်မလေးကို သူက ကဗျာဆန်ဆန် ချဉ်းကပ်ချင်လို့နေမှာပေါ့ကွာ''

''ဘာဖြစ်လို့ ကဗျာဆန်ချင်ရတာလဲ''

''အိုဘယ့်နှင်း ဆိုတဲ့နာမည်ကိုက ကဗျာဆန်နေတာကိုး၊ ကဗျာဆန်တဲ့နာမည်ကို ယူထားတဲ့အလျောက် ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါဆိုသလို သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ကဗျာဆန်နေနိုင်တယ်။ အဲဒါကို တွေးမိလို့ မင်းသိမ်းဦးက အိုဘယ့်နှင်းကို ကဗျာဆန်ဆန် ချဉ်းကပ်တယ်။ တွေးတတ်တဲ့ လက်ရေးလှတဲ့ မင်းကို ရည်းစားစာ လာရေးခိုင်းတယ်။ ပြီး နာမည်မတပ်ပဲနဲ့ သူလို့ ပေးမသိသေးပဲနဲ့ အိုဘယ့်နှင်းဆီ အဲဒီစာတွေ ရောက်အောင် လုပ်တယ်''

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

''ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အဲဒါကို စဉ်းစားတယ်။ အိုဘယ့်နှင်းရဲ့ မိဘ အသိုင်းအဝိုင်းဟာ စာပေဆန်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ငါထင်တာ အမှားဘူးဆိုရင် အိုဘယ့်နှင်းမှာ အစ်မနှစ်ယောက် ရှိနိုင်တယ်''

အိအိခိုင်က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

''ဟင် ဟုတ်တယ်၊ သူရပြောတာ ဟုတ်တယ်''

''ဘယ်လို ဟုတ်တာလဲ''

''အိုဘယ့်နှင်းတို့ရဲ့ အဖေက စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ပင်ကိုယ်ရေးတော့ သိပ်မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဘာသာပြန်တာ များတယ်။ အိုဘယ့်နှင်းမှာ အစ်မနှစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်''

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ထောက်ပေးလိုက်တယ်။

''ညိုလွဲ့ဝင်းနဲ့ ပျိုသွဲ့ရှင်း မဟုတ်လား''

''ဟင် ဟုတ်တယ်၊ နင်က သိနေတာကိုး''

''မသိပါဘူး၊ မှန်းပြီးပြောတာ''

ဖေဆန်းက တအံ့တသြ ဝင်ပြောတယ်။

''ငါ လိုက်လို့ မမှီတော့ဘူး၊ မင်းက ဘယ်လိုမှန်းမိတာလဲ''

''အဲဒီ ညီအစ်မတွေရဲ့ နာမည်သုံးခုလုံးဟာ နတ်ရှင်နောင်ရဲ့ ရတုတစ်ပုဒ်ထဲက အဖျားချ စကားလုံးတွေပဲ၊ အိုဘယ့်နှင်း ဆိုတဲ့ နာမည်ကို တွေ့ကတည်းက အဲဒီရတုကို ငါ သတိရတယ်။ ညိုလွှဲ့ဝင်းနဲ့ ပျိုသွဲ့ရှင်းကိုပါ ပြေးမြင်တယ်။ ဒီရတုကို တော်ရုံတန်ရုံ စာသမားကတောင်

အဓိကမထားမိဘူး။ တကယ့် စာပေသမားမို့လို့ ဒီစာလုံးတွေကို ဆွဲယူထားမှန်း ငါတွေးမိတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့အဝန်းအဝိုင်းဟာ စာပေအဝန်းအဝိုင်း ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ငါပြောတာ''

ပေါ်လွင်က ရယ်ဖြဲရယ်ဖြဲနဲ့ ပြောတယ်။

''တော်လိုက်တာ စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားရယ်၊ ဆက်ပြောပါဦး''

''ဆက်ပြောဆိုရင်တော့ ခုနက ထက်မိုးရဲ့ စကားဆီ ပြန်လှည့်ရမှာပဲ၊ မင်းသိမ်းဦးက ကဗျာဆန်ဆန် ချဉ်းကပ်ချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာ...''

''အေး ဟုတ်တယ်၊ ခုနက ထက်မိုး အဲဒါကိုပြောသွားတယ်''

''အေး အဲဒါဆိုရင် မင်းကို ငါမေးမယ် ပေါ်လွင်၊ မင်းသိမ်းဦးဟာ အဲလိုလူလား...''

ပေါ်လွင်က နှာခေါင်းကို လက်ညှိုးနဲ့ ကုတ်တယ်။

''မင်းသိမ်းဦးက အဲလို ကဗျာဆန်တဲ့ လူတော့ မဟုတ်ဘူးကွ''

''ကောင်းပြီ၊ ဒီအချက်ကလည်း ထည့်စဉ်းစားမယ့် အချက်ပဲ၊ မင်းသိမ်းဦးဟာ သွက်လက်တယ်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်တယ်၊ ရည်းစားများတယ်၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အထာကို သိတယ်၊ ပါတီသွားမယ်၊ နိုက်ကလပ်တက်မယ်၊ ငါတို့မသိတဲ့ သူ့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ချောင်းသာကို ပျော်ပွဲစားထွက်မယ်... အဲဒါမျိုးပဲ၊ အဲလိုလူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက် စိတ်ရှည်အောင့်အီးပြီး ကဗျာဆန်နေပါ့မလား''

''အေး အဲဒါလည်း စဉ်းစားစရာပဲ''

ကျွန်တော်က လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

''နောက်တစ်ခု ရှိတယ်၊ ရှေ့စာတွေမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဖျောက်ထားချင်ရင်တောင် နောက်ဆုံးစာမှာ သူ ထွက်ရလိမ့်မယ်။ ဒီကောင်က ပြောင်ပဲ၊ အိုဘယ့်နှင်းတို့ အဆောင်ရှေ့ကို နဲ့ကြီးကိုင်ပြီး ပျော်ပျော်ကြီး သွားရတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မသွားခဲ့တာလဲ''

''အေး အဒါလည်း ဟုတ်တယ်''

ဖေဆန်းရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ထက်မိုးက ဝင်ပြောတယ်။

''အိုဘယ့်နှင်းကို ဒီစာတွေ သူကိုယ်တိုင်ပေးတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ အိုဘယ့်နှင်းဆီရောက်သွားအောင် သူနည်း သူဟန်နဲ့ လုပ်လိုက်တယ်။ ထွက်သင့်တဲ့အချိန် မှာလည်း မထွက်ဘူး။ အိုဘယ့်နှင်းဆီမှာ မင်းအတွေး၊ မင်းအရေး၊ မင်းရဲ့စာရွက် အဲဒါတွေပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေဟာ မင်းလက်ရာဆိုတာကို အိုဘယ့်နှင်းက အခုလို အချိန်တန်တော့ သိလာအောင် သူလုပ်သွားတယ်။ အိုဘယ့်နှင်းက မင်းသိမ်းဦးကို သိတောင်သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အိုဘယ့်နှင်း ရှေ့မှာ လင်းသူရ ဆိုတဲ့ မင်းကပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်''

ဖေဆန်းက တအံ့တသြသံကြီးနဲ့ ဝင်ပြောတယ်။

''ဟင် ဒါဆိုရင် မင်းသိမ်းဦးက လင်းသူရနဲ့ အိုဘယ့်နှင်းကို ဆုံပေးချင်လို့ ဖန်တီးပေးခဲ့တာလား''

ထက်မိုးက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

''ဖြစ်နိုင်တယ်''

''ဒါဖြင့် အခု သူ ဒီမှာ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာတောင် ဟိုကနေ ငါတို့ကို ဘာကြောင့် အကျိုးအကြောင်း မပြောပြတာလဲ''

''အားလုံးကို အံ့သြသွားစေချင်လို့ နေမှာပေါ့ကွာ၊ အခုတောင် တို့အားလုံး အံ့သြပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မသိ ဖြစ်ကုန်တယ် မဟုတ်လား''

အဲဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်က ဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။

''အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါတွေးမိတာ နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်''

ပေါ်လွင်က ခုံကို ရွှေ့ထိုင်ရင်း၊

''အတော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာပါပြီ၊ ပြောပါ ဦးသူရ ဘာများလဲ''

''မင်းသိမ်းဦးရဲ့ စိတ်ကူးက ငါနဲ့ အိုဘယ့်နှင်း အဲဒီလို ဆုံသွားရင်လည်း ဆုံသွားစေချင်တယ်။ ခုလိုမဆုံဖြစ်ဘဲ သူကလည်း ငါ့ကိုမသိ၊

ဒါကလည်း သူ့ကိုမသိ ကျိုကြားထဲမှာ ဒီကိစ္စ လုံးဝမရှိဘဲ ပုံမှန်သဘော မျိုး ဆက်ရှိဆိုရင်လည်း ရှိစေချင်တယ်…ဒါပဲ''

''ဟာ အတော်လှတဲ့ လုပ်ကွက်ပဲကွာ''

ပေါ်လွင်က သူနဲ့ ဖဲရိုက်ဖော် ဖဲရိုက်ဘက် သူငယ်ချင်း မင်းသိမ်းဦးကို လွမ်းလာသလို ရေရွတ်တယ်။ ဖေဆန်းကသာ ဇဝေဇဝါနဲ့

''နေပါဦး မင်းနဲ့ အိုဘယ့်နှင်း တွေ့ကြတော့ ပြဿနာ အရှုပ်အရှုပ်တွေဖြစ်ပြီး အမုန်းမပွားကြဘူးလို့ သူက ပြောနိုင်မှာမို့လား''

ထက်မိုးဦးက ဝင်လက်ကာပြတယ်။

''ပြောနိုင်တယ်၊ အဲဒါက မပူနဲ့''

''ဘာဖြစ်လို့လဲ''

တစ်အချက် တစ်ဖက်သား မိန်းကလေးရဲ့ ဂုဏ်ခြေကို သူရက ထောက်ရဦးမယ်။ နှစ်အချက် မင်းသိမ်းဦးရဲ့ မျက်နှာက ရှိတယ်။ သူရက မလျော့ကန်လုပ်လို့ မရဘူး။ သုံးအချက်က သူ့လက်ရေးနဲ့ သူ့စာဖြစ်နေတဲ့ အတွက် မင်းသိမ်းဦးအစား သူရက တာဝန်ယူသင့်တယ်။ ဒီကောင့် မင်းကိုယ်စရိုက်ကလည်း အားနာတတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းတွေးသလို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတော့ မဖြစ်ဘူး။ လုံးဝကြိမ်းသေတယ်''

''အဲဒါဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံကြပြီကွာ၊ အဲဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက် မင်းသိမ်းဦးထင်သလို ကြိုက်သွားကြမှာလား''

အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ်ရောက်လာတယ်။ ထက်မိုး ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ရင်း…

''ဒါကတော့…''

''ဒါကတော့ ဘာဖြစ်လဲ''

ဖေဆန်းက အလောတကော ဝင်ပြောတယ်၊ ထက်မိုးက ရယ်ရင်း

''အဲဒါတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ငွေရောင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဆက်ကြည့်ရမှာပေါ့ကွာ''

''ဝေး…''

ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ အိအိနိုင်နဲ့ ဖဆပလတို့က ထအော်ကြတယ်။

''ကဲ စားချင်တာတွေ ထပ်မှာပေ့ါ၊ သူရ ကျွေးလိမ့်မယ်''

ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး၊ ချိုချဉ်ကြော်တွေ၊ အစိမ်းကြော်တွေ သူတို့ ထပ်မှာကြတယ်။

စကားဝိုင်းက ခဏရပ်သွားတယ်။ အတော်ကြာမှ အိအိနိုင်က

''ကိုသူရတို့ ကိုထက်မိုးတို့က စစ်တုရင်သမားတွေ ပီသတယ်နော်၊ ကွက်ကျော်တွေ မြင်တတ်ကြတယ်။

ထက်မိုးက ခပ်လျှိုလျှိုပြုံးရင်း...

''စွတ်အထင်ကြီးမနေနဲ့ဦး၊ ဖြစ်နိုင်ခြေတွေကို ခန့်မှန်းတာလောက် ပါ''

''ဖြစ်နိုင်ခြေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအတိုင်း ဟုတ်ကို ဟုတ်ပါတယ်''

သူ့စကားကြောင့် ဖေဆန်းတောင် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွား တယ်။

''အိ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ''

''လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာ''

''ကိုယ်တော့ နားမလည်တော့ဘူး''

''အဲဒါဆိုရင် အိ ရှင်းပြတာ နားထောင်၊ အိက ဒီဇာတ်လမ်းကို အစအဆုံး သိတယ်''

''ဟေ...''

အားလုံး၏ အာရုံက အိအပေါ် ကျရောက်သွားသည်။ အိက ရယ်ကျဲကျဲနှင့်...

''အစက မပြောဘဲ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ မင်းသိမ်းဦးကလည်း မပြောဖို့ မှာသွားလို့''

''ရော်...''

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အငိုက်မိသွားတယ်။ ထက်မိုးနဲ့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြတယ်။ ထက်မိုးက လေက လေးနဲ့...

''ကဲ ဒါဖြင့်လည်း၊ နင်သိတာတွေ ပြောပါဦးဟာ၊ အားလုံး ရှင်းလျှာအောင်''

ဒီက ပြုံးရွှရွှ မျက်နှာထားနဲ့

''ဒီလို...''

''အင်း... ပြော''

''ခုနက ကိုသူရနဲ့ ကိုထက်မိုး ပြောတာတွေ အကုန်လုံး အမှန် မှန်ပဲ၊ ကွက်တိပဲ၊ မင်းသိမ်းဦးက အဲဒါတွေကို စလုပ်ကတည်းက ကျွန်မကို အသိပေးထားတာ၊ ကျွန်မကလည်း တကယ်ဖြစ်မလာဘူးထင်ပြီး ခပ်အေးအေးပဲ နေနေလိုက်တာ၊ ခုမှ တကယ်ဖြစ်လာတာကိုး''

ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ထက်မိုးကို လေးစားဟန်နဲ့ ကြည့်ပြီး

''တစ်ခုရှိတာ မင်းသိမ်းဦးက ကိုသူရနဲ့ ကိုထက်မိုးတို့ရဲ့ ဦးနှောက် ကို လျှော့တွက်ခဲ့ပုံရတယ်''

ငြိမ်နေတဲ့ ပေါ်လွင်က ဘေးက ဝင်ပြောတယ်။

''မရှင်းတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ အဲဒါဆိုရင်လည်း မင်းသိမ်းဦးက ဒီစာတွေကို သူသွားခါနီးမှ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးလေးလလောက်ကမှ ပေးသွား ရင်ရတာပဲ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လောက်ကတည်းက ပေးထားတာ စောမနေဘူး လား''

''အင်း အဲဒါကို ငါလည်း စဉ်းစားသေးတယ်''

ပေါ်လွင်က ကျွန်တော့်စကား အဆုံးမှာ မေးခွန်းထုတ်သလို ပြန်ကြည့်တယ်။

''အင်း ဒါဖြင့် ပြောပါဦး ဘာအဖြေရသလဲ''

''ဒီလိုကွာ သူ့အနေနဲ့တော့ သူ သွားခါနီးကျမှ စာတွေကိုပေးခဲ့ ချင်မှာပဲ၊ ဒါက လိုင်းရှင်းတယ်လေ၊ သူလည်း လွတ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် စောစောစီးစီး ဒီစာတွေကိုပေးဖို့ ဖန်တီးလာနိုင်တဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိတယ်''

''ဘာလဲ''

''အဲဒါကတော့ အိုဘယ့်နှင်းကို အဲဒီအချိန်မှာ တခြားလူတွေက

ချဉ်းကပ်နေကြလို့ ဖြစ်နိုင်တယ်''

''အော် ဒီလိုလား''

''အိုဘယ့်နှင်းရဲ့ အာရုံထဲမှာ ဒီစာတွေကို လူမသိ၊ သူမသိရေးပို့နေတဲ့ ငါလိုလူတစ်ယောက် ရှိထားတယ် ဆိုတာမျိုးကို ပျိုးကျဲချထားလိုက်တာ ထင်တယ်။ အိုဘယ့်နှင်းရဲ့ အနေအထားအရလည်း ဒီလိုချဉ်းကပ်ပုံမျိုးကို အထူးအဆန်း စိတ်ဝင်စားလာနိုင်တယ်လို့ ယူဆသွားပုံရတယ်''

စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်က ထိုင်ရာက ထတယ်။ ထက်မိုးက

''မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ''

''ကျောင်းထဲခဏ ပြန်ဝင်လိုက်ဦးမယ်ကွာ''

''ဘာလုပ်ဖို့တုန်း''

''ခဏနေရင် နှင်းတို့အတန်း ဆင်းတော့မယ်''

''အောင်မယ်''

''ဟာ ဟ''

ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ထွက်တော့ သံပြိုင်ဝိုင်းအော်ကြတယ်။ ညီညီညာညာပါပဲ...

ပိုက်ဆံရှင်းသွား'' တဲ့...။

❖ ❖ ❖

(၇)

အစကတော့ နဲ့ ပြဿနာကို ရှင်းဖို့ပါပဲ၊ ဒီကိစ္စလေးက အစွန်းပျောက်ပြီ ကျန်နေတယ်။ စာထဲမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း သူ့အဆောင်ရှေ့မှာ နဲ့ သွားမှတ်ပြဖို့ လိုသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မလုပ်လိုက်ရပါဘူး။

တစ်နေ့ကပဲ နှင်းက အဆောင်မှာ မနေတော့ဘဲ သူ့အိမ်သူ ပြန်သွားတယ်တဲ့။ နှင်းတို့ အဆောင်ဆိုတာက ပုဂ္ဂလိက အဆောင်ပါ၊ နှင်းကလည်း ရန်ကုန်သူပါ၊ သူ့အိမ်က မရမ်းကုန်းမှာ ရှိတယ်၊ အဆောင်နေကျောင်းသူဆိုလို့ ဖျာပုံတို့၊ ကျိုက်လတ်တို့၊ မယ်ဘွေးကုန်းတို့က လာတက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဆောင်နေ ကျောင်းသူဘဝကို ဖြတ်သန်းချင်တယ်ဆိုလို့ သူ့အဖေက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုထားတာပါ။

သူ့အဖေက နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီးပီပီ ထူးခြားတဲ့ စိတ်နေသဘာဝ ရှိတယ်။ နှင်းကလည်း အဆောင်သူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကျောင်းတက်နေတာပါပဲ။ ခုမှ ဘာကြောင့် အိမ်ပြန်သွားသလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုပြီး မိဘက လိုက်ခဲ့တာမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှင်းရှင်း ရှိတော့တယ်။

နှင်းဆီက အဖြေတောင်းဖို့ပါပဲ။ ပြန်လိုက်တာလို့ မထင်ကြပါနဲ့ ရည်းစားစာတွေက မနှစ်ကတည်းက ပေးထားတာ ဆိုတာကို သတိရကြပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်။

အခု နှင်း အတန်းထဲက ထွက်လာမှာကို စောင့်ပြီး ကျွန်တော် ရင်တွေ ခုန်နေတယ်။ အဲဒီစကားက ရိုးလွန်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစားထိုးစရာ တခြားစကားလုံးလည်း ရှာမတွေ့သေးဘူး။ သေချာတယ်၊ ပေါ့တီးပေါ့ဆ မဟုတ်ဘူး။ လေးလေးနက်နက်ကို ဖြစ်ပျက်နေတယ်။ နှင်းကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်။

နှံပြည့်စုတ်အကြောင်း ကြားရတုန်းကလည်း ချစ်တယ်။ပန်းသီးကို စားရတုန်းကလည်း ချစ်တယ်။ စာကြည့်တိုက်မှာ သူ့မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ကြည့်လိုက်တုန်းကလည်း ချစ်တယ်။ ဒီစာလေးတွေ ဖတ်ကြည့်ပါဦးလို့ ဆိုလာတုန်းကလည်း ချစ်တယ်။

ချစ်တယ်…၊ ချစ်တယ် နှင်းရယ်။

ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ အတန်းပြီးဖို့ အချိန်တန်တာတောင် နှင်းတို့က ထွက်မလာဘူး၊ သွားပြီ၊ နောက်တစ်ချိန် ဆက်သင်နေရတယ် ထင်တယ်။ မထူးတော့တာမို့ ကျွန်တော် စောင့်မြဲအတိုင်း ဆက်စောင့်နေလိုက်တယ်။

တစ်ယောက်တည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဟိုတွေး ဒီတွေး၊ စိတ်ပျံ့လွင့်ရင်းကပဲ ပျင်းလာတယ်။ သူတို့ အတန်းဘက် မျှော်မျှော်ကြည့်ရတာကလည်း အမောပေါ့။

နောက်တော့ လွယ်အိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ပါလာတဲ့ စာအုပ်ကို ဆွဲထုတ်ရတယ်။ 'ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ (Believe it or not) 'ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကလေး ပါလာတယ်။

''ငါနဲ့နှင်းရဲ့ အချစ်ရေးအတွက် မြင်ရတဲ့ ကံကြမ္မာကို ပြောပြပေးပါ''

အဲလို ရေရွတ်ပြီး ကျွန်တော် မျက်စေ့ မှိတ်လိုက်တယ်။

''အဲ…''

ဒီနေ့ စာမျက်နှာမှာ ပါလာတာက 'လူးဝစ္စဝေး' ဆိုတဲ့လူ တစ်ယောက် အကြောင်း…

ဖတ်ကြည့်တော့ ဟားရတယ်။ နေရင်းထိုင်ရင်း ဒေါ်လာ ၁.၅ သန်း အမွေရတယ်တဲ့။

''မှတ်တာပဲ အတော် နိပ်တဲ့လူပဲ''

ဆက်ဖတ်ကြည့်တော့ ပိုပြီးမိတယ်။ သူနဲ့ သွေးမတော် သားမစပ် လူတစ်ယောက်က သူ့ကို အမွေပေးလိုက်တာ ပေးတဲ့သူနာမည်က 'ဂျွန်ဝေး' တဲ့၊ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ နောက်ဆုံးနာမည် 'ဝေး'ချင်း တူနေလို့ ပေးလိုက်တာတဲ့။

ကျွန်တော် အတော်အားကျသွားမိတယ်။ သူဌေးကြီး ဦးရွှေရတို့ ဦးမွှေရတို့ကလည်း နောက်ဆုံးနာမည် 'ရ'ချင်းတူလို့ ကျွန်တော့်ကို အမွေ လှမ်းပေးကြရင်ကောင်းမှာပဲ။

ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းမှာပဲ အတွေးကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရတယ်။ မူလလမ်းကြောင်းဆီ ပြန်ဦးတည်ရတယ်။

''မေဒင်၊ ငါ့မေဒင်က ဘယ့်နှယ်ပါလိမ့်''

ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ်လိုသလို ဆွဲတွေးလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်က လည်း၊ နှင်းကို မဆိုင်ပဲ အမွေရလိုက်တာပဲပေါ့။

''ဟဲဟဲ ဟဲဟဲ''

ဘာဖြစ်လဲ။ တစ်ယောက်တည်းပေမယ့်လည်း ဗိုလ်အောင်ဒင် လို ရယ်လို့ရတယ်။

စာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ပြီး စိတ်ထဲ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တယ်။ ပြီး စာအုပ်ကို လှန်လိုက်တယ်။

''အိုး…''

ဒီတစ်ခါကျတော့ စာမျက်နှာက ပိုပြီး ရင်ခုန်စရာ ကောင်းတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ ကြင်ဖက်ရွေးနည်း အကြောင်းပေါ့။

၁၆၅၀ မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စလို့ သိရတယ်၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် က သူ့ကို လက်ထပ်လိုလို့ တန်းစီရပ်နေတဲ့ သူတွေထဲက သူလက်ထပ်နိုင်

မယ့် လူတစ်ယောက်ကို ရွေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ထူးဆန်းတယ်။

အဲဒီ လူအားလုံးကို မျက်နှာလုံးဝမကြည့်ပဲ ကျောဘက်ကိုပဲ ကြည့်ပြီး ရွေးတာတဲ့။

''တမျိုးပါလားဟ''

ဒါပေမယ့် အဲဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားမှု လျှော့လိုက်တယ်။ ကိုယ့် ကံကြမ္မာကိုပဲ ခုနကနည်းအတိုင်း ကိုယ်လိုရာကို ဆွဲဖတ်လိုက်တယ်။

''အင်း ဒါဆိုရင်တော့ နှင်းက ငါ့ကို ပြန်ချစ်မယ့် သဘောပေါ့။ ဘာကိုမှ ထွေထွေထူးထူး မစဉ်းစားတော့ပဲ ပြန်ချစ်မယ့် သဘောပေါ့၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ...''

အဲဒီလို ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ဟုတ်နေရတာဟာ အတော် ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ မျက်စိမှိတ် နောက်တစ်ခါ စာအုပ်ထပ်လှန် 'ဍုံ့မှ' ဆိုပြီး ဖတ်ကြည့်

''ဟာ...''

ဒီတစ်ခါ ဖတ်ရတဲ့ စာမျက်နှာကတော့ ကျွန်တော့်ကို တော်တော် အတွေး ရှုပ်သွားစေပါတော့တယ်။ အဲဒီစာမျက်နှာမှာ ခုလိုရေးထားတယ်။

2 cars - one driven by a New Jersey woman and the other by a man from Washinton D.C. Collided on Lake Street in penn yan N.Y. in 1959 - and a year later the same drivers were involved in another Collision, on the very same corner.

သူရေးထားတာက ရှင်းပါတယ်။ အမျိုးသား တစ်ယောက်ရယ်၊ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရယ် နေရာတစ်ခုမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ကားတိုက် ခဲ့ကြတယ်။ တိုက်ဆိုင်တာက နောက်တစ်နှစ်အကြာ အဲဒီ နေရာမှာဘဲ သူတို့ရဲ့ ကားနှစ်စင်း အဲလိုပြန်ပြီး တိုက်မိကြပြန်တယ်တဲ့။

''တစ်နှစ်အကြာမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်တိုက်မိကြတယ် ဆိုတော့...''

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားနေမိတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ နှင်းလည်း အဓိပတိလမ်းပေါ်မှာ မကြာသေးမီက တိုက်မိခဲ့ကြသည်။ ဟိုအရင်နှစ်တုန်းကလည်း အဲလို တိုက်မိခဲ့သလား။ စဉ်းစား...စဉ်းစား၊

ကျြီးစား နေရာပဲ။

အဲဒီနေရာမှာ ထိုင်ပြီး ငိုင်နေမိတယ်။ စာအုပ်ကိုလည်း လွှတ်ချလိုက်ပဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီးပြီ။ ခေါင်းပွတ်လိုက် နားရွက်ပွတ်လိုက်နဲ့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေရင်း

''ဟင်... စာမရီ''

နှင်းတို့အခန်းထဲကနေ စာမရီတစ်ယောက်တည်း အပြင်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကမန်းကတန်း ထလိုက်သွားလိုက်တယ်။ သူ့နား မလှမ်းမကမ်းရောက်တော့

''ဟေ့... ရှတ်... ရှတ်''

အသံပြုမယ့်သာ ပြုရတာပါ။ လှည့်မကြည့်ဘူးဆိုတာ သိသားပဲ။ အဲဒါနဲ့ နာမည်ရင်းကိုပဲ အော်ခေါ်ရတော့တာပေါ့။

''ဟေ့... ဟေ့ စာမရီ''

''ဘာ''

သူ ချာခနဲ လှည့်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့

''ဘာလဲ ဘာကိစ္စလဲ''

''ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေးစရာ နည်းနည်းရှိလို့''

''နောက်မှမေး''

''မဟုတ်ဘူး၊ အခုမေးချင်တာ''

''မအားဘူး''

ပြောပြီး သူက လှည့်ထွက်သွားတယ်။

''ဟ နေပါဦးဗျ''

ကျွန်တော် နောက်က အပြေးအလွှား လိုက်သွားတော့ သူက မျက်လုံးပြူးနဲ့ လှည့်အော်တယ်။

''ဘယ်ကိုလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မက အိမ်သာသွားမလို့''

''အာ...''

စိတ်ညစ်စရာပဲ၊ ကျွန်တော် နေခဲ့ရတာပေါ့။ ကော်ရစ်ဒါဘေးပဲ ကပ်ရပ်ရမလို၊ နောက်ကိုပဲ ပြန်လှည့်ရမလို အိမ်သာဝကပဲ သွားစောင့်

ရမလို…

ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် အိမ်မှာ အပြီးမရှင်းခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တက္ကသိလာ မြကျွန်းသာကြီးကို ဘာများအောက်မေ့တယ် မသိဘူး။

စိတ်မရှည် လက်မရှည်နဲ့ပဲ စောင့်နေရတာပေါ့။ အတော်ကြာမှ သူ ပြန်ထွက်လာတယ်။ ပေါ့ပါးလာပုံပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အံ့သြသွားတယ်။ ကျွန်တော် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူ ထင်ထားပုံပါပဲ။

မျက်နှာက မအီမသာ ဖြစ်သွားပြီး

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဘာလုပ်မလို့လဲ"

အမှန်တော့ သူလည်း လှပါတယ်။ အိုဘယ့်နှင်းနီးနီး လှတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ နှင်းနဲ့ အဆင်ပြေသွားပြီးရင် သူကို ပေါ်လွင်နဲ့ ကြောင်းလမ်း ပေးရမယ်။

"မေးစရာ ရှိလို့ဗျ"

"ဘာမေးမလို့လဲ"

ဒီလိုဗျာ"

"အင်း…"

"ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်တော်နဲ့နှင်းနဲ့ အဓိပတိလမ်း အလယ်ခေါင်မှာ ဝင်တိုက်မိခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"အော် အရင်တစ်နှစ်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ အဲဒီနေရာမှာ အဲလိုများ တိုက်မိခဲ့ကြသလားလို့"

"အိုး…"

သူ စိတ်ညစ်သွားပုံနဲ့ မျက်နှာလွှဲလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်လာတယ်။

"ဘာတွေလာပြောနေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ မတိုက်ဖူးပါဘူး"

"သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦးဗျာ"

"စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး၊ အဲလိုကိစ္စမျိုး ရှိကိုမရှိခဲ့ဘူး"

ကျွန်တော် လှဲသွားပုံပေါက်တယ်။ ကျွန်တော်မျိုးကြီးတော့ အအိပ်ငိုက်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ရတဲ့အခွင့်အရေးကို အလွတ်မပေးဘဲ မေးချင်တာလေးတွေ ဆက်မေးလိုက်တယ်။

"ဟို့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သိနေတာ ကြာပြီလားဟင်"

သူက မထီတရီဟန်နဲ့ ပြုံးတယ်။

"ရှင်က မသိဘူး ထင်လို့လား"

"ဟိုဖင်းလေ ဒီစာတွေရေးတာ ကျွန်တော်မှန်း သိနေသလားလို့ မမေးတာ"

"သိသမှ သိပ်သိ၊ ရှင်ကသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လည်လှုပြီ အောက်မေ့နေတာ"

"အာ…"

သူ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်း ရောက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်နဲ့

"အော် ဒီမှာ ရှင့်ကို ပြောထားရဦးမယ်"

"ဘာလဲ"

"ကျွန်မနာမည် ခင်ပုလဲအေး လို့ခေါ်တယ်၊ စာမရီ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ကို အဲဒီလို မခေါ်နဲ့ မကြိုက်ဘူး"

"အင်း… အင်း ဟုတ်ပြီ"

သူလမ်းသူ ဖြောင့်ဖြောင့် ဆက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စောစောက ကျွန်တော် ထိုင်နေတဲ့ နေရာလေးမှာပဲ သွားပြန်ထိုင်နေလိုက်တယ်။ ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားစရာတွေ ရှိလာပြန်ပြီ။

ဒီစာတွေကို ကျွန်တော်ရေးတာမှန်း သူတို့က အစောကြီးတည်းက သိထားတယ်တဲ့…

စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်သာ ဟိုးတစ်နေ့က စာကြည့်တိုက်မှာ ကျွန်တော့်နောက် သူတို့ လာထိုင်တာ ပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ချင်လို့ တမင်လာထိုင်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူတို့မို့ အားအားလျားလျားဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပျော်သွားတယ်။

ဒါတွေကို သိထားလျက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို အခုလို ဆက်ဆံခွင့်ပေးတာဟာ ကျွန်တော့်ဘက်က အခြေအနေကောင်းနေတာပဲလို့ ရိုးရိုးသားသား ယူဆမိတယ်။ အခုလောက်ဆို စာမရီ(ဝါ)ခင်ပုလဲအေး ပြောပြလို့ အပြင်မှာ ကျွန်တော် ရောက်နေကြောင်း သူလည်း သိရောပေါ့။ ဟဲဟဲ နှင်းကလေးလည်း ရင်ခုန်နေလောက်ပြီ။

ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်နေမိတယ်။ နှင်းကထွက်လာမယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ မျက်လွှာလေးချပြီး ခေါင်းငုံ့နေမယ်၊ ကျွန်တော်က သူနဲ့အတူ တွဲလျှောက်လိုက်မယ်၊ ပြီး...

''နှင်း''

''ဘာလဲ''

''ကျွန်တော် နှင်းကိုချစ်ကြောင်းလေး ပြောချင်လို့''

''ရှင် ရွတ်ရွတ် ရွတ်ရွတ် လာမလုပ်နဲ့၊ သွား...''

သူ့အသံက နည်းနည်းကျယ်သွားပြီး ဘေးဘီက ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကလည်း ပြုံးပြုံးပြီး ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က သွားဖြဲလေးနဲ့ လှည့်ထွက်ခဲ့ရလိမ့်မယ်။

ရပါတယ်၊ တက္ကသိုလ်မှာ ကော်ရစ်ဒါတွေ ပေါတယ်။ တစ်ကွေ့မကြုံ တစ်ကွေ့ ကြုံဦးမှာပေါ့။ မိန်းကလေးပဲ ဒီလောက်တော့ မူမှာပေါ့။ နောက်တစ်ကွေ့မှာ ကြုံရင် ကျွန်တော်ကတော့ ထပ်ပြောဦးမှာဘဲ။

''နှင်း''

''ဘာလဲ''

''ကျွန်တော် နှင်းကိုချစ်ကြောင်းလေး ပြောချင်လို့''

''လာပြန်ပြီလား... သွား၊ အဲဒါကိုပဲ ဒီလောက်ပြောချင်နေရင် ရှင့်ပါးစပ်ကို ကျွန်မ ပလာစတာနဲ့ ကပ်ထားမယ်''

ကျွန်တော် လှည့်ထွက်ခဲ့ရမှာဘဲ။ အဲဒီလိုမျိုးလည်း နှင်းဘက်က မာမာထန်ထန် တုန့်ပြန်တာကို ကြုံရနိုင်တာဘဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ယောကျ်ားတို့ လုံ့လဆိုတာ သေခါနီးမှ လျော့လို့လည်း အလကားပဲ၊ သူ့ကို မရရင် သေမယ့်အတူတူ ထပ်ပြောရမှာဘဲ။

''နှင်း''

''ဘာလဲ''

''ဟိုလေ၊ ပလာစတာ ဝယ်ပြီးပြီလား''

''မဝယ်ရသေးဘူး''

''အဲဒါဆို နှင်းကို ကျွန်တော် ချစ်တဲ့အကြောင်းပဲ ပြောချင်လို့''

''ဟာ လာပြန်ပြီ''

အဟဲ ဘာဆက်ဖြစ်ကြမလဲတော့ မသိဘူး၊ ဆက်မတွေးနိုင်တော့တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်တာကို ရပ်လိုက်ရတယ်။ သူတို့တွေ အတန်းဆင်းလာကြပြီလေ။

ကျွန်တော် ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်တယ်။ နှင်းဟာ အနီရဲရဲ ဝတ်စုံလေးနဲ့ လှပထင်ရှားနေတယ်။ တဆက်တည်း သတိထားမိတာက အဲဒီလို နှင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်လို ထိုင်ရာက ထရပ်ကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေလည်း ဟိုထောင့် သည်ထောင့်မှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာပါပဲ။

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ခုချိန်မှာ နှင်းကို လက်လွှတ် မခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒါ မင်းသိမ်းဦး လျှောက်လွှာတင်ပေးခဲ့တဲ့ တယ်လီဖုန်းဟာ ကျွန်တော့် လက်ထက်မှာ ကျလာတဲ့ သဘောပဲ။ ကျွန်တော် မလွဲမသွေ လက်ခံယူသင့်တယ်။

သူတို့ထက်ဦးပြီး နှင်းကို ချဉ်းကပ်နိုင်အောင် ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းတွေကို အရှိန်အဟုန်နဲ့ စတင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မလျှောက်လိုက်ရဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှင်းကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်ဆီ ဦးတည်ပြီး လျှောက်လာနေလို့ပါပဲ။ တွေ့တွေ့ချင်းမှာ နှင်းက မေးတယ်။

''ရှင် ဘာလာလုပ်နေတာလဲ''

လေသံက အေးအေးဆေးဆေးပါ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အားတက်သွားတယ်။

''ဟိုလေ နှင်းကို ရည်းစားစကားပြောမလို့ လာစောင့်နေတာ

ကြာလှပြီ''

''ရှင် ရည်းစားစာတွေ ပေးထားတာပဲ၊ ရည်းစားစကား ပြောဖို့ လိုလို့လား''

''ရည်းစားစာဆိုတာ ခုချိန်မှာ ခေတ်ကုန်သွားပြီဗျ''

''အင်း ကျွန်မလည်း အဲဒါ ပြောမလို့ပဲ၊ ခုခေတ်မှာ သိပ်မရှိတော့ပေမယ့် ကျွန်မအဖေရဲ့ခေတ်မှာတော့ ရှိခဲ့တယ်ရှင့်။ ရှင့်ရည်းစားစာတွေကို ယူဖတ်ပြီး ကျွန်မအဖေက ရှင့်ကို တွေ့ချင်တယ်တဲ့''

''ဗျာ…''

ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဖြစ်ပျက်သွားပုံကို ကြည့်ပြီး စာမရီ(ဝ်) ခင်ပုလဲအေးက ရယ်ချင်ပုံပါပဲ။ နှင်းရဲ့မျက်နှာကလည်း အရယ်မျက်နှာ ဖြစ်နေတယ်။

''တကယ်ပြောနေတာ၊ ဒီတနင်္ဂနွေမနက်ပိုင်း ရှင် အိမ်ကို လာခဲ့ပါ။ ဖေဖေက ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်တဲ့၊ ရော့ ဒီမှာ လိပ်စာ''

ကျွန်တော့်ကို Visiting Card လေး ထုတ်ပေးပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြတယ်။

''နှဲ့ နှဲ့ယူခဲ့ရဦးမလား''

''မလိုဘူး''

အင်း အဲဒီနေ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အပြန်လမ်းမှာ နွေရာသီ အလာ မစောစေဖို့ကို ဆုတောင်းနေမိတယ်။

(၆)

နှင်းတို့ရဲ့အိမ်က သပ်ရပ်တဲ့ တစ်ထပ်တိုက်လေးပါ။ အထိုက်အလျောက်ကျယ်တဲ့ ခြံဝန်းလေးလည်း ရှိပါတယ်။ လူခေါ်ဘဲလ်ကို ကျွန်တော် နှိပ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ခြံထဲကို နှင်းက ပြေးထွက်လာပါတယ်။

''အော်…''

ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ သူ ကိုယ်ရှိန်သပ်သွားတယ်။ ပြီး ဣန္ဒြေရရ လျှောက်လာပြီး ဝင်းတံခါးကို လာဖွင့်ပေးတယ်။ ကျွန်တော် လာမယ်မှန်း သိပေမယ့် နှင်းက အလှမပြင်ထားဘူး။ အိမ်နေရင်း ဝတ်စုံလေးနဲ့ပဲ ကပိုကရို လှနေတယ်။

''ဝင် အထဲမှာ ဖေဖေရှိတယ်''

သူကပဲ ဦးဆောင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထဲ ခေါ်သွားပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာ အကောင်းစား မဟုတ်ပေမယ့် တန်ဖိုးမသေးလှတဲ့ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ သူ့ဖေဖေက ထိုင်လျက်သား ရှိနေတယ်။ သူ့ကိုလည်း…

အကောင်းစားကြီး မဟုတ်ပေမယ့် တန်ဖိုးမသေးလောက်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ယူဆမိပါတယ်။ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီးကို။

"ထိုင်"

နှင်းက ကျွန်တော့်ကို သူ့ဖေဖေရှေ့ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။ သူ့ဖေဖေဘက်ကိုလည်း လှည့်ပြီးပြောတယ်။

"ဖေဖေ ဒီမှာရောက်လာပြီ"

သူ့ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ရယ်ပြုံးပြုံးနဲ့ပဲ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

"အေး ထိုင်ကွာ မောင်အင်္ဂတော်၊ ငါ မင်းနဲ့တွေ့ချင်နေတာ"

"ဗျာ"

ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်ရပါတယ်။

"အမှန်တော့ ကိုယ်အလုပ်ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်အင်္ဂတော် လာမှာမို့လို့ ထိုင်စောင့်နေတာ"

တဆက်တည်း သူ့သမီးဘက် လှည့်ပြောပါတယ်။

"သမီးရေ မောင်အင်္ဂတော်အတွက် စားစရာ တစ်ခုခု လုပ်ပါဦးကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

နှင်းက အိမ်ခန်းထဲ လှည့်ဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ဖေဖေ စကား မဆက်ခင်မှာ ကပျာကယာ ဖြတ်ဝင်ပြောရတယ်။

"ဦး ကျွန်တော့်နာမည် 'လင်းသူရ' ပါ"

အဖိုးကြီးက နဖူးကြော ရှုံ့သွားတယ်။

"လင်းသူရ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"တခြားနာမည် ရှိသေးလား"

ကျွန်တော်က ခဏစဉ်းစားဟန်ပြုပြီး…

ရှိတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်အင်္ဂတော်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနာမည်က နောက်ပြောလိုက်တာပါ"

"နောက်တာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

အဖိုးကြီးက မျက်မှန်တဝင်းဝင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး

"နို့ တခြားနာမည်က ဘာလဲ"

"ဟို…"

စကားမဆက်နိုင်သေးပဲ ကျွန်တော် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေမိပါတယ်။ အဖိုးကြီးက စကားပြော သွက်တယ်။

ကျွန်တော်ပြောမယ့် စကားကို သူကပဲ ရှေ့ကနေ ကြိုပြောလိုက်တယ်။

"တခြားနာမည် 'ဖိုးနမ်း' ဟုတ်လား၊ ကဗျာရေးရင်သုံးတဲ့ ကလောင်နာမည်"

"ဗျာ"

ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရတယ်။ အဖိုးကြီးကို မော့ကြည့်မိလို့ သူက တဟဲဟဲ ရယ်တယ်။

"မောင်ရင့်ကဗျာတွေကို ကိုယ်ဖတ်ဖူးပါတယ်"

အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါ ငြင်းမိတယ်။ ဒီစကားကတော့ တရေးနိုး နိုးပြီးထမေးလည်း ငြင်းရမယ့် စကားပဲ။

"အာ မဟုတ်တာ ဦးရယ်"

သူက ကျွန်တော့်ကို ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်ပါတယ်။

"ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ ဘာလို့ မဟုတ်ရတာလဲ"

"ကျွန်တော့်ကဗျာတွေက မဂ္ဂဇင်းမှာ လုံးဝမပါဖူးဘူး"

သူက အေးအေးဆေးဆေး ပြုံးတယ်။

"ဒါပေမယ့် မောင်ရင် မဂ္ဂဇင်းတွေကိုတော့ ကဗျာပို့ဖူးတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ပို့ဖူးပါတယ်"

"အဲဒီ မောင်ရင့် ကဗျာစာမူတွေကို ကိုယ်ဖတ်ဖူးပါတယ်"

ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမလဲ မသိဘူး၊ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် သက်သက် ကျွန်တော့်ကို စမ်းသပ်ပြီး ဖြဲခြောက်နေတာလား။ ဘာလဲ…။ ကျွန်တော် မဝေခွဲနိုင်ဘူး။

အဖိုးကြီးက ဆက်ပြောတယ်။

"ရှစ်မိုင်က နှင်းပွင့် မဂ္ဂဇင်းကို မင်း ကဗျာစာမူတွေ ပို့ဖူးတယ်

မဟုတ်လား''

အဲဒါမှန်တယ်၊ ကျွန်တော် သွက်သွက်လက်လက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

''ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ပုဒ်မှ အရွေးမခံရပါဘူး။ တစ်ခါမှ မပါဖူးဘူး''

''ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွ''

အဖိုးကြီးက မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးပြီး ပြောလာပါတယ်။

''အဲဒီမဂ္ဂဇင်း သွားပေးတာကိုက မောင်ရင် လွဲနေတာကိုး''

''ခင်ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''အဲဒီမဂ္ဂဇင်းက တကယ့် စာပေမဂ္ဂဇင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် မော်ဒန်၊ ပို့စ်မော်ဒန်ကို ဦးစားပေးတဲ့ မဂ္ဂဇင်း၊ မောင်ရင်က ရိုးရာဟန်ကဲတဲ့ ကဗျာတွေကို ကာရန်နဲ့ဖွဲ့ပြီး ရေးထားတာဆိုတော့ အံမဝင်ဘူး''

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးလာပြန်တယ်။

''ဟင် ဦးက ကျွန်တော့်ကဗျာတွေကို တကယ်ဖတ်ဖူးတာပေါ့''

အဲဒီအမေးကြောင့် သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ပြန်ကြည့်ပါတယ်။

''အို မောင်ရင့်ကို ကိုယ်က ညာပဲ့မလား''

မရှင်းတဲ့ အချက်ကို တန်းမေးလိုက်တယ်။

''ဦးက ဘယ်လိုလုပ် ဖတ်ရတာလဲ ခင်ဗျာ''

''အော် ဒါက ဒီလိုလေ''

''ဟုတ်ကဲ့''

''အဲဒီ နှင်းပွင့် မဂ္ဂဇင်းရဲ့ အယ်ဒီတာ ကျော်ကျော်ဦး(အလင်းမြစ်) ဆိုတာ မောင်ရင်သိမှာပေါ့၊ ပို့စ်မော်ဒန် စာရေးဆရာလေ''

''သိတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကြားဖူးပါတယ်၊ သူက နာမည်ကြီး စာရေးဆရာပဲ''

''အေး သူနဲ့ကိုယ်နဲ့က ရင်းနှီးတယ်၊ ညီအစ်ကိုတွေလိုပဲ၊ ပြောမနာဆိုမနာ ပေါင်းကြတာ''

''အော် ဟုတ်ကဲ့''

အခုတော့ပေါက်စ ပြုလာပါပြီ၊ ဇာတ်ရည်က လည်လာပါပြီ။ အဖိုးကြီးက ဆက်ပြောတယ်။

''ကိုယ်က အဲဒီမဂ္ဂဇင်းမှာ နာမည်မခံတဲ့ အယ်ဒီတာပါဘဲ၊ စာမူတွေကို ရွေးပေးရတယ်၊ အဲဒီမှာ မောင်ရင့်ကဗျာစာမူကိုလည်း ဖတ်ရတယ်''

''ဦး၊ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုမေးချင်တယ်''

''မေး''

''ကဗျာစာမူတွေ အများကြီးထဲမှာ ရွေးလည်းမရွေးပဲနဲ့ ဦးက အဲလို ကျွန်တော့်စာမူကို မှတ်မိနေတာလဲ''

သူက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ညိတ်တယ်။

''ဒါက ဒီလို''

''ဟုတ်ကဲ့''

''ကိုယ်ဟာကိုယ်ဆိုရင်တော့ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး''

''ဟုတ်ကဲ့''

''ကိုယ်က အဲဒီစာမူကို အိမ်ယူပြီးဖတ်တာ၊ သမီးနှင်းက အဆောင်မှာနေတယ်ဆိုပေမယ့် အိမ်ကိုလည်း အမြဲတမ်း ဝင်ထွက်သွားလာနေတာပဲ''

''ဟုတ်ကဲ့''

''တစ်ခါတစ်ခါ ကဗျာစာမူတွေကို သူကလည်း ယူဖတ်ကြည့်တယ်၊ မောင်ရင့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တွေ့ပြီး သူက ကြိုက်တယ်လို့ပြောတယ်။ ကြာပါပြီ တစ်နှစ်လောက်တောင်ရှိပြီ။ ကိုယ်က မဂ္ဂဇင်းမူနဲ့ မကိုက်လို့ ပယ်တယ်လို့ပြောတော့ အဲဒီကဗျာကို သူက ယူသိမ်းထားတယ်''

''အော်...''

ကျွန်တော့်မှာ ဇာတ်ရည်လည်ရတာတွေ များပါပြီ၊ နောက်တစ်ခါ ဇာတ်ရည်လည်ပြန်ပြီ၊ အဖိုးကြီးဆက်ပြောတာကို နားထောင်လိုက်တယ်၊

''သမီးကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ကိုယ်ပြန်ဖတ်ကြည့်တာပါ။ မောင်ရင့်

ကဗျာက ကောင်းပါတယ်''

စကားအဆုံးမှာ အဖိုးကြီးက စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးအောက်မှာ ဖိထားတဲ့ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ မှောက်ထားတဲ့ စာရွက်ဆိုတော့ ဘာရေးထားမှန်း ကျွန်တော်က မသိဘူးလေ။

သူက အဲဒီစာရွက်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့ တွန်းပို့ပေးတယ်။

''ဒီကဗျာလေ၊ မောင်ရင့်ကဗျာမဟုတ်လား''

ကျွန်တော် ဆွဲပြီးဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ လေးချိုး ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ။ ကဗျာအမည်က 'ပန်းဝေတံခါးပိတ်' တဲ့။

အလွမ်းတွေရှိထားကြောင်း
'ပန်းဝေ' သိလား မေးချင်တယ်။

လမ်းတွေ့ရင် ခေါ်ခွင့်မပိုင်ပါဘူး
ကျွမ်းမြေ့ချင် မျှော်လင့်နိုင်မှာလားရယ်လို့
နီးဝုက်ကာ အကြည့်ပုန်းတွေနဲ့
တိုးရှုက်ရာ မချီဆုံးပါပဲ
ငြိထုံးလာ အလွမ်းတွေဝေတော့
ပန်းဝေသိမယ်။

ကိုယ့်မျက်ရည် ကိုယ်မတွေ့ရှာဘူးတဲ့
ညှို့ချက်တွေ အငိုဝေ့ပါရင်း
ကမ္ဘာချဉ်းအောင် ပန်တော်ပွင့်မယ့်
သခင့်အတွက် ပန်းတွေရယ်
နွမ်းလေတယ် ကျွန်တော် မျက်ဖြေရွး
(အော်... တို့ဘဝက)
တမ်းမပြေတယ်နော် မျက်ရည်ဦး။

[illegible] ခက်တာပဲ ပန်းရယ်လို့
[illegible] မျက်နှာလွှဲစမ်းချင်တာပေါ့
[illegible] မြေလှမ်းတွေ အရောက်ယူဆဲမှာပဲ
တစ်ယောက်သူ နောက်လူတွေ့နေနှင့်ပြီမို့
ရင်နှင့်မှာ ကျွန်တော်ချစ်ပေမယ့်
မြင်ခွင့်မှာ အဖော်သစ်တွေနဲ့ ပန်းဝေရယ်
(တို့လေ...)
မခေါ်ဖြစ်ပါဘူး။

အမှန်တော့ ကိုယ့်ကဗျာကိုယ် ပြန်ဖတ်နေစရာ မလိုပါဘူး။ [illegible] ပြောလိုက်ရုံနဲ့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ပေးဖတ်တော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ ပြန်ဖတ်နေရတယ်။ ဖတ်လို့အဆုံးမှာ မော့ကြည့်တော့ [illegible] မျက်လုံးချင်း ဆုံတယ်။ ရင်မခုန်မိပါဘူး။ သူ့သမီးနဲ့ မျက်လုံးချင်း [illegible] မဟုတ်တာ။

''မောင်ရင့်လက်ရေးက လှတယ်၊ မှတ်မိလွယ်တယ်''

''ဟုတ်ကဲ့''

''နောက်ပြီး မောင်ရင်က စာမူမပို့တတ်ဘူး''

''ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''စာမူပို့ရင် ကိုယ့်မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ရယ်၊ လိပ်စာရယ်ကို အောက် [illegible] ရေးပေးရတယ်။ မောင်ရင်က အခု ကျောင်းလိပ်စာ ထည့်ထားတယ်။ ကျောင်းသားမှတ်ပုံတင်နံပါတ်နဲ့ ဘယ်မေဂျာ၊ ဘယ်အတန်းဆိုတာတွေ ရေးထားတယ်။ အဲဒါတွေက ဘောင်မဝင်ဘူး''

''အော်...''

''ဒါပေမယ့် ကိုယ့်သမီးကတော့ မောင်ရင့်ကို တန်းသိသွားတာပေါ့ကွာ၊ မောင်ရင်က ရူပဗေဒ၊ သူက ဓါတုဗေဒ ဒါပဲ ကွာတာကိုး''

''အော် ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ကျောင်းမှာ သူ ကျွန်တော့်ကို အစောကြီးကတည်းက သတိထားမိနေမှာပေါ့''

အဖိုးကြီးက ခေါင်းခါတယ်။ ကျွန်တော် ဖော်လိုလိုက်ပြီး ပြောနေ မှန်း သူ မသိဘူး။

''အာ ဒီလောက်နဲ့တော့ ဘယ်သိမှာတုန်းကွ၊ နောက် မှ မောင်ရင်က ရည်းစားစာပေးတယ်ဆိုပြီး လာပြတယ်။ သူသိမ်းထားတဲ့ အဲဒီ ကဗျာစာရွက်နဲ့ တိုက်ကြည့်စရာတောင် မလိုပါဘူး။ မောင်ရင့် လက်ရေးမှန်း ကိုယ်တောင်သိတယ်''

ဒီလိုကိုးလို့ စိတ်ထဲကနေ ရေရွတ်မိတယ်။ ဗေဒင်ကို မှန်တယ်လို့ ပြန်ဆွဲယူကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါကလည်း အရင်နှစ်က သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ တိုက်မိခဲ့ ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

အဖိုးကြီးက မောသွားသလို စကားကို ခဏနားတယ်။ အဲဒီအချိန် မှာပဲ နှင်းက လင်ပန်းလေးကိုင်ပြီး စားစရာသောက်စရာတွေ လာချတယ်။ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်ရယ် ဒါပါပဲ။ ကပ်စေးနှည်းလိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် ကောင်းတဲ့ဘက်ကို ဆွဲတွေးပါတယ်။ အိမ်ရှင်မကောင်း ပီသလိုက်တာလို့။

နှင်းက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်ပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွား တယ်။

''စား... စား''

အဲဒါနဲ့ မုန့်တစ်ခု ယူစားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မုန့်ဝါးနေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အဖိုးကြီးက ဆက်ပြောတယ်။

''မောင်ရင့် ရည်းစားစာတွေ ဖတ်ရမှ မောင်ရင့်ကဗျာလေး အကြောင်းကို ကိုယ်ပြန်တွေးမိတယ်" ကဗျာထဲက ပန်းဝေဆိုတာ ကိုယ့် သမီး နှင်းကို ဆိုလိုတယ်လို့ ယူဆမိတာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာကလည်း သမီးနှင်းကို နီကိုရဲ၊ စိုးဝင်းငြိမ်း၊ ကြောင်နှစ်ကောင်မောင်မျိုးတို့က ဝိုင်းကပ်နေကြတဲ့ အချိန်ကိုး၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မောင်ရင် အထင် လွဲမယ် ဆိုရင် လွဲစရာဖြစ်မယ်''

ဟုတ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မုန့်နင်နေလို့ ဘာမှပြန်မပြော နိုင်ဘူး။ အဖိုးကြီးကို မျက်လုံးပြူးနဲ့ ကြည့်နေရင်းကပဲ လက်ဖက်ရည်ကို ဆွဲယူမော့သောက်ပြီး မျောချရတယ်။

အဖိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။ ခေါင်းတဆတ် ဆတ် ညိတ်တယ်လို့လည်း ပြောရပေါင်း များပါပြီ။ လည်ပင်း တညွတ် ညွတ်လုပ်တယ်။ အဲဒီလို ပြောင်းပြောကြရအောင်။ ဟုတ်တယ် သူ အဲဒီလို ပြောတယ်။

ကို သူ့အယူအဆတွေကို ဆက်ပြောနေတယ်။ နှင်းရဲ့အယူအဆပါ ပါလာတယ်။

''အဲဒါ ကိုယ်တင်မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးနှင်းကလည်း အဲလိုပဲ ယူဆတယ်''

''ဖေဖေ''

အတွင်းခန်းက နှင်းရဲ့အော်သံ ထွက်လာတယ်။ သူကလေးလည်း အဲဒါကကြားနေမှာပေါ့။ အဖိုးကြီး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ပြီး စကားပြော နေတာ ရပ်သွားတယ်။ အိမ်ထဲလှည့်ပြီး...

''ဘာလဲ သမီးရဲ့''

''ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ''

''ဩော်... အေး အေး''

အဖိုးကြီးက ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်တယ်။ မျက်နှာတည် တည်နဲ့ စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းတယ်။

''ကဲကွာ ကိုယ် လိုရင်းကို မေးမယ်''

''ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ''

''မောင်ရင် နှင်းကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ချက် ရှိသလား၊ ဒါ မိန်းကလေး အဖေက ပြတ်ပြတ်သားသား မေးတဲ့စကား၊ မောင်ရင်က လည်း၊ ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြေပါ၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို မလုပ်နဲ့''

''ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်...''

ဖြေချင်ဇောများပြီး စကားက ရှေ့ဆက်မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အဖိုးကြီး မသိအောင် တံတွေးကို ''ဂလုသံ''နဲ့ မျိုချလိုက်တယ်။(လေးချိုးမှာ ဂရုသံ၊ လဟုသံဆိုတာရှိတယ်။ အခု ကျွန်တော် တံတွေးမျိုချတာကတော့

"ဂလုသံ"ပါ၊ ရောမသွားကြပါနဲ့)

ချက်ချင်းပဲ စကားကို ပြန်ဆက်လိုက်တယ်။

"ကျွန်တော် နှင်းကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင် ထားနိုင်ဖို့လည်း ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်"

လူပဲ နှုတ်ပြည့်စုံကိုတော့ အရှုံးမပေးနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် စကားအဆုံးမှာ အဖိုးကြီးက ကျွန်တော့် မျက်လုံးထဲအထိ စိုက်ကြည့်ပြီး...

"သေချာလား"

"လုံးဝ သေချာပါတယ်"

အဖိုးကြီးက ကိုယ်နေဟန်ထား ပြင်ထိုင်တယ်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ်ကလည်း အဲဒါကို သိချင်တာ။ မောင်ရင် ဒီအိမ်ကို ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ပါတယ်။ လောလောဆယ် ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်ဦးမယ်။ ကဲ မောင်ရင်လည်း ပြန်တော့ ကိုယ်လည်း အလုပ်ရှိသေးတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သမီး မောင်သူရကို ခြံဝလိုက်ပို့ပေးလိုက်"

ခြံဝရောက်တော့ နှင်းကို ကျွန်တော် မေးပါတယ်။

"နှင်း ငါတို့တွေ..."

"ဘာမှ လာပြောမနေနဲ့ သွားတော့"

နှင်းရဲ့ ရှက်ရိပ်သန်းတဲ့ နီထွေးထွေးမျက်နှာလေးက အရမ်းချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မပျော်ဖူးတဲ့ အပျော်မျိုးနဲ့ သူတို့အိမ်က ပြန်ခဲ့တယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ ညာလက်ရုံးကို ဆန့်တန်းပြီး 'ဒါမှ ယောက်ျားမကြီး' လို့ အော်လိုက်မိသေးတယ်။

(၇)

"ဒါဆိုရင် မင်းအခြေအနေက အရမ်းကောင်းနေတာပဲ သူရ"

ညီုဝန်းက အဲဒီလိုပြောတယ်။

"အေး ငါလည်း အဲဒီလိုတော့ ခံစားမိတာပါပဲကွာ"

"ဟင် သူရကလည်း သည်းနေပြန်ပါပြီ၊ ဒီလောက်ကောင်းနေတဲ့ အနေအထားကိုများ ညီုမြ လုပ်ပြနေသေးတယ်"

သက်ငြိမ်ဦးကလည်း အဲဒီလို ဝင်ပြောတယ်။ ထက်မိုးကတော့ ကျွန်တော့်စကားကို စိတ်မဝင်စားသလို စီးကရက်ဖွာရင်း အဝေးကို ငေးနေတယ်။

အိုဘယ့်နှင်းတို့ မိသားစုအကြောင်းကို သိချင်တာလေးတွေရှိလို့ ညီုဝန်းကို ခေါ်မေးရတာ။ ညီုဝန်းနဲ့အတူတူ သူ့ရည်းစား သက်ငြိမ်ဦးကပါ ပါလာတယ်။ တချို့အချက်အလက်တွေဆို ညီုဝန်းပြောမှ ကျွန်တော် သိရတာ။

"အိုဘယ့်နှင်းက အမေ မရှိတော့ဘူးကွ၊ သူ့ကိုမွေးပြီး နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်မှာပဲ သူ့အမေက ဆုံးသွားတာ"

"သူ့အစ်မတွေကရော"

"ညိုလဲ့ဝင်းနဲ့ ပျိုသွဲ့ရှင်းက သူထက် ဆယ်နှစ်ကျော်လောက် ကြီးကြတယ်။ ခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အမေရိကားမှာ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း အဆင်ပြေကြတော့ နှင်းတို့ သားအဖကို အတော်လေး ငွေထောက်ပံ့နိုင်တယ်"

ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံမော့သောက်လိုက်ပြီး…

"လောလောဆယ် နှင်းတို့သားအဖရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးကရော"

"နှင်းကတော့ ဘဏ်မှာ သူ့အတွက် ငွေတော်တော်များများ ရှိတယ်ကွ၊ အဖိုးကြီးကတော့ စာရေးတယ်ကွာ၊ ပြီး… စာပြတယ်"

"စာပြတယ်… ဟုတ်လား"

ညိုဝန်းက ဆရာကြီးတစ်ဆူဟန်နဲ့ ပြုံးတယ်။

"အေး ဟုတ်တယ်၊ သူ စာရေးတာက ဘာသာပြန်တာတွေ များတယ်လေ။ Best seller လိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဝင်ငွေကောင်းပေမယ့် အများကြီး မဟုတ်ဘူး။ မဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးတဲ့ စာမူခတွေဆိုတာက အားကိုး လောက်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်ထင်တယ် သူက စာလည်းပြ တယ်"

"အေးပါ၊ ငါသိချင်တာက သူစာပြတယ်ဆိုတာ ဘယ်ဘာသာကို ပြတာလဲ ဘယ်နှစ်တန်းကို ပြတာလဲ၊ အဲဒါကို ငါသိချင်တယ်"

သက်ငြိမ်က ရယ်ဟဟနဲ့ ဘေးက ဝင်ပြောတယ်။

"နင် တက်မလို့လား"

ကျွန်တော်က သက်ငြိမ်ကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်တယ်။

"တက်သင့်လည်း တက်ရမှာပေါ့ဟာ၊ ပညာရှာ ပမာသူဖုန်းစား တဲ့"

ညိုဝန်းက ရယ်တယ်။ အရယ်တစ်ဝက်နဲ့ ဆက်ပြောတယ်။

"သူဖုန်းစား အဆင့်နဲ့တော့ မင်း သူ့ဆီသွားသင်လို့ မရဘူး၊ သူ့ သင်တန်းကြေးကို မင်း ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟင် သူ့ သင်တန်းကြေးက အရမ်းကြီးလို့လား"

"ကြီးတာပေါ့"

ကျွန်တော် လက်ချောင်းတွေကို တဖျောက်ဖျောက် ချိုးလိုက်ရင်း ဆက်မေးလိုက်တယ်။

"ဆက်ပြောပါဦးကွာ"

"ဒီလိုကွ"

"အင်း…"

"အဖိုးကြီးက ဘာသာ ရှစ်ခုလောက် တတ်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ရုရှန်း၊ ပြင်သစ်၊ ဂျပန်… စသည်ဖြင့်ပေါ့"

"ဪ ဟုတ်လား"

ယောက္ခမကြီးကို ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် တော်တော်လေး အထင်ကြီးသွားမိတယ်။

"တယ်နိုင်ပါလား။ သူက အဲဒီဘာသာတွေကို ပြန်ပြပေးတာပေါ့၊ ဟုတ်လား"

ညိုဝန်းက တဟဲဟဲ ရယ်တယ်။ ဘာမှမဆိုင်ပဲ စားပွဲပေါ်က အင်္ကျီရဲ့လက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီးမှ ဆက်ပြောတယ်။ ထက်မိုးက ဂျစ်တစ်တစ် ပြုံ့တာကိုလည်း သူ ဂရုမစိုက်ဘူး။

"အဲဒီတော့ စီးပွားရေးသမားတွေ၊ သူဌေးသားတွေပဲ သူ့ဆီ လာတက်ကြတာ များတာပေါ့ကွာ။ မင်းကလည်း သူဌေးသား ဆိုတော့ တက်ချင်ရင် လွယ်နိုင်ပါတယ်။ မလွယ်တာက တစ်ခုပဲ ရှိတယ်"

"ဘာများလဲ"

"သူက နိုင်ငံခြားသားတွေကို သင်တာများတယ်ကွ၊ အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်တဲ့ ဂျပန်ကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးတာတို့၊ မြန်မာစာတတ်ချင်တဲ့ ဂျာမန်ကို မြန်မာစာ သင်ပေးတာတို့… အဲဒါမျိုး"

ကျွန်တော် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိတယ်။

"ဟာ ထောပြီပေါ့ကွာ"

ညိုဝန်းက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေတယ်။

"ထောတာပေါ့ကွာ၊ ဒေါ်လာနဲ့တောင် တောင်းလို့ရတာပဲ"

''အော်...''

ပြီး ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမလဲ မသိ ဖြစ်သွားတယ်။ ညိုဝန်းနဲ့ သက်ငြိမ်တို့ကလည်း အခုမှ အအေးခွက်တွေကို စသောက်ကြ တာမို့ စကားအပြောအဆို ခဏရပ်သွားတယ်။

ညိုဝန်းက ကျွန်တော်နဲ့ တစ်နှစ်တည်းပါပဲ။ သက်ငြိမ်ကတော့ တစ်တန်းငယ်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက ကျောင်းတော်ကြီးမှာ S&S အတွဲလို့ နာမည်ကြီးတယ်။ 'စပ်စုနှင့် စပ်စု' အတွဲလို့ ဆိုကြပါစို့။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အတော်တော်များများရဲ့ အတွင်းရေးတွေကို တော်တော်သိတယ်။

အမှန်တော့ သူတို့အတွဲကို ကျွန်တော် သိပ် ကြည့်လို့မရဘူး။ စပ်စုလွန်းတာကိုလည်း ကျွန်တော်က မကြိုက်ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ သူတို့ သမီးရည်းစားကိုပဲ အအေးတိုက်ပြီး ကျွန်တော် သိချင်တာကို မေးရ တော့တာပဲ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ညိုဝန်းက တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား တွေ။ ညိုဝန်း ဆိုတဲ့ သူ့နာမည်က လှတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့နာမည်အရင်းက ဖြူလုံး။ ငယ်ငယ်တုန်းက အသားဖြူပြီး၊ ကြီးတော့ ဒီကောင်က ညိုလာ တယ်။

ညိုလုံးလို့ ပြောင်းခေါ်ဖို့ရာကလည်း မသင့်တော်ဘူး။ လမ်းထိပ် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာရှိတဲ့ ခွေးကြီးနာမည်ကလည်း ညိုလုံး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါနဲ့ လုံးအစား ဝန်းကို သုံးပြီး သူ့နာမည်ကို ညိုဝန်းလို့ အတင်းပြောင်း တယ်။

ခုနောက်ပိုင်းမှာမှ ကျွန်တော် သူ့ကို ညိုဝန်းလို့ ခေါ်တတ်လာတာ။ ရှေ့ တောက်လျှောက်မှာတော့ ဖြူလုံးပဲ။ သူ့နာမည် ပြောင်းထားပြီးမှန်း သိလျက်နဲ့ အဲဒီအတိုင်း နှုတ်ကျိုးနေတယ်။

ဖြူလုံးကနေ ညိုဝန်းဖြစ်ပြီးမှ အခုလို သက်ငြိမ်နဲ့ သမီးရည်းစား ဖြစ်သွားကြတာ။

အဲဒီအချိန်မှာဘဲ အအေးကို အကုန်သောက်လိုက်ပြီးပြီဖြစ်တဲ့

[illegible] ထွက်လာတယ်။

''နှင်း [illegible] သူ့ရဲ့ အိုဘယ့်နှင်းက အရမ်းချစ်ဖို့ [illegible] အေးလည်းအေးတယ်၊ စိတ်ထားလည်း [illegible]''

''[illegible] ငါက သူ့ကို သွက်တယ်လို့ထင်တာ''

''[illegible] မဟုတ်ဘူးဟ၊ ခေတ်နဲ့အညီ နေတတ်တာလို့ [illegible] မှားနေတာ''

''[illegible]... အေးအေး''

သက်ငြိမ်ကလည်း မခေဘဲကိုး။

''အေး... သက်ငြိမ်၊ နှင့်ကိုလည်း ငါ မေးစရာရှိသေးတယ်''

''မေး... ဘာမေးမှာလဲ''

''အိုဘယ့်နှင်းကို ငါ့အရင် ချဉ်းကပ်တဲ့လူတွေ ရှိတယ်မဟုတ် [illegible]''

''နှင့်အရင်လည်း ရှိတယ်၊ အခုလည်း ရှိတယ်''

''အဲဒါ... အဲဒါ သူက ပြန်မကြိုက်ဘူးလား''

''သူ့ဖေဖေရဲ့စိတ်က ထူးဆန်းတယ်ဟ၊ သူလည်း သူ့အဖေသွေး [illegible]။ သူက အဲဒီလူတွေကို ပြန်မကြိုက်ဘူး၊ နှင့်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားပုံ ရတယ်''

''ဟော...''

ကျွန်တော် ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား [illegible] ထက်မိုးကို လှမ်းကြည့်တော့ ထက်မိုးက မဲ့ပြတယ်။ နေပေါ့။ ကျွန်တော် သက်ငြိမ်ကိုပဲ ''ဦးတည်ပြီး ပြန်မေးလိုက်တယ်။

''နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲလို ပြောနိုင်တာလဲ''

''ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မမေးနဲ့လေဟာ၊ မိန်းကလေးချင်းကတော့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် စောင်းပါးရိပ်ခြေ သိကြပါတယ်။ နှင့်အကြောင်း သူနဲ့ ခင်ပုလဲအေး ပြောဆိုနေကြတာတွေ ခဏခဏ [illegible]ကြားနေရတာပဲ''

"ဘယ်...ဘယ်တုန်းလောက်က ကြားရတာလဲ"

သက်ငြိမ်က မျက်လုံးဝိုင်းပြီး စဉ်းစားတယ်။ ပြီး...

"မနှစ်ကတည်းကဟ၊ စာမေးပွဲ ဖြေခါနီးလောက်မှာ ကြားရတယ် ထင်တာပဲ၊ အဲ့ဒီဘယ့်နှင်းက သူ့အဖေရဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ကို ကူးပေးရမှာ ပျင်းနေလို့ နင်က လက်ရေးလှတော့ အခုနေ သူ့ဘေးမှာ နင်သာရှိရင် အတော်ပဲလို့ ပြောနေတာ ကြားမိတယ်။ ပြီး...ရယ်နေကြတယ်"

"နောက်ထပ်ရော၊ နောက်ထပ် နင်ဘာတွေ ကြားမိသေးလဲ"

"တော်ပြီလေကွာ"

အမြင်ကပ်သလိုလို၊ စိတ်မရှည်သလိုလိုနဲ့ ထက်မိုးက ဘေးက ဝင်ဟန့်တယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ရှိန်သပ်ပြီးသူတို့ ကျေနပ်အောင် ရှက်နေလိုက်တယ်။ အမှန်တော့ မရှက်ပါဘူး။

ထက်မိုးပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလောက် သိရရင်ကို ဟုတ်နေပါပြီ။ ညိုဝန်းတို့ သမီးရည်းစားရေးမှာ ကျွန်တော်က ကဲရာ မရောက်စေချင်တဲ့ သဘောမျိုး ထက်မိုးက ဟန့်တာပါ။ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။

ညိုဝန်းက အဝေးကို မျှော်ကြည့်ရင်း စကားတစ်ခွန်းကို ခပ်လေးလေး ပြောတယ်။

"တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ"

သူ့စကားက ထိရောက်လှပါတယ်။ တစ်ခုဆိုတစ်ခုပါပဲ။ကျွန်တော် နည်းနည်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားတယ်။

"ဘာများလဲကွာ"

"တချို့ကတော့ သူ့အဖေကြီးကို စိတ်ဓါတ်ထူးခြားတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ တချို့ကကျတော့လည်း စိတ်သိပ်မမှန်ဘူး၊ နည်းနည်း ဂေါက်နေတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒါကိုတော့ သတိထားပေါ့ကွာ။ ကြည့်ဆက်ဆံပေါ့"

"ဩော် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီလောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောရင်းဆိုရင်းတောင် သတိရလာပြီ။ အေးကွာ ငါသွားလိုက်ဦးမယ်"

"မင်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ"

"နှင်းတို့အိမ်ကို..."

ထုံးမပျက်သာ၊ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ ငေးကြည့်နေကြတယ်။ သူတို့ကို ဂရုမစိုက်အားတော့ဘူး။ ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းပေးပြီး ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ကို စပ်စုစုံတွဲနဲ့ အတူထားခဲ့တဲ့ အမျက် ထက်မိုးကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျိမ်ဆဲနေတော့မှာပဲ။

ဒီနေ့က ကျောင်းပိတ်တဲ့နေ့ပါ။ ဘာနေ့မှန်းတောင် မသိဘူး။ ကျောင်းတော့ ပိတ်တယ်။ နှင်းလည်း သူ့အိမ်မှာပဲ။ အဲဒီအတွေးနဲ့။ ကျွန်တော် ရဲရဲလာခဲ့တယ်။

ရှုံးစားရကျိုးနပ်ပါတယ်။ ခြံဝကနေ ကျွန်တော် ဘဲလ်တီးလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့နှင်းက ဆောင်းတွင်းမရောက်သေးပဲ ပြေးထွက်လာတယ်။

တံခါးဝမှာ ကျွန်တော့်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းနေပါသေးတယ်။

"ဘယ်ကို လာတာလဲ"

"ဒီကို လာတာပေါ့"

"ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"အထဲကျမှ ပြောမယ်"

တံခါးဖွင့်ပေးတဲ့ သူ့မျက်နှာ လှလှလေးက ပြုံးရိပ်ပြုံးယောင်ကြနေတယ်။ မလိခနဲ့ ဆုံခါနီးမို့ ဝမ်းသာနေတဲ့ မေခလိုပဲ စူပွပွမျက်နှာကို တမင်လုပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့် ရှေ့ကနေ အိမ်ထဲဝင်တယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ပြုံးဖြဲဖြဲမျက်နှာကို တမင်မလုပ်ရပါပဲ သူ့နောက်ကနေ အိမ်ထဲလိုက်ဝင်တယ်။ ညှော်ခန်းထဲမှာ မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ [illegible] သက်ကြီးစာရေးဆရာမှ မရှိဘူး။

"ဦး ဘယ်သွားလဲ"

"ရှိတယ် စာဖတ်ခန်းထဲမှာ စာဖတ်နေတယ်"

"ကောင်းသားပဲ၊ ဦးကို အနှောက်အယှက် ပေးမနေတော့ပါဘူး။ နှင်းကပဲ ကိုယ့်ကို ညှော်ခံပေါ့"

ကျွန်တော့်ရဲ့ အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်းပြောင်းလဲတာကို သူ မကန့်ကွက်ပါဘူး။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး တွန့်ပြီး ပြုံးတယ်ဆိုရုံလေး ပြုံးတယ်။

ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး…

''ရှင်ခေါ်ခိုင်းလည်း ဖေဖေက အခုထွက်မလာပါဘူး၊ မပူပါနဲ့။ ရှင် မခေါ်ခိုင်းလည်း ဖေဖေက တော်ကြာ ထွက်လာမှာပါ။ အဲဒါကိုလည်း မပူပါနဲ့…''

မပူပါဘူး၊ ကျောပိုးအိတ်ထဲက သူ့အတွက်လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ထုတ်ယူပြီး သူ့ကို ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

''ဘာလဲ''

''နှင်းအတွက် လက်ဆောင်''

''ပိုးကြေးပန်းကြေးလား''

ကျွန်တော် ပြန်မပြောတတ်အောင် ဖြစ်သွားရတယ်။ ခဏအမ်း သွားပြီးမှ…

''ဘာလို့ အဲလိုထင်ရတာလဲ၊ ကိုယ်က နှင်းရဲ့အလှအတွက် ပါရမီ ဖြည့်တာ''

''အလှပါရမီဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး''

''မေတ္တာပါရမီ၊ သစ္စာပါရမီ…ဆိုတာတွေဟာ တကယ်တော့ အလှပါရမီပဲပေါ့။ မေတ္တာ၊ သစ္စာ ရှိတာဟာ လှတာပါပဲ။ ထားပါတော့။ ဒါ နှုတ်ခမ်းနီဗူး ရောင်စုံတွေ၊ နောက်ဆုံးပေါ်လို့ ပြောတယ်၊ နှင်းအတွက် ကိုယ် ကဒ်လိုက်ဝယ်လာတာ၊ ဒီနှုတ်ခမ်းနီကိုဆိုးရင် နှင်း ပိုလှသွားမှာပေါ့''

နှင်းက နှုတ်ခမ်းနီကဒ်ကို ဆွဲယူကြည့်တယ်။ အဲဒီဗူးပေါ်မှာ ကျွန်တော်က "For my diary" လို့ ရေးထားတယ်။

နှင်းက မျက်လုံးလေးတွေ အတွန့်ချိုးသွားတယ်။

''ကျွန်မအတွက်ဆို''

''ဟုတ်တယ်လေ''

''ဒီမှာရေးထားတော့ "Diary "အတွက် ဆိုပါလား''

ကျွန်တော် အသံထွက် ရယ်လိုက်မိတယ်။

''မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေပါနဲ့၊ နှင်း ဒီလောက် မအေပါဘူး''

''အတယ်ရှင့် အတယ်၊ ကျွန်မ တကယ်မသိဘူး''

တကယ်ပဲ သူ သိပုံမပေါ်ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကပဲ သဲလွန်စ အချို့ ရှာပေးရတယ်။

''ဒီလိုလေ၊ "E'" ဆိုတာကို နှင်းသိလား''

''သိတာပေါ့ Easy to buy; Easy to take; Easy to carry လေ။ ဝယ်ရလွယ်တယ်၊ သုံးရလွယ်တယ်၊ သယ်ရလွယ်တယ် အဲဒါကို ပြောတာ မဟုတ်လား''

''ဟုတ်တယ် နှင်းသိသားပဲ''

နှင်းက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းလှဲ့လှဲ့ထိုးတယ်။ ကျွန်တော် အလိုလို ကြိုမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ သာယာလှပစွာ ဓါတ်လိုက်ခံရသလို ပါပဲ။ ဆက်ပြောပြလိုက်တယ်။

''တချို့ သမီးရည်းစားတွေ စာရေးလို့ရှိရင်လေ အဆုံးမှာ "With many X'es" လို့ ရေးထားတယ်၊ With many kisses လို့ ရေးတာပေါ့၊ အနမ်းများစွာဖြင့် ဆိုတဲ့သဘော''

''ဟုတ်လား အဲဒီဘက်မှာတော့ ကျွန်မတို့က တုံးပါတယ်ရှင်၊ ကိုကိုနမ်းပြောမှပဲ ကျွန်မက ကြားဖူးတာပါ''

''ဟာဗျာ''

ကျွန်တော် အနေခက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး သူရယ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရယ်ရတာပေါ့။ သူနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ ဘယ်လို အဟန့်အတားမှ မရှိတော့ဘူးဆိုတာကို စိတ်ထဲက အလိုလို ခံစားလာရ တယ်။

ရယ်သံဟဟနဲ့ပဲ သူက သူသိချင်တာကို မေးပါတယ်။

''ထားလိုက်ပါတော့ အဲဒါတွေကို သိတန်သလောက် သိပါပြီ၊ "Diary" ကိုသာ ပြောပြပါ။

''အဟမ်း အဲဒါက''

"ပြောပြော အခုမှ တွန့်မနေနဲ့"

"Darling, I always remember you" တဲ့၊ နှင်းကို ကိုယ်အမြဲ သတိရနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့"

သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ခပ်မော့မော့ကြည့်ပြီး မေးတယ်။ လေးလုံးတည်း…

"သေချာရဲ့လား"

"သေချာပါတယ်၊ အဲဒါ နှင်းရဲ့ သဘောထားကို ကိုယ် ကြားချင်တယ်"

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ယောက္ခမကြီးက မီးခြစ်ထွက်ရှာရင်း ဧည့်ခန်းထဲကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ရော နှင်းရော လည်ပတ်ရင်းတန်းလန်း မီး ဖြတ်တောက်ခံလိုက်ရတဲ့ ဗွီဒီယိုခွေလိုပေါ့။ စက်ထဲမှာ ညပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

"ဟ မောင်သူရ ရောက်နေတာကိုး"

"ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့"

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့ကုလားထိုင်မှာ သူ့အဖေဟာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတော့တယ်။ သွားပြီ…။

◈ ◈ ◈

(၈)

သူ့အဖေရဲ့ ခွကျပုံတွေချည်းပဲကို တစ်ဖက်သတ် ရယ်နေရင် ကျွန်တော်က မတရားရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့် အဒေါ်ရဲ့ ဒဿန အမြင်ကိုလည်း ထည့်သွင်းပြောပြဖို့ လိုပါတယ်။ အခု သူ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေ တယ်။

ကျွန်တော့်မှာက မိဘတွေ မရှိကြတော့ပါဘူး။ အဒေါ် အပျိုကြီး က God Mother အဖြစ် ကျွန်တော့်ကို မွေးစားထားပါတယ်။ အဒေါ်က တော်ပါတယ်။ ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတယ်၊ မိန်းမဆိုပေမယ့် ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းကို ယောကျ်ားတွေနဲ့ တန်းတူ လုပ်ကိုင်နိုင်တယ်၊ စီးပွားရေး အလွန်လာဘ်မြင်တယ်။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း အလွန်ချစ်ပါတယ်၊ အလိုလည်း လိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အပျိုကြီး ဆိုတာကိုတော့ မေ့မထားဖို့ လိုပါတယ်။ အပျိုကြီး ဆိုတာကတော့ အပျိုကြီးပါ။

အဒေါ်က ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်နေရာကနေ ဆတ်ခနဲ ရပ်လိုက်တယ်၊ ပြီး…ကျွန်တော့်ကို လှည့်မေးတယ်။

"ဖိနိုင်းအီးသိုင်းအေမင်း ဆိုတာကို မင်း ကြားဖူးသလား"

"ကြားဖူးသလိုလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါမှ သူ့ကားတွေကိုတော့ မကြည့်ဖူးဘူး၊ ဒရမ်မာတွေကို အရိုက်များတယ်ထင်တယ်"

"ဘာ..."

အဒေါ်က ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးကြီး ကြည့်ပါတယ်၊ စားတော့ ဝါးတော့မလို ကြည့်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ မစားချင် မဝါးချင်တော့သလို ကြည့်တာပါ။ တစ်သက်လုံး အတူနေလာတာဆိုတော့ ကျွန်တော် မှားသွား မှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်။

"အဟီး..."

ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်ဘူး။ အဒေါ်က ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာလွှဲသွားပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပြန်လမ်းဆက်လျှောက်တယ်။ ပြီး သူ့စကားကို ဆက်ပြောတယ်။

"ဖီနိုင်းအီသိုင်းအေမင်း(Phenyl ethylamine)ဆိုတာ ဦးနှောက်ထဲကထွက်တဲ့ ဓါတုပစ္စည်း တစ်မျိုးကို ပြောတာ"

ကျွန်တော်က သူ့ကို ဖားလိုက်တယ်။

"ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး။ ဒေါ်ကြီးပဲ ရှာရှာဖွေဖွေ အကုန်သိနေတယ်။ ပြောပါဦး သူက ဘာထူးခြားလို့လဲ"

"အဲဒါ မြင်မြင်ချင်း ချစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ လူတွေရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ထွက်လာတတ်တဲ့ ဓါတုပစ္စည်း တစ်မျိုးပဲ။ အဲဒါထွက်လာရင် နှလုံးက ပိုခုန်လာတယ်၊ သွေးဖိအားက တက်လာတယ်၊ စိတ်ကို ပျော်လာစေတယ်၊ ဒါပေမယ့် မျက်စိက ဝါးသွားတယ်"

"ဒေါ်ကြီး ကြုံဖူးလို့လား"

"တော်စမ်း၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ"

ဒါမျိုးကျတော့လည်း သူက ရှက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မရှက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ မဖြေချင်တာကိုလည်း ဆက်မမေးတော့ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ဆက်ပြောလာမယ့် စကားကိုပဲ စောင့်နားထောင်နေလိုက်တယ်။

"ဒီမှာ"

"[illegible]"

"[illegible] ချစ်တဲ့အချစ်ဆိုတာ စိတ်မချရဘူး"

"ဒေါ်ကြီးက ဘယ်လိုလုပ် သိတာတုန်း"

အဒေါ့်မျက်နှာမှာ လက်ညှိုးပါ မြောက်တက်လာပြီး...

"[illegible]လား"

ကျွန်တော် ခေါင်းပုထားလိုက်ရတယ်။ သူက လာတာမကြိုက် [illegible] ကျွန်တော်က မသွားပါဘူး။ ဒေါ်ကြီးက ထုံးစံအတိုင်း တစ်စုံ [illegible] အရှိန်ယူနေတယ်။

"ဒီမယ်သူရ ငါပြောမယ်"

'မပြောပါနဲ့ဒေါ်ကြီးရယ်...' လို့ တားရင်လည်း ရမှာ မဟုတ်ပါ [illegible] ဘယ်တက်လက်နဲ့ သူ့ဆံပင်ကို သပ်သပ်တင်နေတဲ့ ပုံစံကို ကြည့်ရင် [illegible]ယာနာအကြောင်း ပြောတော့မယ်ဆိုတာ သိတယ်။

မပြောခင် လက်အရင်ပိုက်လိုက်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် မော်ဒယ်လ် [illegible]အကြောင်း၊ မပြောခင် သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းတစ်ချက် ငုံ့လိုက်ရင် [illegible]အကြောင်း... အဲဒါမျိုးတွေပေါ့။

အခု ကျွန်တော့်အထင် မှန်ပါတယ်။ ဒိုင်ယာနာ အကြောင်းကို [illegible] ပြောပါတယ်။

"ဒိုင်ယာနာနဲ့ ချားလ်စ် မင်းသားတို့ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လေ့လာမှု အားနည်းခဲ့ကြတယ်။ တကယ့်တကယ် လက်ထပ် [illegible]တဲ့အခါကျတော့ အဆင်မပြေမှုတွေ ပေါ်လာတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေါ့ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ချားလ်စ် မင်းသားက တော်ဝင် [illegible]စုတွေရဲ့ အနေအထိုင်အတိုင်း အစစအရာရာ ကြွန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ [illegible]ရတယ်၊ ရယ်ချင်ရင်တောင် ဒိုင်ယာနာလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရယ်ရဲ [illegible]။ လူတွေကို ရှေးပေါင်းရတယ်၊ ဒိုင်ယာနာလို အရပ်သားတွေနဲ့ [illegible]ယှက်တင် မဆက်ဆံရဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေးခေါ် [illegible]တွေ မတူကြဘူး၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့တွေ ကွဲကြရတာပဲ"

ဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်ပါတယ်။

အင်တင်တင်နဲ့ ပြန်လှည့်သွားပြီးမှ…

''အေး သူတို့ဟာလဲ ဒီအိမ်ထောင်ကို မကွဲဖို့အတွက် အများကြီး ကြိုးစားခဲ့ကြတာပဲ''

အမှန်တော့ ဒေါ်ကြီးက ဆက်ပြောဦးမလို့ပါ။ ဒီနေရာ ရောက်ရင် သူက စကားကို ခဏနားပြီး နံရံကို ရီဝေဝေ စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒါ လေးကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး သူဆက်ပြောမယ့် စကားကို ကျွန်တော် (မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး)ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

''ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ တော်ဝင်မိသားစုကလည်း ဝင်ကြိုးစားပေးတာပါပဲ၊ ဘုရင်မကြီးတောင် မနေရဘူး။ သူတို့ကလည်း ချားလ်စ် မင်းသားကို တစ်ခုလပ် ဘယ်ဖြစ်စေမှာလဲ။ ကာယကံရှင် နှစ်ယောက်ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြတာပါပဲ။ ခဏတဖြုတ် ခွဲခွာနေလိုက်ကြရင် လွမ်းဆွတ်သတိရတာတွေများ ဖြစ်လာမလား… အနေဝေးမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တမ်းတကြမလား… ဆိုပြီး ခွဲနေခဲ့ကြသေးတာပဲ''

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ဒေါ်ကြီးဟာ မျက်နှာမပျက်အောင် မနည်း ထိန်းထားပါတယ်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား လိုက်တာတောင် ကျွန်တော် မြင်လိုက်သေးတယ်။

''အေး ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဆုံး သူတို့ကွဲသွားတယ်''

ဒေါ်ကြီးက အောင့်အီးသည်းခံထားတဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့် စကားကို ဝင်အဆုံးသတ်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီး… ပုံမှန်လေသံနဲ့ပဲ နှင်း အကြောင်းကို မေးတယ်။

''အဲဒီ ကောင်မလေးက လှလား''

''လှတယ်၊ အတော်ကို လှတယ်''

''မင်းမှာ ဓါတ်ပုံရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ဘာလို့ ထုတ်မပြ သေးတာလဲ''

''အော်… အင်း၊ အင်း ပြမယ်''

ကျွန်တော်က သားရေပိုက်ဆံအိတ်ထဲက နှင်းရဲ့ ဓါတ်ပုံကို

ထုတ်ယူပြီး ဒေါ်ကြီးကို ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ ဒေါ်ကြီးက အင်း ဆိုပြီး ယူလိုက်တယ်။

အဲဒီဓါတ်ပုံဟာ နှင်းက ကျွန်တော့်ကို ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ [illegible] သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲကပုံကို သူ မသိအောင် ယူခဲ့တာပါ။ ဟိုနေ့က သူ့အိမ် ဧည့်ခန်းစားပွဲမှာ အဲဒီပိုက်ဆံအိတ်ကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ ထားခဲ့ပြီး သူက အခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်လေ။

သူ ပြန်ထွက်မလာခင် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက အဲဒီဓါတ်ပုံကို ကျွန်တော် ထုတ်ယူခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့် ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို အစားပြန်ထည့် ထားခဲ့ပါတယ်။ ခုလောက်ဆို သူလည်းသိပြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေရောပေါ့။

ဒေါ်ကြီးက ဓါတ်ပုံကို အကြာကြီး ကြည့်တယ်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားပြီး ကပ်ကြည့်လိုက် ခွာကြည့်လိုက်နဲ့၊ ပြီး…ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကမ်း ပေးတယ်။ ဘာမှ မပြောသေးဘဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် နေပြန်တယ်။

''လှတယ်နော် ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်ကြီး ငယ်ငယ်တုန်းကလိုမျိုးပဲ''

အဲဒါ မြှောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်ကြီးက တကယ်လည်း လှပါ တယ်။ ယောကျ်ားအရွေးလွန်ပြီး အပျိုကြီး ဖြစ်လာရတာပါ။

''မဆိုးပါဘူး၊ ကောင်မလေးက လှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်…''

ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။

''ဗျာ ဒေါ်ကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''မင်းကိုပေးတဲ့ ဓါတ်ပုံကလည်း နောက်မှာ စာလေးဘာလေး တောင် ရေးမထားဘူး''

''ဪ…အင်း ဘယ်လို ရေးထားရမှာတုန်း''

''ချစ်တဲ့ မောင့်အတွက်တို့ ဘာတို့ပေါ့ဟာ၊ နှင်ကလည်း''

''ဪ…အင်း ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ရတယ် ရတယ် ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ ရေးလိုက်မယ်''

ဓါတ်ပုံရဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ နှင်း လက်ရေးနဲ့ တူအောင် တုရေးလိုက်တယ်။ နှင်းလည်း ကျွန်တော့် ဓါတ်ပုံနောက်မှာ

ကျွန်တော့် လက်ရေးနဲ့ တူအောင်တုပြီး ဘာတွေများ ရေးနေပြီလဲ မသိ ဘူး။ ဟဲဟဲ...။

မနက်ကပဲ ယောက္ခမကြီး အယ်ဒီတာလုပ်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းကို စာမူ တစ်ပုဒ် သွားပို့ပြီးပြီ၊ ကဗျာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆောင်းပါးလေးပါ။ သဘော ကညာ အခါမလင့်သင့်တဲ့ အကြောင်းပါ။

"မင်းနဲ့ သူနဲ့ တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် စကားထိုင်ပြောဖူးမှာ ပေါ့"

"အာ ပြောဖူးတာပေါ့"

"အဲဒီ တစ်နာရီလောက် အတွင်းမှာ မင်းတို့တွေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘယ်နှစ်ခါလောက် ကြည့်ဖြစ်ကြလဲ"

"ဟာ ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ ဒေါ်ကြီးရ ကြည့်တာတော့ တစ်ချိန်လုံး ကြည့်နေတာပဲပေါ့၊ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြောနေ တာပဲ"

"အကယ်၍သာ..."

ဒေါ်ကြီးက အဲဒီလိုပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ စာအုပ်ထဲကအတိုင်း စကားပြောတယ်၊ 'တကယ်လို့များ'လို့ ပြောရင်ရတဲ့ကိစ္စကို 'အကယ် ၍သာ' ဆိုပြီး ပြောတယ်။ တခြားလဲ စာသံပေသံနဲ့ သူ အများကြီး သုံးတာပဲ။ 'သို့သော်' 'ဖြစ်ခဲ့သည်ရှိသော်' 'သို့တည်းမဟုတ်' 'လောလော ဆယ်အားဖြင့်' စသဖြင့်ပေါ့။

"အဲဒီ တစ်နာရီအတွင်းမှာ မင်းတို့တွေ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် ကြည့်တာဟာ (၃၆)မိနစ်ထက် ကျော်ခဲ့သည်ရှိသော် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်နေကြတာ သေချာတယ်"

ကျွန်တော် အံ့ဩ်သွားတယ်၊ တအံ့တဩ ပြန်မေးယူရ တယ်

"ဒေါ်ကြီးကို ဘယ်သူပြောလဲ"

"ဘယ်သူမှ မပြောဘူး၊ ဒါ စိတ်ပညာရှင်တွေရဲ့ သုတေသန ပြုချက်ပဲ"

ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ၊ သူ ဘာကြောင့် ယောကျ်ားမရခဲ့ဘူ

[illegible] ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ သူ ဒါတွေကို လိုက်တွက်နေလို့ပဲဖြစ် [illegible]

"မင်း [illegible]တောင်ပြုမှာကို ငါက မကန့်ကွက်ပါဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့"

[illegible] [illegible]တောင်ပြုရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်းယူမယ်၊ ဒေါ်ကြီး [illegible] [illegible]။ ဘယ်သူမှ မနစ်နာပါဘူး။

"မင်း ကျောင်းပြီးတော့မှာပဲ၊ ငါ့ကုမ္ပဏီမှာ တစ်နေရာယူပြီး [illegible]ပေါ့၊ လက်ထပ်ဖို့ကိုတော့ မိန်းကလေးရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း [illegible]"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဂျီအယူအဆ တစ်ခုရှိတယ်"

လုပ်ပြန်ပြီ။ ဒါပေမယ့် သည်းခံနားထောင်ရမှာဘဲ။

"ကမ္ဘာဦးတုန်းက ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဟာ တပေါင်းတည်းတဲ့၊ လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းပုံစံကြီး ရှိတယ်တဲ့၊ ခေါင်းတစ်လုံးတည်း ဆိုပေမယ့် မျက်နှာက နှစ်ခုတဲ့"

"ဟင် ဒေါ်ကြီးကလည်း ကြောက်စရာကြီး"

"လက်လေးဖက်၊ ခြေလေးချောင်း၊ နားက လေးပေါက်ရှိတယ်"

"ကြားရတာ အသည်းယားလိုက်တာ ဒေါ်ကြီးရယ်"

"လမ်းလျှောက်ရင် ရှေ့ကို လျှောက်လို့လည်းရတယ်၊ နောက်ပြန် လျှောက်လို့လည်း ရတယ်၊ လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးဆိုတော့ လိမ့်ပြီး သွားလို့လည်း ရတယ်တဲ့"

"ဘယ့်နှယ်ကြီးမှန်းလည်း မသိဘူးနော် ဒေါ်ကြီး"

"အေး တစ်နေ့ကျမှ နတ်ဘုရားတွေနဲ့ လူနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး နှစ်ခြမ်းခွဲ ခံလိုက်ရတာ"

"အော်...အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ဒေါ်ကြီး"

"အခု နှစ်ခြမ်းဖြစ်နေရတဲ့ လူတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကျန်တဲ့ တစ်ခြမ်း ကို လိုက်ရှာကြတယ်... တွေ့ရင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ကြ

တယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီး အရင်လို လက်တွဲနေထိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်''

''တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒေါ်ကြီးရဲ့ အခြမ်းကရော ခု ဘယ်ရောက်နေလဲဟင်၊ တစ်နေရာမှာတော့ မိုးတိုးမတ်တပ် ရှိနေမှာပေါ့နော်...''

ဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ခပ်တင်းတင်း ပြန်ကြည့်တယ်။

''မင်း ငါပြောတာကို နားထောင်ပါ၊ ငါ့စကားကို ဝင်မရှုပ်နဲ့''

''ဟုတ်ကဲ့''

မျက်နှာသေလေးနဲ့ ငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။

''ခု မင်းနဲ့ ကောင်မလေး ဘယ်သူ နှင်းအိုဇာ''

''ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရာ၊ အိုဘယ့်နှင်းပါ။ မအိုစာပါဘူး။ ငယ်ငယ်ချောချောလေး''

''အေးအေးအေး ဟုတ်တယ်၊ အိုဘယ့်နှင်းနဲ့ မင်းနဲ့''

''ဟုတ်ကဲ့''

''ကိုယ့် မူလအခြမ်းကို ကိုယ်ပြန်ရှာတွေ့ကြတာပဲ၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပေါင်းစည်းနိုင်ဖို့ပဲ လိုတယ်''

''ပေါင်းနိုင်တယ် ပေါင်းနိုင်တယ်။ ဒေါ်ကြီးဆီ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး လိုမ့်ဝင်လာခဲ့မယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ဟဲ့ပလုပ်တုတ် လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးပါလားဆိုပြီး ကြောက်မသွားနဲ့''

''ဟဲ့ သူရ''

''ဗျာ ဒေါ်ကြီး''

''ဒေါ်ကြီး ဘယ်နေ့အားမလဲ၊ ဒေါ်ကြီးအားတဲ့နေ့ ကျွန်တော် နှင်းအိုဇာကို ခေါ်လာခဲ့မယ်လေတို့ ဘာတို့ မပြောဘူးလား''

''ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''နင် အဲဒါတွေ ပြောမယ်မှတ်လို့ ငါစောင့်နေတာ၊ ငါအားမယ့်ရက်တောင် ငါတွက်ပြီးပြီ''

''ဩော်...ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့ ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်''

''ဘယ်တော့ ခေါ်လာမှာလဲ''

''သူအားတဲ့ တစ်ရက်ပေါ့''

''[illegible]...''

ကျွန်တော် မျက်ချင်းပဲ မျက်နှာချိုသွေးရတယ်။

''[illegible] ဒေါ်ကြီးလည်းအားတဲ့ နေ့မျိုးပေါ့ ဒေါ်ကြီးရယ်''

ကျွန်တော့ကို ရှုတည့်တည်နဲ့ ကြည့်ပါတယ်။ ပြီး သူ့ပုတီး [illegible] မှာ ညှပ်ထားတဲ့ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့ [illegible]။

''အဲဒါတွေ ဖြေ''

''ဘာလဲ''

''၁၀ ခုပါတဲ့ မေးခွန်း''

''ဘာလုပ်ဖို့တုန်း''

''နင်ဟာ နှင်းအိုဇာအတွက် ချစ်သူကောင်း ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာ [illegible] ကရတဲ့အမှတ်နဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လို့ရတယ်''

''ဟာ...''

ကျွန်တော် တော်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။

ဒီစာရွက်ဟာ ဒေါ်ကြီးတစ်ချိန်က သူ့ဘာသာသူ ဖြေဖို့ သိမ်းထား[illegible] စာရွက်ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ သူ ယောက်ျား မရတာပေါ့။ [illegible]၊ ရယ်ချင်လာတယ်။

''ဒါတွေကိုဖြေပြီး ကျွန်တော်က ဒေါ်ကြီးကို ပြရမှာလား''

''အေး နင့်ဘာသာနင် ဘယ်လိုလုပ် အမှတ်ပေးနိုင်မလဲ''

ခံလိုက်ရတယ်၊ ဒေါ်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ချစ်မှုရေးရာ ဆရာမကြီး [illegible]။

''ဒေါ်ကြီးက အမှတ်ပေး စဉ်းမျဉ်း သိလို့လား''

ဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ခက်တော့တာပဲ ဆိုတဲ့ မျက်နှာထားမျိုး[illegible] ကြည့်တယ်။ ပြီး...

''နှင်း ဖြေမှာသာ ဖြေပါ''

စကားအဆုံးမှာ အိမ်ခန်းထဲ လှည့်ဝင်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း စာရွက်ကို ဆွဲယူရင်း ချက်ချင်း ဖြေမျ
လိုက်ပါတယ်။ ဖြေရင်းနဲ့လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရယ်နေမိသည်။

နှင်းရယ်…

'မေတ္တာမှန်တို့ရဲ့ ခရီးလမ်းဟာ မဖြောင့်တန်းဘူး' ဆိုတာ ဒါမျိ
နေမှာပေါ့နော်…

(ထို အမေးအဖြေများကို ဤစာအုပ်၏ ရှေ့ပိုင်းတွင် ဖော်ပြ
ထားပါသည်။)

(၉)

မနက် ကျွန်တော်နဲ့ ဒေါ်ကြီးနဲ့ Breakfast စားကြတဲ့ အချိန်မှာပဲ [illegible] တက်လာတယ်။ ဒီမနက် Breakfast အစီအစဉ်က အတော် ကောင်းတယ်။ ဆိတ်သားနဲ့ ပလာတာနဲ့။ ဆိတ်သားကို အုန်းနို့နဲ့ ချက်ထားတာ။ ပလာတာကလည်း ဂျုံ အတော်ကောင်းပုံ ရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ နှင်းဆီက ကျွန်တော် အဖြေမရသေးဘူး ဆိုတာကို [illegible]သတိရလိုက်တယ်။ ဘာမှတော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့။ စားလက်စ တန်းလန်းမှာဘဲ ကျွန်တော်က ခဏလက်စသပ်ပြီး တယ်လီဖုန်းဆီ [illegible]ပါတယ်။

''သူရ''

''ဗျာ''

''ဘာဖြစ်တာတုန်း''

ဒေါ်ကြီးက သူ့မျက်မှန်ကို ဖါဖါဝင်းရွှေပုံစံနဲ့ ပင့်မတင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပလုပ်ပလောင်းနဲ့ မေးတယ်။

''ဖုန်းဆက်မလို့''

''ဘယ်ကိုဆက်မှာလဲ''

"မရမ်းကုန်း"

"ငါမေးနေတာက နှင် ဘယ်သူ့ဆီကို ဆက်မှာလဲလို့ မေးတာ"

"ဩော်... အဟဲ နှင်း ဆီကို"

"ဩော်... နှင်းအိုစာ ဆီကိုလား"

"အိုဘယ့်နှင်းပါ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ညိုလဲ့ဝင်းနဲ့ ပျိုသွဲ့ရှင်းရဲ့ ညီမပါ"

ကျွန်တော် မသက်မသာ ဖြေရှင်းမိတယ်။

"စားပြီးသောက်ပြီးမှ ပြောပါ၊ ဘယ့်နှယ် ဒီလောက် အလော တကြီး နှိုင်ရတာလဲ"

"Breakfastက စားကောင်းတယ် ဒေါ်ကြီးရဲ့"

"အဲဒါနဲ့ မင်း ဖုန်းပြောတာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"

"ဩော်...ဒေါ်ကြီးရယ်၊ လောကနီတိမှာတောင် ဆိုထားသေးတာပဲ၊ 'အနူပါနေသု၊ ထမင်း အဖျော်ကောင်း စားသောက်သောအခါတို့၌ ပိယံ ချစ်သောသူကို၊ ဣစ္ဆန္တိ အလိုရှိကုန်၏' တဲ့"

ဒေါ်ကြီး စိတ်ညစ်သွားပုံရတယ်။

"အဲဒီတော့...ဘာလဲ သူ့ကို ခေါ်ကျွေးမလို့လား"

"မကျွေးပါဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် မလောက်ဘူး"

"ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့"

ဒေါ်ကြီးရဲ့ စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

"သတိရလို့"

"သောက်ရူး"

ကျွန်တော် ဖုန်းခလုတ်နှိပ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ကြီးက...

"ဘာလဲ မင်းတို့က အခု သမီးရည်းစား စကားတွေ ပြောကြမှာပေါ့"

"ထင်ရတာပဲ"

ဒေါ်ကြီးက သူ့ပန်းကန်ကိုင်ပြီး မတ်တက်ထရပ်တယ်။

"တော်ပြီ ဒါဆို ငါသွားတော့မယ်၊ နားရှုက်တယ်"

...ပါဟုလား၊ ဖေါ်ပြမှုကိုမှာ ဆင်မဲ မကြည့်ဝံ့တာလားတော့ ...မှာ ဒေါ်ကြီးက ...သွားတယ်။

"ဟဲလို..."

...က ကြားရတာ နှင်းရဲ့ အသံလွင်လွင်လေး၊ ချက်ချင်း ...မှု ...မပြောသေးဘဲ ကျွန်တော် တုံ့ဆိုင်းနေမိသေးတယ်။ နှင်းရဲ့အသံက ထပ်ထွက်လာတယ်။

"ဟဲလို ပြောပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောနေပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒီဘက်ကလည်း ပြောနေပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း ပြောနေပါတယ်"

မအောင့်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်စကားသံထဲမှာ ရယ်သံနည်းနည်း ပါသွားတယ်။ သူ့ဘက်က ဖဝေဖဝါသံလေး ထွက်လာတယ်။

"ခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ..."

"ကျွန်တော် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ပါ၊ ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ ...ပါ"

"အော် ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာကိစ္စလို့ ပြောလိုက်ရမလဲရှင်"

"ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော့်ကို သူ့သမီးလေးနဲ့ ပေးစားမယ် ပြောထား ...လို့"

"ဘာ...ရှင့်"

ကျွန်တော်က တဟားဟား အော်ရယ်မိတယ်။ ပြီးမှ...

"နှင်း...ကိုယ်ပါ နောက်တာပါ"

နှင်းရဲ့ တုံ့ပြန်သံက ကျွတ်ဆတ်ဆတ် ပေါ်ထွက်လာတယ်။

"မနောက်နဲ့"

"မကြိုက်ဘူးလား"

"မကြိုက်ဘူး"

ကျွန်တော် ဆက်ရယ်နေလိုက်တယ်။ ရယ်သံ မဆုံး... မေးခွန်းကို ကြားလိုက်ရတယ်။

''ဘာကိစ္စ ဆက်တာတုန်း''

အမှန်က အဖြေတောင်းမလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ပြောရမှာ ပါးစပ်က ချက်ချင်း မရဲဘူး။ အဲဒါနဲ့…

''ဟိုလေ ဟိုဟာပါ''

''ဘယ်ဟာလဲ''

ဒုက္ခတော့ ရောက်ပြီ၊ ပါးစပ်ထဲက တွေ့ကရာတွေကို စွတ်ပြော လိုက်မိတယ်။

''ဟိုလေ နှင်းတို့ရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခြံနဲ့ နှင်းတို့ သိလား''

''ဘာသိဘာသာ နေကြတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''အဲဒီခြံဝမှာ ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားတယ်လေ၊ ဦးတင်လွတ် (ကထက)…တဲ့''

''ဘာ ဘာပြောတယ်၊ ဘယ်လိုရေးထားတယ်''

''ဦးတင်လွတ်(ကထက) တဲ့လေ''

''ပြဿနာပဲ''

နှင်းက အဲလို ရေရွတ်တယ်၊ ပြီး… ရယ်ချင်တာကို ထိန်းချုပ် ထားတဲ့ အသံနဲ့…

''ကဲ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်တုန်း၊ ပြောပါဦး''

''ကိုယ် စဉ်းစားမိတာရှိလို့''

''အင်း…ပြော''

''သူ့နာမည်အောက်က (ကထက)ဆိုတာ ဘာမှန်း ကိုယ်မသိဘူး၊ သူ့နာမည်ကို နည်းနည်းဝေဖန်ချင်လို့''

''ဘာ ဝေဖန်ချင်တာလဲ''

''သူ့မေမေကလည်း ဘယ်လိုပေးထားလဲ မသိဘူးနော်၊ လူ နာမည်ကိုများ တင်လွတ်… တဲ့''

''အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ''

''ကွာ…တင်လွတ်ဆိုတာက ဖင်ပေါ်တာနဲ့ တူတူပဲဟာ''

မရတော့ဘူး၊ နှင်းကလေး တခစ်ခစ်နဲ့ ထရယ်ပါတော့တယ်။

[illegible] ကျွန်တော်လည်း ရောယောင်ပြီး လိုက်ရယ်နေမိတယ်။ [illegible] နှင်းက…

''ကိုသူရ''

[illegible] ကျွန်တော့် နာမည်ကို ခေါ်တာပါ။ [illegible] ချိုမြသွားတာပဲ။

''ဗျာ''

''နောက်တစ်ခါကျရင် ရှင် အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ကို သေချာပြန်ဖတ်ပါ''

''ဘာဖြစ်လို့တုန်း''

''ရှင်ပြောသလို ဦးတင်လွတ်(ကထက) မဟုတ်ဘူး''

''ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလဲ''

''ဦးတင်လတ်(ကထိက) လို့ ရေးထားတာရှင့်''

''ဗြော် အဲလိုလား''

ရယ်ကြရပြန်ပါတယ်။ ရယ်တာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရယ်ပြီးချိန်မှာ [illegible]ဆက်ပြောရမှန်း မသိပြန်ဘူး။

''ရှင်ပြောချင်တာ အဲဒါပဲလား''

''ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ''

''ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်''

''မချနဲ့ မချနဲ့၊ ပြောစရာတွေက ကျန်သေးတယ်''

''ကဲ ဒါဖြင့်လည်း ပြော''

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ(၂) အစီအစဉ်ကို [illegible]ရပြန်တယ်။

''ဒီလိုလေ ကိုယ် နှင်းရဲ့ အမြင်လေးကို သိချင်လို့''

''ဘာကိစ္စပါလိမ့်''

''ဟို ရေသူမ၊ ရေသူမကိစ္စ''

''ရေသူမ၊ ရေသူမကတော့ ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့မှာ မနေဘူး၊ ဘယ်က ပါလာရပြန်တာလဲ''

''ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့အိမ်နောက်ဖေးမှာလည်း မနေပါဘူး၊

တွေးမိတာလေး ပြောချင်လို့''

''ပြော ဘာပြောမှာလဲ''

''ရေသူမဆိုတာ ကိုယ်တစ်ပိုင်း လူနဲ့တူတဲ့ငါး မဟုတ်လား''

''အင်း အဲလို ကြားဖူးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''လူလည်း အတော်လှတယ်လို့ပြောတယ်လေ၊ တစ်ချို့ယောကျ်ား တွေ ရှိတယ်မို့လား၊ ရေသူမနဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ကြတာ''

''အင်း ကဗျာတွေ စာတွေထဲမှာတော့ ဖတ်ဖူးတာပဲ၊ ရှင်ကော ရေသူမနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးလား''

''အင်း အဲဒါပြောမလို့၊ မတွေ့ချင်ဘူး''

''ဘာဖြစ်လို့များပါလိမ့်''

''ဘာပဲပြောပြော ရေသူမဆိုတာ ငါးပဲလေ''

အဲဒီတော့...''

''အဲဒီတော့ သူက တီကောင်စားမှာပဲဗျ၊ ကျွန်တော်နဲ့ တည့်မှာ မဟုတ်ဘူး''

''ရှင်ကလည်း ပေါက်တီးပေါက်ရှာ''

''အဲဒါ နှင်းရဲ့ အမြင်ကို သိချင်လို့''

''အို... ကျွန်မ အဲဒီလို ပေါက်တတ်ကရတွေ မတွေးတတ်ဘူး၊ ရှင်ပြောချင်တာ ဒါပဲလား''

''မဟုတ်ဘူး ကျန်သေးတယ်၊ နည်းနည်း ကျန်သေးတယ်''

အဲလိုအော်ပြီး ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ(၃) အစီအစဉ်ကို တစ်ဆက်တည်း ချပြလိုက်တယ်။

''ဟိုဥစ္စာလေ၊ ဟို နှင်း ကြားဖူးမှာပါ၊ ဆင်နှင်းခံရရင် လူတစ် ယောက်လုံးကတောင် ယပ်တောင်လို ပြားသွားတယ်...တဲ့''

''ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်တုန်း''

''ဩော်... အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး တွေးမိတာ တစ်ခုရှိလို့''

သူက စိတ်မရှည်သံနဲ့...

''[illegible]...[illegible]''

''[illegible] ယပ်တောင်ကိုနင်းရင် ယပ်တောင် ဘာဖြစ် [illegible]''

''[illegible]...ဖါလား၊ အဲဒီယပ်တောင်က ရှင်ဖြစ်မှာပေါ့''

''[illegible]...ဘာဆိုင်လို့လဲ နှင်းရယ်''

''[illegible]ပေါ့၊ ရှင်လည်း ယပ်တောင်လိုပဲ၊ အရည်မရ အဖတ် [illegible] လျှောက်ပြောပြီး သက်သက်မဲ့ ဖုန်းခွက်ကို လျှာနဲ့ ယပ်ခပ်ပေးနေ [illegible]''

[illegible]အဆုံးမှာတော့ သူ့ဘက်က ခွပ်ခနဲ ဖုန်းချသွားတယ်။ [illegible] ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံး ကျဆုံးခန်းပဲ၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကို [illegible] မဆုံးအောင် ဖြစ်မိတယ်။ ဒေါ်ကြီးဆီ သွားပြီး ဖြေခဲ့တဲ့ [illegible] ကျွန်တော်ဟာ ချစ်သူကောင်း ရမှတ် ဘယ်နှစ်မှတ် [illegible] သွားမေးချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းလည်း မသိဘူး။ နေမထိ ထိုင်မထိကြီးကို [illegible]။ နေရတာလည်း ကြမ်းပြင်နဲ့ ထိပါတယ်၊ ထိုင်ရတာလည်း [illegible] ထိပါတယ်။ အဲဒီကြားထဲက ကျွန်တော် နေမထိ ထိုင်မထိကြီး [illegible]။

ဒေါ်ကြီးလိုပဲ လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်ပြီး ညှော်ခန်းထဲမှာ [illegible] လမ်းလျှောက်နေလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာဘဲ [illegible] ထမြည်လို့ ကိုင်လိုက်တယ်။

''ဟဲလို အမိန့်ရှိပါ''

''နေဦး ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြောစရာရှိသေးလို့''

''အို...နှင်း''

ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာသွားတယ်။

''ပြော...နှင်း ဘာပြောမလို့လဲ''

''ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ဓါတ်ပုံကို ရှင် ထုတ်ယူသွားတယ် မဟုတ်လား''

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ရောက်နေတယ်၊ နှင်းအိတ်ထဲမှာလည်း ကိုယ့်ပုံကို ပြန်ထည့်ပေးခဲ့တယ်"

"အင်း အဲဒါက ဘာလုပ်တာလဲ"

"ဩော် နှင်းရယ်၊ လောကနီတိကတောင် ဆိုတယ် မဟုတ်လား...

စက္ခုပီ၊ မျက်စိသည်လည်း၊ ပိယဒဿနေ၊ ချစ်သောသူကို မြင်ခြင်း၌၊ နတိတ္တိရောင့်ရဲခြင်းမရှိ...တဲ့"

"အောင်မာ အောင်မာ"

ပြီး... သူကပဲ ဆက်ပြောတယ်။

"ရှင်ဟာလေ ဘာမှန်းကို မသိဘူး"

ပြောပြီး သူရယ်တယ်၊ လင်းရီချိုမြတဲ့ သူ့ရယ်သံလေးက ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို တောက်စားသွားသလိုပဲ။

"နှင်း"

"ဘာလဲ"

"ကိုယ့်ကို အဖြေပေးဦးလေ နှင်းရယ်"

"ဟင် ဘာဆိုင်လို့ ပြောရမှာလဲ"

"နှင်းကို ကိုယ် ရည်းစားစာတွေ ပေးထားတယ်လေ။ နှင်းဆီက ကိုယ် အဖြေ ပြန်မရသေးဘူးလေ၊ တို့ အဲဒါလေးကို လက်စသတ်ဖို့ ကျန်သေးတယ်"

"ဒီမယ်"

"ပြောလေ နှင်း"

"ရှင့် ရည်းစားစာတွေကို ကျွန်မအဖေက သဘောကျတာ"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ရှင့်ကို ခေါ်တွေ့တာကလည်း ကျွန်မအဖေက ခေါ်တွေ့တာ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးတွေကို ဆွေးနွေးတာကလည်း ရှင်နဲ့ ကျွန်မအဖေပဲ ဆွေးနွေးပြီး လေပေးဖြောင့်သွားတာ..."

"အင်း အဲဒါဘာဖြစ်လဲ"

"ရှင်နဲ့ ကျွန်မအဖေကိုစွ ကျွန်မ မပါပါဘူး။ ကျွန်မအဖေက [illegible] ရှင့်ကို အဖြေပေးလိမ့်မယ်"

"ဟာ...အဲ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ကြနဲ့လေ"

နှင်းက တသောသော ထရယ်ပါတယ်။

စိတ်မသက်မသာနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း လိုက်ရယ်ရတာပေါ့။

"နှင်း..."

"ဘာလဲ"

"ပြောပါ နှင်းရယ်"

"ဘာကို ပြောရမှာလဲ"

"နှင်းကလည်း ကိုယ့်ကို ချစ်ပါတယ်လို့ပေါ့"

"အာ...ဘာတွေလာပြောနေမှန်းလည်း မသိဘူး"

နှင်းကလေး ရှက်သွားပုံရတယ်။

"နှင်း...ပြောပါနှင်းရယ်၊ ကိုယ်ကြားချင်လို့"

သူ့ဘက်က အသံတိတ်နေတယ်။

"နှင်း..."

"........."

"ဖုန်းခွက်ကို ကိုယ့်ရင်ဘတ်မှာ ထပ်ထားပြမယ်၊ နှင်း ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို နားထောင်ကြည့်စမ်း"

မလုပ်ဘူး မထင်နဲ့၊ တကယ်လုပ်ပြလိုက်တယ်။

"ဟော့ ဟော့ တော်ပြီ၊ ကြားတယ် ကြားတယ်၊ ဘာသံကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး၊ အသည်းယားစရာကြီး"

"အဲဒါဆိုလည်း ဖြေပါတော့ နှင်းရယ်..."

"ကဲ ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ပြောမယ် နားထောင်"

ကျွန်တော် စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားသွားတယ်။

"ပြော ပြော နားထောင်နေတယ်"

ချက်ချင်း မပြောသေးဘူး၊ ခဏကြာမှ...

"ဖြေပြီ ITALY"

"ဘာရယ်၊ အီစီကလီ ဟုတ်လား"

"အီစီကလီ မဟုတ်ပါဘူး၊ အီတလီ အီတလီ"

"ဘာလဲ နှင်း၊ အီတလီဆိုတာ"

"ဒါတောင် မသိဘူးလား"

"မသိဘူး"

"မသိရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ စုံစမ်းဖော်ထုတ် ဒါဘဲ"

သူ့ဖက်က ဖုန်းချသွားတယ်။ ဖုန်းချသံက 'ဂွပ်' လို့မြည်သွားတာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော့ နားထဲမှာ လဗ် LOVE လို့ ကြားလိုက်ရတယ်။

(၁၀)

စိတ်ရှုပ်ရတာ (၂)ခါရှိပြီ။ ဘာမှန်းကို မသိဘူး၊ ITALY ဆိုတဲ့ [illegible]ကိုလည်း ခုထိ မဖော်နိုင်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခုမနက် ကျောင်း [illegible] အဲဒီပြဿနာ ပြေလည်သွားနိုင်တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးလို့ ရနိုင်တယ်။

ခုဟာက နောက်တစ်ကိစ္စ၊ ဒေါ်ကြီးစားပွဲပေါ်မှာတွေ့တဲ့ ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူဖတ်လိုက်တော့…

အားလုံးဝေဝါးသွားတယ်။ စာရေးဆရာ ငြိမ်းအေးအိမ်ရဲ့ 'သိမ်း [illegible]တဲ့ လွင်ပြင်ကျယ်' တဲ့။ စာရေးဆရာကတော့ နာမည်ကြီးပါပဲ။ [illegible] ပို့စ်မော်ဒန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထင်ရှားတယ်။ ကိုယ်နားမလည်တာနဲ့ [illegible] ပစ်ပယ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ 'ငြိမ်းအေးအိမ်' ဆိုတဲ့ နာမည်မှာကို အိမ်ခြေ [illegible] ရှိနေတယ်။

သူ့စာအုပ်ထဲမှာ 'မင်္ဂလာဆောင်' ဆိုတဲ့ အက်ဆေးတစ်ပုဒ် ပါလာတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အကြောင်းအရာမို့ နားမလည့် [illegible] ဖြစ်နေတဲ့ ကြားထဲက နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ပြန်ဖတ်ပါတယ်။ [illegible] အက်ဆေးကလည်း ကျွန်တော့်ခေါင်းကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်

ခေါက်သွားတယ်။

ပြေလည်နိုင်မယ့် နည်းလမ်း ရှာကြည့်တော့ ရပါတယ်။ ကျောင်း ဆင်းရင် နှင်းတို့အိမ် သွားမယ်။ နှင်းကို ပို့ပေးမယ်ဆိုပြီး တကယ်တော့ ကျွန်တော်က လိုက်သွားမယ်။ ဟိုရောက်ရင်တော့ ယောက္ခမကြီးကို ဒီအက် ဆေးပြပြီး ဆွေးနွေးမယ်။ အိုကေ…ကိုယ့် အတွေးနဲ့ကိုယ် အဆင်ပြေ သွားပြီ။

ကိုယ့်ဘက်က နောက်ဆုံးကြိုးစားတဲ့ အနေနဲ့ အက်ဆေးကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဖတ်လိုက်ပါတယ်။

'မင်္ဂလာဆောင်'

၇-၇-၉၉ (၀၁း၄၀)နာရီ

အလွယ်တကူ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်မပြောသင့်သော အကြောင်းအရာများကို သိစေလိုစိတ်ဖြင့် ဖွင့်ဆိုရှင်းပြချင်သည့် ချင်ခြင်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်ပေါင်းများပြီ။ တစ်ချပ်မှောက် ဖဲဝိုင်း၏ အရသာသည် မှောက်ထားသော ဖဲတစ်ချပ်၏ အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်ကြောင်း သိလျက်နှင့် နုံအလွန်းသူ၊ အဝင်နက်လွန်းသူတွေအား မှောက်ထားသည့် ဖဲချပ်အပြင် အပုံထဲမှ ဖဲချပ်များ လှန်လှန်ပြချင်နေသည့်စိတ်သည် စိတ်မရှည်ခြင်း၊ ဒေါသကြီးခြင်းမှလွဲ၍ အခြားမဖြစ်နိုင်။ စိတ်ကူးဖြင့် ဖဲရိုက်ကြည့်ပါ။ ပွဲတိုင်းနိုင်လိမ့်မည်။ ကြည့်ဖူးခဲ့သမျှ အဆင်မချောသော ဘောလုံးပွဲများကို အတွေးမှ ပယ်ဖျက်ပစ်၍ ကိုယ့်စိတ်ကူးဖြင့် ကိုယ်တိုင် ကန်ကြည့်ပါ။ ဂိုးပေါင်းများစွာ သွင်းနိုင်သူ သို့မဟုတ် ဂိုးပေါင်းများစွာ ကာကွယ်နိုင်သူသည် သင်ကိုယ်တိုင်သာဖြစ်ကြောင်း အံ့ဩ မကောင်းလှစွာ တွေ့ရှိလိမ့်မည်။

လူတိုင်းတွင် ကိုယ်တိုင်ရေး ပုံဝတ္ထုပေါင်းများစွာရှိကြောင်း သင်ငြင်းဆို လိမ့်မည် မထင်ပါ။ ထို ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်လမ်းပေါင်းများစွာ၏ အဓိက ဇာတ်ဆောင် (မင်းသား၊ မင်းသမီး)မှာ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတတ်ကြောင်း သတိပြုမိသူတော့ နည်းပါးကောင်း နည်းပါးနိုင်သည်။ နည်းနည်းဆန့်တွေးရုံဖြင့် ရောက်နိုင်သည့်ခရီးကို ရောက်အောင်

[illegible] ရှိလှသည်။ တံခါးပိတ်ထားသည်ကို မြင်ရုံနှင့် မစူးစမ်း [illegible] ဦးခေါင်းကို မည်သို့မျှပင် ပညာပေးသည်ပါသနည်း။ [illegible] ဘီးပြမည့် ခေါင်းအကြီးကြီး မဖြစ်လိုသူများသာ [illegible] ကမေ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ရောင်းချသော ကိုးဂါတန် ကော်ဖီခွက် [illegible] သစ်ကြံပိုးခေါက် ထည့်ထားကြောင်း ကြားသိဖူးသူ တစ်ယောက်က [illegible] ကော်ဖီခွက်ထဲတွင် သစ်ကြံပိုးခေါက် ထည့်သောက်က [illegible] ကြောင်း သိရသောအခါ နည်းပညာနှင့် အင်းအနီးများ၏ တန်ဖိုးကို [illegible] ဘောဂဗေဒပညာရှင်များအကြောင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသား [illegible] ကိုမည်သို့ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။

[illegible] သော ဘောဂဗေဒ ပညာရှင် ဆရာတစ်ဦးနှင့် မဆုံတွေ့ [illegible] ပြီ။ ယခုအခါ ကျွန်တော့်ဆရာသည် သူ သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ [illegible] ပညာရပ်များကို အသုံးချ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခြင်းနှင့် လူနယ် [illegible] စီးပွားရှာခြင်း နှစ်ရပ်အနက် မည်သည့်ဘက်သို့ ပိုမိုအားသန် [illegible] ကျွန်တော် မသိပါ။ ပညာရှင်ဖြစ်၍ ပညာကိုပင် ပိုချစ်နေလိမ့်မည်ဟု [illegible] သည်။ သစ်လုပ်ငန်းနှင့် ခေါက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို ဓောက်ချလုပ်ကိုင်း ချွန်သော [illegible] သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်များနှင့် တရားဘောင်တွင် ကျော်ကြားလှသော [illegible] ဆရာတော်တစ်ပါးအကြောင်း ခေါင်းထဲဝင်လာသောအခါ အစီအစဉ် [illegible] အစီအစဉ် ကျနနေသော သဘာဝတရားထံသို့ ပိုမိုနီးကပ်စွာ [illegible] ပါသည်။

ကိုယ်နှင့်အနီးဆုံးလူသားအဖြစ် တစ်ဘဝစာ ရွေးချယ်ပေါင်းဖက်ခဲ့သော [illegible] မည်မျှသည် အိမ်ထောင်သည် ဘဝတွင် အဝေးဆုံးလူများ ဖြစ်သွားခဲ့ [illegible] မေးခွန်းကို စစ်တမ်းကောက်ယူသူများ(ဂျပါက)အား မေးခမ်းကြည့်ချင် [illegible] တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအကြား ကိုယ်စိတ်နှလုံး နီးဝေးခြင်းကို ကာလနှင့်အကာအသက

ချုပ်နှောင်ထားပါသည်ဟူသော အဆိုကို လောလောဆယ် ကျွန်တော် ငြင်းဆန်ရန် ခက်ခဲနေပါသည်။ အငြင်းဝါကျများသည် အဆိုမှ ဝါကျများကို မှီတည် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြောင်း မမေ့သင့်ပါ။ နောင်ခါလာ နောင်ခါချေးဟူသော ဆိုရိုးကို လက်ကိုင်ထား ကျင့်ကြံသူတို့ နှုံးပုံပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်မလာကြသည့်အတွက် ကျွန်တော် အလွန်ဝမ်းသာမိပါသည်။ မမြင်ဝံ့ မကြားဝံ့ဘွယ်ရာ အနိဋ္ဌာရုံများထဲမှ အကာနဲ့အသတ်တစ်ခု ကင်းလွတ်ခွင့်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မင်္ဂလာဆောင် အခန်းအနားတစ်ခု၏ တင့်တယ်ပုံမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရှု၍ ထိုအရာသည် ဣဋ္ဌာရုံ သို့မဟုတ် အနိဋ္ဌာရုံဖြစ်၏ ဟူသော စမ္မဝိဂ္ဂရှန်မေးခွန်းအတွက် ဖြေကြားမည့် လူကြီးမင်း၏ အဖြေအား ကျွန်တော် စောင့်မျှော်နေပါသည်။

ထိုအဖြေသည် ပိုစ်မော်ဒန် အကာရုန်တစ်ခုထဲသို့ ကိုးကားအက ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခု ကျရောက်သွားခဲ့ခြင်းက ခံစားရသော ဝေဝါးသည့် စိတ်အခြေအနေမျိုးနှင့် ဖြေကြားချက် မဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်တော် စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်လိုပါသည်။ မင်္ဂလာရှိသော ဆုံတွေ့မှုများကြောင့် ကမ္ဘာလူဦးရေ များပြားခဲ့သည်။ လက်ရှိကမ္ဘာ့ လူဦးရေ၏ လေးပုံတစ်ပုံရှိသော တရုတ်လူမျိုးတို့ လာမည့် အနှစ်တစ်ထောင်အတွင်း ဦးရေမည်မျှရှိလာနိုင်ကြောင်း ခန့်မှန်းပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် တွက်ကြည့်ပါ။ (လိုအပ်ပါက ဘောဂဗေဒပညာရှင်များနှင့် ကွန်ပျူတာများ၏ အကူအညီကို ရယူနိုင်ပါသည်) သို့သော် အဖြေရောက်အောင် မတွက်မိဖို့ အထူးသတိပေးလိုပါသည်။ စိတ်ကို ငြင်းသန်သော အဖျားထည်သက်သက် အဖြစ် မထားနိုင်သူတို့အတွက် ထိုအဖြေသည် စိတ်ကြောက်ဖြစ်သည့် ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ ချို့တဲ့မှုတစ်ခုခုကို အဖိုးအခပေး ဝယ်ယူလိုက်သလို ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ အဖြေစာရင်း သည် အနံ့နင့်တွင် ရှိနိုင်သလို ဗုဟုကြီး လေးဦးနှင့် သဘာဝတရားတို့ထဲတွင်လည်း ရှိနေနိုင်ပါသည်။ ထောင်စုနှစ်များ ကုန်ဆုံးချိန်မှာမှ မင်္ဂလာဆောင်ခြင်းများဟူသည်မှာ သီးခြားစီရှိနေသော၊ လူမျိုးများနှင့် ခွဲခြားထားသလို ဖြစ်နေသော မတူညီသည့် ယဉ်ကျေးမှုဘောင်များကို ချိုးဖျက်လုံးချေ ပေါင်းစပ်ပေးတတ်သော ယန္တရားတစ်မျိုး

[illegible] ချမ်းသာလည်း သိပ်တော့ အရေးကြီးလှမည် မဟုတ်တော့ပါ။ [illegible] အကြောင်းအရာများကို သိခေလိုစိတ်ဖြင့် [illegible] ကြောင့် ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက် [illegible]။

ဒယ်ထိုးဖတ်ဖတ် မူလအတိုင်းဘဲ အဖြေထွက်တယ်။ သိပ် [illegible]။ သူ မင်္ဂလာဆောင်က ဘယ်လို မင်္ဂလာဆောင်လည်း မသိဘူး။ [illegible]ရဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့တာဆိုတော့ ဆက်စပ်စဉ်းစားစရာ [illegible] ရှိပါတယ်။ ငြိမ်အေးအိမ် ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာလည်း လူပျိုကြီး [illegible] မသိဘူး။

မင်္ဂလာဆောင်အကြောင်းကို သူ မဆောင်ဖူးဘဲနဲ့ ရမ်းရေးတာ [illegible] မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘူး။ [illegible]ကိုပါ ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်ပြီး ကျောင်းဆီ ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ကျောင်းထဲရောက်တော့ ကင်တင်းမှာ ထက်မိုးနဲ့ပေါ်လွင် ထိုင်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

''ဟော့ကောင်တွေ ငါ မင်းတို့ကို ပြောစရာရှိတယ်''

ထက်မိုးကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း သိပ်စိတ်ဝင်စားဟန် မပြဘူး။ ပေါ်လွင်ကသာ အထူးအဆန်း ဖြစ်သွားတာ။

''ထူးထူးခြားခြား မင်းကများ ပြောစရာ ရှိရသေး''

''အေး... ဟော့ကောင် မင်း အီတလီကို သိလား''

ပေါ်လွင်က ကျွန်တော့်ကို ဘုကြည့် ပြန်ကြည့်တယ်။

''သိတာပေါ့ကွ၊ အီတလီတင်မကဘူး ဂျာမဏီတို့ ပြင်သစ်တို့ပါ သိတယ်''

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်သွားတယ်။

''ငါမေးတဲ့ အီတလီက အဲဒါမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ''

သူတို့ကို ကျွန်တော် ဖတ်စုံရှင်းပြရတယ်။

အီတလီဆိုတာ Slanguage တစ်လုံး ဖြစ်တဲ့အကြောင်း သမီးရည်းစားတွေကြားမှာ သုံးလေ့ရှိကြောင်း နှင်းက ကျွန်တော့်ကို ITALY လို့

ပြန်ဖြေပေးလိုက်ကြောင်း တပွဲ့တနွဲ့ ပြောပြရတာပေါ့။

ထက်မိုးဆိုတဲ့ နားမလည်ပါးမလည်ကောင်က နမိတ်မကောင်းတဲ့ ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ဝင်ပြောတယ်။

''တစ်တစ်လီတစ်၊ နှစ်နှစ်လီနှစ် ဆိုတဲ့ အသွားအလာမျိုး အရဆိုရင် အီတလီ…အီပဲကွ၊ မင်းကို နှင်းက ဆော်လိုက်ပြီ''

''ဟာ တော်စမ်းပါကွာ''

ပေါ်လွင်ကမှ နည်းနည်း အားကိုးရသေးတယ်။

ပေါ်လွင်က တဟဲဟဲရယ်ပြီး…

''အိုကေ၊ မင်းတောင် ဉာဏ်ပွင့်သွားပြီ''

ဒါပေမယ့် ဘာပဲပြောပြော အီတလီကို သူတို့ရော ကျွန်တော်ရော မဖော်ထုတ်နိုင်ပါဘူး။

အဲလို ကျွန်တော်တို့ ဦးနှောက်ခြောက်နေကြတုန်းမှာပဲ ဖေဆန်းနဲ့ အိအိနိုင်တို့ ရောက်လာကြပါတယ်။

''ဘာတွေ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေကြတာလဲ''

''အီတလီ အရေးတော်ပုံပေ့ါ''

''ဟုတ်လား၊ ငါ သတင်းစာ မဖတ်ရသေးဘူး၊ အီတလီမှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''ဗျူး…''

ကျွန်တော် လေပူကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ ဖေဆန်းနဲ့ အိအိနိုင်ကို ကျွန်တော့်အစား ပေါ်လွင်ကပဲ အစအဆုံး ပြန်ရှင်းပြလိုက်တယ်။

သူ့ရဲ့စကား အဆုံးမှာ အိအိနိုင်က ဝမ်းသာအားရနှင့် ထအော်တယ်။

''ဟာ ဒါဆို ကိုသူရ ကျွေးရမယ်''

ကျွန်တော် ဒိုင်းခနဲ ရင်ခုန်သွားတယ်။

''ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ…''

''အီတလီ ITALY ဆိုတာ I TRUST AND LOVE YOU လို့

[illegible] မင်းကို ငါ ယုံယုံကြည်ကြည် ချစ်ပါတယ် တဲ့''

''[illegible]…''

ထုံးစံအတိုင်း၊ သူတို့က အစိမ်းကြော် နောက်တစ်ပွဲ လို့ လှမ်း [illegible] ထုံးစံအတိုင်း၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကမန်းကတန်း ထရပ် [illegible]

'မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ'

'နှင်းဆီကို သွားမလို့' ဆိုပြီး ထုံးစံအတိုင်း ဆက်ပြောကြတာတွေ [illegible] ဆက်မပြောတော့ပါဘူး၊ ထားလိုက်ပါတော့။

ဟက်ကြွတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့အတူ နှင်းတို့ရဲ့ အတန်းဘက်ကို [illegible] ထွက်လာခဲ့တယ်။ (သူ လုံးဝမသိတဲ့ အီတလီကိစ္စကို အိအိနိုင် [illegible] ဘယ်လိုသိတာလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းမေးရင်း၊ ဖြေရင်း၊ ဖေဆန်းနဲ့ အိအိနိုင်တို့ ဆက်ရန်ဖြစ်ကြတယ်လို့ နောက်ပိုင်းမှာ ပြန်ကြားရပါတယ်)

နှင်းကို ရှာမတွေ့ဘူး။ အတော်မောအောင် ရှာမိတယ်။ မတွေ့ပါ [illegible] မောတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ခင်ပုလဲအေးကို လိုက်ရှာပြန် [illegible] ခင်ပုလဲအေးလည်း မရှိဘူး။

ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်။ အဲဒါနဲ့ ကုန်ထုတ်ဓါတုဗေဒဌာန [illegible] ဖြတ်ပြီး အင်းဝဆောင်ရှေ့က အမိုးလေးအောက်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့ [illegible] ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဖုန်း မြည်မြည်ခြင်းမှာပဲ ဟိုဘက်က သွက်သွက်လက် [illegible] ဖုန်းခွက် ကောက်ကိုင်တာကို ကြုံရတယ်။

''ဟဲလို အမိန့်ရှိပါ''

ယောက္ခမကြီးရဲ့ အသံပါ။

''ဟဲလို ဦးလား၊ ကျွန်တော်ပါ လင်းသူရပါ''

''အော် အဟေးဟေး၊ ခုတောင် မောင်ရင့်ကိစ္စကို ကိုယ်စဉ်းစား နေတာ''

''ဘာများလဲ ဦး'''

အော် မောင်ရင်နဲ့ ကိုယ့်သမီးကို အိမ်ထောင်ပြုပေးခဲ့သည့်ရှိသော် ပေါ့ကွာ''

ကြားရတာ နားဝင်ပီယံ ရှိလိုက်တာ။

''အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ဦး''

''အော် ကိုယ့်သမီးက နုနုနယ်နယ်လေးကွာ၊ အိမ်ထောင်ပြု[illegible]
ကြုံရတဲ့ သူ့ဒုက္ခတချို့ကို မောင်ရင်ခွဲယူနိုင်ရင် အရမ်းကောင်းမှာဘဲ''

''ဟာ ယူမှာပေ့ါ ဦးရယ်၊ မပူပါနဲ့ အဲဒီကိစ္စကို…''

''မောင်ရင် တကယ်ပြောတာလား''

''တကယ်ပြောတာပါ''

''အေး ဒါဖြင့် ကိုယ်ပြောမယ်ကွာ Ectopic Pregnancy ဆိုတ[illegible]
မင်းကြားဖူးလား''

''ဟင့်အင်း၊ မကြားဖူးဘူး''

''သားအိမ်ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ သန္ဓေတည်တာကိုပြောတာ''

''ဟုတ်လား၊ အဲဒါဆို အဲဒီကလေး ဘယ်ရှင်မလဲ''

''ရှင်တယ်ကွ၊ မွေးလို့ရတယ်''

လောကကြီးအကြောင်းကို ကျွန်တော် နားမလည်တော့ဘူး။

''ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦး''

''တွေ့ရှိချက်တစ်ခုကို ရတာပေါ့ကွာ၊ သားအိမ်မရှိတဲ့ ယောကျ်[illegible]
တွေကလည်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်လို့ ရတယ်ဆိုတာ သိလာတယ်''

''ဗျာ…အင်း… အဲ ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး''

''လိုရင်းကိုပြောမယ်ကွာ၊ မောင်ရင် ကိုယ့်သမီးနဲ့ အိမ်ထော[illegible]
ကျပြီးသွားလို့ရှိရင် ကိုယ်ဝန်ကို မောင်ရင်ကပဲ ဆောင်နိုင်မလား''

''ဗျာ…''

''မင်း ယောကျ်ားဗိုက်ကြီးသည်တော့ လုပ်ရမှာပေ့ါကွာ၊ ဘေး[illegible]
တွေအတွက်တော့ နည်းနည်းအမြင်ဆန်းနေမှာပေ့ါ''

ပြဿနာပဲ၊ ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမလဲကို မသိဘူ[illegible]
စကားမဲ့ပြီး ဆွံ့အနေမိတယ်။

''ဂျူနီယာဆိုတဲ့ ဟာသကားကို မင်း ကြည့်ဖူးတယ် မဟုတ်လာ[illegible]
အဲဒီအထဲမှာ အာနိုးက ယောကျ်ားကိုယ်ဝန်သည်လုပ်ပြီး မီးဖွားတာလေ[illegible]

[illegible]…''

[illegible] ရပ်သွားတယ်။ ခဏကြာမှ နှင်းရဲ့အသံက ခပ်အုပ်
[illegible]တယ်။

''အခု ဘယ်ကနေ ဆက်နေတာလဲ''

''[illegible]''

''ဒါဆိုရင် အိမ်ကို အမြန်ဆုံးလာခဲ့''

[illegible] ဖုန်းချသွားတယ်။

[illegible] တမျိုးကြီးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် ချက်ချင်းလိုက်သွား
[illegible]။ အစကတော့ အီတလီကိုသွားပြီး ဗင်းနစ်မှာ ပျော်ရလိမ့်
[illegible] ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်နေမိတာ။ ဟိုရောက်မှပဲ…

''ဦးရော နှင်း''

''အိပ်သွားပြီ''

နှင်းတို့အိမ်မှာ ခင်ပုလဲအေးပါ ရောက်နေတယ်။ အိမ်က
[illegible]နေတယ်။ မျက်နှာတွေလည်း မကောင်းကြဘူး။ နှင်းကိုကြည့်ပြီး
ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်တယ်။

''နှင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ''

နှင်းက ခေါင်းငုံ့သွားတယ်။ ပြန်မော့မလာပဲ ခပ်တိုးတိုးဖြေတယ်။

''ဖေဖေ ရှူးသွားပြီ''

''ဟင်…''

………

(၁၁)

ခင်ပုလဲအေးပြန်သွားတဲ့တိုင်အောင် ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့[illegible]
မှာ နေခဲ့ရသေးတယ်။ ခြံထဲမှာ ဒန်းကလေး အတူစီးပြီး နှစ်ဦးသား စက[illegible]
တွေ အများကြီး ပြောကြရတယ်။ နှင်းရဲ့မျက်နှာ လေးဟာ ငြိမ်နေပေမ[illegible]
မအေးဘူး။ ခံစားရတာတွေကို မျိုသိပ်ထားတဲ့ မျက်နှာမျိုးပေါ့။ ကျွန်တေ[illegible]
အရမ်းသနားမိတယ်။ ဒန်းပေါ်မှာထိုင်ပြီး အတော်ကြာတဲ့အထိလည်း စက[illegible]
တွေ မပြောဖြစ်ကြသေးပါဘူး။ အတော်ကြာအောင် ငြိမ်နေပြီးမှ ကျွန်တေ[illegible]
က စပြောတာပါ။

“နေ့လည်ခင်း ကိုယ်နဲ့ ဖုန်းပြောတော့ ဦးရဲ့ စကားတွေကို [illegible]
ရတာ တမျိုးကြီးဖြစ်မိတယ်”

“အင်း ပြောပါဦး။ ဖေဖေနဲ့ကိုလင်း ဘာတွေပြောနေကြမှန်းတေ[illegible]
နှင်း မသိဘူး”

ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောပြတော့ နှင်းက ခေါ[illegible]
ထားတယ်။ ပြီး တိုးဖွဖွလေသံနဲ့…

“ကိုလင်း အဲဒီကတည်းက မရိပ်မိဘူးလား”

“တမျိုးတော့ တမျိုးကြီးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမျိုးတော့ ထ[illegible]

[illegible] မဟုတ်ပါဘူး''

''[illegible]''

''[illegible]ချက်က နောက်ပြောတာလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာလေ''

''[illegible]…''

''[illegible]တစ်ချက်က တကယ်ယုံကြည်လို့ ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်
[illegible] ပြောလည်း သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး''

နှင်းက မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။

'[illegible] ယုံစရာမှ မဟုတ်တာ ကိုလင်းရယ်''

''မဟုတ်ဘူးလေ၊ သိပ္ပံတွေ့ရှိချက် ဆိုတာကတော့ အဲဒီလိုပဲပေါ့၊
[illegible] လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိနေဦးမယ့် တွေ့ရှိချက်ပါ။
[illegible]တော့လည်း ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စပါ။ ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်တဲ့
[illegible] မဖြစ်ရင်လည်း မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သေချာတဲ့အထိ သိပ္ပံကတော့
[illegible]မှာပဲ။ လောလောဆယ်မှာတော့ ထောက်ခံကြတာတွေလည်း
[illegible] ကန့်ကွက်ကြတာတွေလည်း ရှိမယ်။ ဦးက ထောက်ခံတဲ့ဘက်က
[illegible] ကိုယ့်ကိုပြောတယ်။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်''

နှင်းက ကျွန်တော့် မျက်နှာကို တမေ့တမော ငေးပြီး ကြည့်နေပါ
[illegible]။ ပြီး…

''ဘာတစ်ခုလည်း ဟင်''

''အဲဒီအချက်ကို သူထောက်ခံတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။
[illegible] ဗီဇထောင်ပြနိုင်းပြီး ကိုယ့်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းတာက ဆိုးတာ၊
[illegible]က မှုမှန် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ အကောင်အထည် မပေါ်နိုင်သေး
[illegible] အရာလေ''

''ဪ…အင်း ဟုတ်တယ်နော်''

နှင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်တယ်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ငဲ့ကြည့်တယ်။

''ဦးရဲ့ရောဂါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှင်းကို ကိုယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
[illegible]ချင်တာတွေ ရှိတယ်''

''မေးလေ''

''နှင်းအနေနဲ့ ဦး အဲလိုဖြစ်သွားရတာ ဘာကြောင့်လို့ ထင်သ
လဲ''

နှင်းရဲ့ မျက်ခုံးလေး အတွန့်ချိုးသွားတယ်။

''ဘာကြောင့်လို့ ထင်ရမှာလဲ၊ နှင်း မပြောတတ်ဘူး''

ကျွန်တော်ကပဲ စကားကြောင်းပေးရတော့တာပေါ့။

''ဒီလိုလေ နှင်း ''

''အင်း ပြော''

''အခု ဦးက ရူးတယ်ဆိုပေမယ့် ယဉ်ယဉ်လေးပါ''

''အင်း...အဲဒီတော့''

''တစ်အချက်က ဦးက ဘာသာစကားတွေ အများကြီး တတ်
တယ်''

''အင်း...''

''အဲလိုနဲ့ နှစ်အချက်အရ စာတွေအများကြီး ဖတ်တယ်''

''အင်း ဖတ်တာကတော့ အများကြီးဘဲ''

''သုံးအချက် အနေနဲ့က အတွေးခေါင်တယ်''

''အင်း တွေးရင်တော့ နက်နက်နဲနဲပဲ''

''ဒီကြားထဲ လေးအချက်အနေနဲ့ အအိပ်အစား မမှန်ဘူး၊
ညဥ့်နက်သန်းခေါင်လည်း စာထိုင်ဖတ်နေတာပဲ''

နှင်းက သက်ပြင်းချတယ်။

''နောက်ဆုံးအချက်အနေနဲ့ကတော့ အထီးကျန်မှုက ပါဝင်ပတ်
သက်လာတယ်''

နှင်းက မယုံကြည်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ မော့ကြည့်တယ်။

''အထီးကျန်မှု ဟုတ်လား''

''ဟုတ်တယ်''

''မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုလင်းရယ်၊ သူ့မှာ တပည့်တွေလည်းရှိတယ်''

သူ့စကားကို ကျွန်တော်က ဝင်လုပြီး ပြောလိုက်တယ်။

''[illegible] ကိုယ်ပြောမယ် နားထောင်''

''[illegible]...ပြောပါဦး''

''[illegible] မေမေ ဆုံးသွားပြီးကတည်းက သူ့အထီးကျန်ဘဝ
[illegible] နောက်တော့ သမီးနှစ်ယောက်က နိုင်ငံခြား ထွက်သွား
[illegible] အတူရှိနေတဲ့ သမီးကလည်း အဖေနဲ့ မနေဘဲ အဆောင်မှာ
[illegible] သူက စာအုပ်တွေဖတ်ရင်း ခြံထဲက သစ်ပင်တွေကို စကား
[illegible] အဖော်မရှိ နေနေရတယ်၊ စာပေအပေါင်းအသင်း ဆိုတာ
[illegible] တွေ့နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စာလာသင်တဲ့ နိုင်ငံခြားသား
[illegible]လည်း ကိုယ်နဲ့ ဘဝတူတာမဟုတ်။ ဒီလိုအခြေအနေကြားမှာ
[illegible] အထီးကျန်နေမှာဘဲ''

''ဪ...''

နှင်းရဲ့မျက်နှာ တစ်မျိုးပြောင်းသွားတယ်။ စိတ်မကောင်းဟန်တွေ
[illegible]သွားတယ်။ ကျွန်တော်က စကားကို ဆက်လိုက်တယ်။

''နှင်းမှာ ချစ်သူရှိလာပြီဆိုတော့ သူ အရမ်းဝမ်းသာတယ်။
[illegible] သူ အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ပြီ၊ သူ မြေးချီချင်နေပြီ၊ သူ့ဘဝရဲ့ အထီး
[illegible]တွေကို ကုန်ဆုံးစေချင်ပြီ''

နှင်းက ပင့်သက်ရှိုက်တယ်။

''အင်း ကိုလင်းပြောပြတော့လည်း အကျိုးအကြောင်းက ထင်ရှား
[illegible]၊ ဆရာဝန်ကတောင် ကိုလင်းလောက် မရှင်းပြခဲ့ဘူး''

''နေဦး ဆရာဝန်ကို ကိုယ်က မတွေ့လိုက်ရဘူး၊ နာမည်ဘယ်သူ
[illegible]''

''ဆရာဝန်ကတော့ နာမည်ကြီးပါပဲ''

''အင်း ပြောလေ ဘယ်သူလဲ''

''သင့်ဘဝ ဆေးခန်းက ဒေါက်တာသစ်ဆင်းတဲ့''

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ထဲက တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားလိုက်ရ
[illegible]၊ ခဏဆိုပြီး နှင်းက အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားတယ်။ အိမ်ပေါက်ဝကနေ
[illegible]ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး...

''ကိုလင်း''

''ဟင်''

''နှင်း ဖုန်းပြောတာ ကြာနိုင်တယ်၊ ဆရာဝန်ဆီက ဖြစ်လိမ့်မယ်''

''အင်း ပြောလေ''

''ကိုလင်း စဉ်းစားထားပါ၊ နှင်း ပြန်ထွက်လာရင် သိချင်တယ် [illegible] ခုချိန်မှာ ကိုလင်းအနေနဲ့ နှင်းကို လက်ထပ်နိုင်သေးလားလို့''

''သြော် နှင်းရယ်''

နှင်းကတော့ တယ်လီဖုန်းရှိရာကို အပြေးကလေး ဝင်သွားပါပြီ [illegible] ကျွန်တော့်မှာသာ နှင်းရဲ့အမေးစကားကို ရင်ထဲမှာနင့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ [illegible] တယ်။

ဒါပေမယ့် နှင်း တီးခတ်ခဲ့တဲ့ အချက်ပေး ခေါင်းလောင်း [illegible] ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စည်းချက်မှန်မှန်နဲ့ ညံလာပါတယ်။ အရှုံးကို ယောက်ျ [illegible] တော်နိုင်ရဲ့လား၊ ဒီဒဏ်ကို တစ်သက်လုံး ခံနိုင်မှာလား၊ ခုအခြေ အနေမျိုး [illegible] မှာဆို ဒေါ်ကြီးကရော သဘောတူနိုင်ပါ့မလား။

ဒန်းကလေးကိုလွှဲရင်း အတွေးတွေထဲမှာ ကျွန်တော် လွင့်ဝဲနေ [illegible] တယ်။ လွယ်အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်လိုက်တော့ ကြေကွဲ ဖွယ်ရာတစ်ခု [illegible] ကြုံရတယ်။ ယောက္ခမကြီးကိုတွေ့ရင် ဆွေးနွေးလိုက်မယ်ဆိုပြီး ယူလာ [illegible] ခဲ့တဲ့ ငြိမ်းအေးအိမ်ရဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်ပါ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဦးရယ် [illegible] မင်္ဂလာဆောင်ဆိုတဲ့ အက်ဆေးလေးကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် [illegible] လှန်လော ဖတ်ရှုနေလိုက်တယ်။

ခံစားချက်နဲ့ ယှဉ်လာလို့လား မသိဘူး၊ ဒီတစ်ခေါက်ဖတ်တာ [illegible] တချို့အပိုဒ်တွေကို နားလည်သလို ရှိလာတယ်။ကျွန်တော်နဲ့နှင်းရဲ့ အိမ် [illegible] ထောင်ရေးအတွက် အက်ဆေးစာပိုဒ်ကလေးတွေဟာ မီးစိမ်းတွေရော မီး [illegible] တွေရော လင်းပွင့်ပြနေတယ်။

ကိုယ်နှင့် အနီးစပ်ဆုံးလူသားအဖြစ် တစ်ဘဝစာ ရွေးချယ် ပေါင်းသင်းခဲ့သော [illegible] ချစ်သူနှံ့ဖွဲ့ပေါင်း မည်မျှသည် အိမ်ထောင်သည်ဘဝတွင် အဝေးဆုံးလူများ ဖြစ်သွား [illegible] ပါသနည်း။

[illegible] တင်တယ်ပုံမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း [illegible] ဟူသော မမြင်နိုင်နှုန်းမေးခွန်း [illegible] ကျွန်တော် ခေါင်းမော့နေပါသည်။

[illegible] ရောက်နိုင်သည့် ခရီးကို ရောက်အောင် [illegible] နည်းလွှန်းလှသည်။

[illegible] ပြောလိုက်ရပုံပေါ်တယ်။ အတော်လေး [illegible] ပြန်ထွက်လာတယ်။ မျက်နှာတည်တည်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို [illegible] ကျွန်တော်က အရင် ဆီးမေးလိုက်တယ်။

''ဆရာဝန်က ဘာတဲ့လဲ နှင်း''

နှင်းက နွမ်းယှဲ့ယှဲ့ ပြုံးပြတယ်။

''[illegible]ရောဂါက ကုလို့ရမှာပါတဲ့''

ကျွန်တော်လည်း အားတက်သွားတယ်။

''[illegible]တယ်၊ ကိုယ်လည်း ခုနကတည်းက အဲဒါပြောမလို့ ဦးရဲ့ [illegible] ယဉ်ယဉ်ပျော့ပျော့ကလေး ဖြစ်မှာပါလို့ ကိုယ် စကားခံခဲ့တယ်၊ [illegible] ပြုပြင်ယူလို့ ရမှာပါ''

''အင်း ခုနက နှင်းနဲ့ ဆရာဝန်နဲ့လည်း အဲဒါတွေပဲ ပြောနေတာ''

''ပြောပါဦး၊ နှင်းတို့ ဘာတွေဆွေးနွေးခဲ့ကြတာလဲ''

ပထမတော့ ရိုးရိုးကုသနည်းကိုပဲ ဒေါက်တာက ပြောတယ်၊ [illegible] ရောဂါဆေးခန်းကို ခေါ်လာခဲ့ပေါ့၊ စိတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆေးတွေကို [illegible]ပေါ့၊ အဲဒါမျိုးတွေ...''

''နှင်းက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ''

နှင်းက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မရဲတရဲ မော့ကြည့်ရင်း...

''ကိုလင်း''

''ဟင်...ပြော နှင်း''

''အဲဒီနည်းကို နှင်း မကြိုက်ဘူး''

''ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''နှင်းစိတ်ထဲမှာ ဖေဖေ့ကို အရှုံးလို့ လက်မခံနိုင်သေးဘူး

ကိုလင်းရယ်၊ ဖေဖေ ဒီလိုဖြစ်တဲ့ကိစ္စကိုလည်း မပေါက်ကြားစေချင်ဘေ
ဘူး''

''ဩော်…အဲဒါဆိုရင် နှင်း ဘယ်လိုလုပ်ချင်တာတုန်း''

''ဒေါက်တာပြောတဲ့ နောက်ကုထုံးလေးကို နှင်း ပိုသဘော
ကျတယ်''

''ပြောပါဦး၊ ဘယ်လို ကုလို့ရသေးတယ်တဲ့လဲ''

''စစ်တုရင်ထိုးပြီး ကုလို့ရတယ်တဲ့''

''ဟင်…''

နှင်းက ကျွန်တော်နဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်ပြီး…

''အကောင်းပြောတာ''

ကျွန်တော် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်သွားရတယ်။ နှင်း အနားကိုတိုးကပ်
ထိုင်လိုက်ပြီး

''ပြောပါဦး နှင်းရယ်၊ အဲဒီကုထုံးက ဘယ်လိုလဲ''

''ကုထုံးက ရှင်းပါတယ်၊ စစ်တုရင်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျ
ကစားတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ဖေဖေနဲ့ စစ်တုရင် ထိုးပေးဖို့ပါပဲ
လိုတာတွေကို ဆရာဝန်က ဘေးကနေ ကြည့်လုပ်ပေးသွားလိမ့်မယ်''

''စစ်တုရင်ထိုးတိုင်း သူက ဘေးကရှိနေရမှာလား''

''ဩော်… အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်က မှတ်တမ်
သဘော လုပ်ထားရမှာပေါ့။ ဆရာဝန်က လိုအပ်သလို သူ့ဘာသာစစ်ဆေ
လိမ့်မယ်''

''နေပါဦး၊ ဦးက စစ်တုရင် ကောင်းကောင်း ထိုးတတ်သလား

''ထိုးတတ်တာပေါ့''

''ကျွမ်းလား''

''ကျွမ်းတယ်''

စကားခဏ ရပ်သွားကြတယ်၊ ကျွန်တော်က ဘာမှဆက်မပြော
စဉ်းစားနေလိုက်လို့ပါ၊ သူက အလိုက်တသိ ငြိမ်နေသေးတယ်၊ ကျွန်တေ
မျက်နှာကိုတော့ တစ်ချက်တစ်ချက် ခိုးခိုးကြည့်တယ်။

[illegible]မှ ကျွန်တော်က…

''[illegible]က စစ်တုရင်ထိုး ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုရင် တော်ရုံတန်ရုံ
[illegible] ဦးကို လိုက်ထိုးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးရဲ့ ဉာဏ်ရည်ကို
[illegible]''

''[illegible]…အဲဒီတော့''

''[illegible] စစ်တုရင် ပိုကျွမ်းကျင်တဲ့သူက ဦးကို ထိန်းသိမ်းပြီး
[illegible]။ အဲလိုလူကို ရှာရခက်မယ်။ နောက်ထပ် နှစ်ချက်ရှိတယ်၊
[illegible] ဦးနောက်မကောင်းတဲ့ ဦးကို သည်းခံပြီး စစ်တုရင်
[illegible] ရဖို့မလွယ်ဘူး၊ နှစ်အချက်က ရှာလေလေ နှင်း ဖုံးအုပ်
[illegible] ဦးကိစ္စ ပိုပြီး လူသိလေလေ ဖြစ်မယ်''

ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ရင်း နှင်းရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေက
[illegible]လာတယ်။

''အဲဒီတော့ ကိုယ်ကပဲ ဦးနဲ့ စစ်တုရင် လာလာထိုးပေးမယ်''

နှင်းမျက်နှာ လင်းခနဲ ဝင်းသွားတယ်။

''တကယ်လား''

''တကယ်ပေါ့''

''ဘယ်လောက်ကြာတဲ့အထိ စိတ်ရှည်ရှည် လာထိုးပေးနိုင်မှာလဲ''

''ဦးရောဂါ ပျောက်တဲ့အထိပေါ့ကွယ်''

ထပ်မေးပြန်တယ်။

''တကယ်နော်''

''ဩော် တကယ်ပါဆို''

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်သွားကြတယ်။ ခပ်ပါးပါး တိမ်မွှင့်တွေ
က ကောင်းကင်မှာ လေဟုန်စီးနေကြတယ်။ အပြာဖျော့ဖျော့ မြင်ကွင်းဟာ
ကောင်းကင်ရဲ့ အခင်းအကျင်းကို ခြုံရုံသိမ်းထုပ် ထားတယ်။

ဒန်းကလေးရဲ့ တစ်ဖက်မြေကွက်လပ်မှာ စပယ်ပန်းရုံတွေ၊ စပယ်
[illegible]လည်း မြေမှာကြွေလို့။

''နှင်း''

''ဟင်''

''စောစောက နှင်းမေးသွားတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေရဦးမယ်၊ နှင်း[illegible] လက်ထပ်နိုင်သေးရဲ့လား ဆိုတာကို''

နှင်းက အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားနဲ့ကိုက်ပြီး ခေါင်းခါပြ[illegible]

''ဟင့်အင်း မဖြေနဲ့ဦး ကိုလင်း''

''ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''အေးအေးဆေးဆေးမှ ဖြေပါ၊ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်း[illegible] ပါဦး''

ကျွန်တော် ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်ရင်း ပြန်မေးလိုက်တယ်။

''ဘာဖြစ်လို့လဲ နှင်းရဲ့၊ ဘယ်လို ဖြစ်ပြန်တာတုန်း''

''ခုနေဖြေရင် ကိုလင်းအဖြေက ဘက်လိုက်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ မျှတမှာ မဟုတ်ဘူး''

''ဘယ်လို ကိုယ် နားမလည်ဘူး''

''ဪ…ဒီလိုလေ''

''အင်း ပြော''

နှင်းက ဒန်းကလေးကို လွှဲတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အလိုက် သင့် လွှဲပေးနေလိုက်တယ်။

''ခုနေဖြေရင် နှင်းတို့သားအဖကို ငဲ့ညှာချင်စိတ် များနေတဲ့ အတွက်ကြောင့် တခြားအချက်တွေကို ဥပက္ခာ ပြုမိလိမ့်မယ်၊ ကိုလင်းရဲ့ အဖြေက တစ်ဘက်ဘက်ကို ယိမ်းပြီးသား ဖြစ်နေလိမ့်မယ်''

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ဘူး၊ စိတ်ထဲကတော့ 'နှင်းရယ်' လို့ ငြီးတွားမိတယ်။ နှင်းကလည်း ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘူး၊ အတော် ကြာသွားတဲ့အထိ စကားတိတ်နေမိကြပြန်တယ်။

နောက်မှ ကျွန်တော်က အပြုံးငွေ့ငွေ့နဲ့ မေးဖြစ်တယ်။

''နှင်းက ဦးကို ကိုယ်တစ်သက်လုံး စစ်တုရင် ကစားပေးနိုင်တယ် ဆိုတာကို မယုံဘူးလား''

''ယုံချင်ပါတယ် ကိုလင်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် ယုံဖို့မလွယ်လှဘူး''

ကျွန်တော် ရယ်လိုက်တယ်။

''ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ဦးနဲ့ စစ်တုရင်ထိုးဖို့ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ [illegible] ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သူ တစ်ယောက်ရဲ့ အံ့သြဖွယ် [illegible]ကွက်တွေကို ကိုယ် စိတ်ဝင်တစား မျှော်လင့်နေမိတယ်''

နှင်းက ကျွန်တော့်ကို လေးစားသလို ကြည့်တယ်။ ပြီး… တိုးတိုး ကလေး ပြောတယ်။

''ကိုလင်းလည်း နှင်းကိုချစ်ရတာ အရူးနဲ့ စစ်တုရင်ထိုးရသလို [illegible] ဖြစ်ပါရဲ့နော်''

◈ ◈ ◈

(၁၂)

စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်အတွက် 'မှန်းလွဲသြ ဝါဒ' ကို မိန့်ကြားနေသေးတယ်။ နေ့ခင်း နှစ်နာရီခွဲလောက်ရှိပြီမို့လို့ နေရထိုင်ရတာ ပျင်းရိစရာကောင်းပါတယ်။ အခန်းပြင်ကို လှမ်းကြည့်ရင် လည်း နေရောင်ရဲရဲကို မျက်စိကျိမ်းစရာ မြင်နေရတယ်။

နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီတွေက ဖုန်းလာစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ဒေါ်လေးက အိမ်ကို ပြန်လာပါတယ်။ တချို့အရေးကြီးတဲ့ ဖုန်းတွေဆို ဒေါ်လေးက အိမ်မှာ သီးသန့်အချိန်ယူ ပြောတတ်တယ်၊ ရုံးမှာက အေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့မရဘူးဆိုပဲ။ သူ့ဖုန်းက မလာသေးပါဘူး၊ အချိန်ကို အလဟဿ မဖြစ်ဖို့ရယ်၊ သူ့ဘေးမှာ ကျွန်တော်ရှိနေတာကို အလဟဿ မဖြစ်စေ ချင်လို့ရယ် ဒေါ်ကြီးက ဆိုင်းမဆင့်ဗုံမဆင့် သြဝါဒ ထပေးပါတယ်။

"စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ အိုင်ဒီယာက အဓိကပဲ၊ စိတ်ကူး ကောင်းဖို့လိုတယ်"

"အင်း အင်း"

ကျွန်တော်က စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဝတ်ကျေတန်းကျေပဲ အင်း လိုက်နေတယ်။ ဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော်ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်

[illegible] ပြီ၊ ဆက်ပြောတာပါပဲ။

"[illegible] စီးပွားရေး ကုမ္ပဏီကြီးတွေမှာ အိုင်ဒီယာ [illegible] ကော်မတီကို ဖွဲ့စည်းထားတယ်၊ တကယ့်ဉာဏ် [illegible] ထားတယ်"

"[illegible] ဟုတ်ကဲ့"

"[illegible]လည်း နိုင်းတယ်၊ သူတို့ငှားထားတဲ့ အဲဒီပညာရှင် [illegible] ဦးနှောက်ကို မုန်တိုင်းတိုက်သလို စဉ်းစားတွေးခေါ်ကြရတယ်။ Brain Storming ဆိုတဲ့ စကားလုံးတောင် ပေါ်လာတယ်"

"[illegible]...ဟုတ်လား"

"ဒါပေမယ့် ငါကတော့ အဲဒီလို ဦးနှောက်ပေါက်မတတ် စဉ်းစား [illegible] B သုံးလုံးဆိုတဲ့ နည်းစံနစ်ကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတယ်၊ [illegible] ဆက်သာတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို သူ့စကားဝိုင်းထဲမှာ တက်တက်ကြွကြွ [illegible] ဆွဲခေါ်ပုတ်နိုးတဲ့အနေနဲ့...

"သူ့ရ"

"ခင်ဗျာ"

"အဲဒီ B သုံးလုံးဆိုတာကို မင်း ကြားဖူးသလား"

ကျူးသီးရယ်၊ ဘာရာကြော်ရယ် ဘောက်ဖတ်ရယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက် [illegible] မကောင်း၊ အဲဒါနဲ့ပဲ...

"ဟင့်အင်း မကြားဖူးဘူး ဒေါ်ကြီး"

ဒေါ်ကြီးက အောင်မြင်စွာ ပြုံးတယ်။ ငါသိတယ်ဆိုတဲ့ အပြုံးမျိုး [illegible]။

"ဒီလိုဟဲ့... ပထမ B က Bed ကိုပြောတာ၊ အိပ်တဲ့အချိန်မှာ [illegible]ပျော်ဖြစ်နေတုန်း အကြံဉာဏ်သစ်တွေ ပေါ်တတ်တယ်"

"ဩော်...ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ နောက် B တစ်လုံးက Bus ပေါ့၊ ဘတ်စ်ကား

ပေါ်မှာ ပျင်းစရာကောင်းအောင် လိုက်သွားရရင် လူက အားနေ တယ်လေ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငိုက်ချင်လာတဲ့စိတ်ကလေး ရှိတယ်၊ အဲဒီ မှာလည်း အကြံသစ် ဉာဏ်သစ်တွေ ဝင်တတ်တယ်''

''နောက် B တစ်လုံးကကော''

''နောက် B တစ်လုံးကတော့ Bathroom တဲ့၊ ရေချိုးခန်း ပြောတာ''

''ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဦးနှောက်ကို ဆပ်ပြာတိုက်ရမှာလား''

''မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရေချိုးကန်မှာ ဆင်းစိမ်ပြီး မျက်လုံး မှိတ်ထားရင်းက အကြံသစ် ဉာဏ်သစ်တွေကို ရတတ်တယ်''

တော်ကြာ အအေးမိရင် ခက်ဦးမယ်လို့ တွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့

''ကောင်းသားပဲ၊ ဒေါ်ကြီးနည်းတွေက လူပျင်းတွေအတွက် တော်တော်ကိုက်မယ်။ Bus ဆိုတာက ဘတ်စ်ကားမဟုတ်ဘဲ တခြား ဆိုရင်ကော မရဘူးလား''

''ရတယ်၊ ငါလည်း အိမ်က ကားပေါ်မှာဘဲ အဲလိုစဉ်းစားရတာ''

''နေပါဦး အဲဒီ B သုံးလုံး အခြေအနေတွေမှာ ဘာဖြစ်လို့ အကြံ သစ် ဉာဏ်သစ်တွေက ဝင်ရတာလဲ''

''အဲဒါက ရှင်းပြရင်ရှည်မယ်ဟဲ့''

ကျွန်တော် ကပျာကယာ တားလိုက်ရတယ်။

''မရှင်းနဲ့ ဒေါ်လေး မရှင်းနဲ့၊ ရှည်ရင်တော့ မရှင်းနဲ့၊ ကျွန်တော် ဘာသာ ကျွန်တော်ပဲ မှန်းပြီး တွေးယူလိုက်မယ်''

''ဟော...''

ဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အရင်က မမြင်ဖူးသလို ကြည့်တယ် ပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံနဲ့...

''ကဲ အဲဒါဆို မင်း ငါ့ကို မှန်းပြစမ်းပါဦး၊ ငါ နားထောင်ချင်လို့''

''ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ဒါလေးများ''

''ဘာ ဒါလေးများလဲ၊ ဖြေနိုင်ရင် ပြောလေ''

''ဒေါ်ကြီးကလည်း ခက်တော့တာပဲ''

''... မခက်ပါဘူး၊ လွယ်လွယ်လေးပါ၊ ပြောစမ်းပါ ကြားချင် ...''

ကျွန်တော်က မပွင့်တပွင့် ရယ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

''မသိစိတ်ရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှု နေမှာပေါ့ ဒေါ်ကြီးရယ်။ ... မဖော်နိုင်တဲ့ အကြံဉာဏ်ကို မသိစိတ်က ဝင်ဖော်ပေးလိုက် ... ဲလိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ငိုက်သလိုလို၊ မျောက်မျည်းသလိုလိုဖြစ်တဲ့ ... ဟာ သိစိတ်နဲ့ မသိစိတ်နဲ့ ထိတွေ့တဲ့အချိန် ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့''

ဒေါ်ကြီးက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးမှာထောက်လိုက်ပါတယ်။ ...တဲ့ လေသံနဲ့ ...

''ဟဲ့ သူရ''

''ဗျာ''

''နင်သိရင်လည်း ငါ့ ဘာကိစ္စ လာမေးနေသေးလဲ''

''မသိပါဘူး''

''မသိရင် နင် ဒါတွေပြောနိုင်မလား''

''ဒီလို ဒေါ်ကြီးရဲ့...''

''ဆို''

''အစကတော့ မသိဘူး၊ ဒေါ်လေးပြောတာ နားထောင်နေရင်း ... သိသွားတာ''

''အလိုတော် ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်''

''ဒေါ်ကြီးပြောတာကို နားထောင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်က ...လာတယ်၊ သိစိတ်နဲ့တော့ မဖော်နိုင်ဘူးပေါ့၊ မသိစိတ်က ဝင်ဖော် ...တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဒေါ်ကြီးမေးတာကို ဝင်ပြောနိုင်တာ။ ...က စတုတ္ထ B လေ ဒေါ်ကြီးရဲ့''

''ဘာ စတုတ္ထ B ဟုတ်လား၊ B သုံးလုံး သီအိုရီပဲ ငါကြားဖူး ...တယ်''

''ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါ ခုံတန်း Bench ပဲ၊ ကျွန်တော် က ဒီပေါ်ထိုင်နေရင်း ဒေါ်ကြီးစကား နားထောင်နေတာ ငိုက်တာပေါ့၊

အကြံဉာဏ်သစ်တွေ ပေါ်တော့တာပေါ့''

ဒေါ်ကြီးရဲ့ အသံက တမင်ပစ်ချလိုက်တဲ့ မိုးကြိုးလို ပေါ်ထွက်လာတယ်။

''သူ… ရ''

ကျွန်တော်က သစ်ပင်လဲသံနဲ့ ပြန်ထူးရတာပေါ့။

''ခင်… ညာ''

''မင်း ငါ့ကို ရွဲ့နေတာလား''

''မဟုတ်ပါဘူး''

''ဒါဖြင့်…''

ကံကောင်းထောက်မစွာ… အဲဒီအချိန်မှာပဲ နိုင်ငံခြားဖုန်း… ဝင်လာပါတော့တယ်။ သူဟာသူ ဘိုလိုတွေမှတ်ရင်း ဒေါ်ကြီး ကျွန်တော့်… မေ့သွားတယ်။

ကျွန်တော် ခြံထဲ ဆင်းခဲ့တယ်။ ခြံထဲမှာ ကျွန်တော် စဉ်းစား… တယ်။ နှင်းတို့အဖေကိစ္စကို ဦးနှောက် မှန်တိုင်းတိုက်သလို စဉ်းစားရ… ကျွန်တော် ပင်ပမ်းလှပြီ။ ဒေါ်ကြီးပြောတဲ့ B သုံးလုံးနည်းနဲ့ ပြောင်း… ချဉ်းကပ်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား။ သက်သက်မဲ့ ဒေါ်ကြီးကို ကလိ… လို့သာ လိုက်ခွတိုက်နေတာ။ သူ့နည်းလေးက နိပ်တယ်။

သက်သက်သာသာ ရှိတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ထူးခြားတဲ့အတွေ… တစ်ခုခုကို ရလိုက်ရင်လည်း အမြတ်ပဲပေါ့။

လောလောဆယ် ကျွန်တော်က ရေမချိုးရသေးဘူး။ ဒေါ်ကြီး… နည်းကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ဖို့ ရေချိုးခန်းဆီကို ချီတက်သွားလိုက်တယ်… ပြီးတော့… ဒေါ်ကြီး ပြောသလိုပဲပေါ့။

''ဗွမ်း''

ရေကန်ထဲ ဆင်းစိမ်ပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်တယ်… တစ်ကိုယ်လုံးကို လျှော့ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ…

(၁၄)

'လာခဲ့မယ်' လို့ ပြောထားတဲ့ အချိန် အတိအကျမှာဘဲ သူတို့အိမ်ကို ကျွန်တော်ရောက်သွားပါတယ်။ ခြံတံခါးကို သော့ဖွင့်ပြီး စောင့်ရုံလေး ပဲ ရှိနေတာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘဲလ်တီးမနေတော့ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ပဲ တံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်တယ်။

အိမ်ထဲက ဂစ်တာသံသဲ့သဲ့ ကြားရတယ်။ ပြီး အင်္ဂလိပ်သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို သီဆိုသံ ကြားရတယ်။ Eagle အဖွဲ့ရဲ့ သီချင်းပါ။ ကျွန်တော် အရမ်းကြိုက်တဲ့ သီချင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ 'တို့ကို အချစ်က ရှင်သန်စေတယ်' ဆိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ သီချင်းပေါ့။ "Love will keep us alive" တဲ့။

အိမ်ထဲကို ချက်ချင်း မဝင်သေးဘဲ အိမ်ဝကနေ ရပ်နားထောင်နေမိတယ်။

"I was standing ×××

All alone against the world outside ×××

You are searching ×××

For a place to hide ×××

Lost and lonely ×××

Now you've given me the will to service ×××

When we're hungry love will keep us alive ×××"

အတိတ်နိမိတ်ကောင်းတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်မို့လို့ ဒီသီချင်းကို ... နေသူဟာ နှင်းကလေးသာ ဖြစ်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ... မဟုတ်ခဲ့ဘူး။

''အထဲဝင်လေ၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ''

ကျွန်တော် အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး...

''ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုနေတာ ဘယ်သူလဲ''

''ဖေဖေပေါ့''

''ဟင်...''

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ မညာတမ်းပြောရရင် တကယ့် ... အံ့ဩသွားတယ်။ နှုတ်ကလည်း လွှတ်ခနဲ ညည်းတွားလိုက်မိတယ်။

''ဒုက္ခပဲ သူက ဂစ်တာလည်း တီးတတ်တာပဲလား''

''ဂစ်တာတင် မဟုတ်ဘူး၊ တယောလည်း ထိုးတတ်သေးတယ်''

ရှူးတာတောင် နည်းသေးတယ်လို့ စိတ်ထဲက တွေးမိတယ် ... ပြီးတော့မှ စိတ်ထဲကပဲ ပြန်အားနာသွားတယ်။ အမှန်တော့ သူ့ရဲ့စွယ် ... ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်မှုကိုတောင် ချီးကျူးရဦးမှာပါ။

ဂစ်တာတီးတာလည်း လက်သံက ငြိမ်တယ်။ သီချင်းဆိုတာ ... လည်း ဟန်ကျပန်ကျ အရှိသား။ ဒီလိုယောက္ခမနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမျ ... ဆက်နှစ်ပါးသွားရပါ့မလဲလို့ ရင်မောရင်းနဲ့ပဲ ပြုံးမိသေးတယ်။

''စစ်တုရင်ထိုးဖို့ကိုရော ခေါ်လို့ရပါ့မလား''

''ရမှာပါ၊ နှင်းခေါ်ပေးမယ်''

''ဘယ်တော့ ခေါ်မလဲ''

''နေပါစေဦး သူ ဒီသီချင်း ပြီးပါစေဦး''

စိတ်ရှုပ်နေကြတဲ့ ကြားထဲကပဲ နှစ်ယောက်သား ရယ်ဖြစ် ... တယ်။ နှင်းက အိမ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ဧည့်ခန်း ...

[illegible] ...တယ်။

[illegible] ချပ်သွားပြီး ခဏကြာတော့ နှင်းတို့သားအဖ ဧည့်ခန်း [illegible]ကြတယ်။ သူ့အဖေကို ခုမှာ တွဲထိုင်ခိုင်းရင်း နှင်းက...

''[illegible] မှတ်မိလား၊ ဒါ ကိုသူရလေ''

[illegible] ယောက္ခမကြီးက နှင်းကို ပြုံးတုံးပြတဲ့ [illegible]တယ်။

''[illegible] ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို မေးရတာလဲ''

''[illegible]''

နှင်း [illegible]သွားတယ်။

''[illegible] မောင်သူရကို ဘာလို့မမှတ်မိရမှာလဲ''

''[illegible] ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးက စကားအဖြစ် ပြောတာပါ''

[illegible] နှင်းကို ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကို [illegible]တယ်။

''[illegible] လှည့်လာတာလဲကွ''

''[illegible] တမင်လာတာပါ ဦး''

[illegible]အချိန်မှာ နှင်းက ဝင်ပြောတယ်။

''ကိုသူရက ဖေဖေနဲ့ ကစားမလို့တဲ့''

[illegible]ပြောဆိုဆို စားပွဲပေါ်က ကျွန်တော်ယူလာတဲ့ စစ်တုရင်ဖုံးကို [illegible]တယ်။ အဖိုးကြီးက စစ်တုရင်ရုပ် တစ်ရုပ်ကို ကောက်ယူကြည့် [illegible]

''ဒီအရုပ်ကလေးတွေ အင်း မြင်ဖူးတယ်''

ကျွန်တော် နှင်းကို ဖြတ်ခနဲ မော့ကြည့်တော့ နှင်းနဲ့ မျက်လုံးချင်း [illegible]တယ်။ ကျွန်တော်က...

''မြင်ဖူးရုံပဲလား ဦး၊ ကစားရော ကစားတတ်လား''

အဖိုးကြီးက ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ်တယ်။

''ကစားတတ်တယ် ထင်တယ်''

သူနဲ့ စစ်တုရင်မထိုးခင်မှာပဲ ကျွန်တော် မောလာသလို ခံစား

ရတယ်။ သူက စစ်တုရင်ရုပ်တွေကို တစ်ရုပ်ပြီးတစ်ရုပ် ယူကြည့်...

"သိတယ် သိတယ်"

"ဗျာ ဘာတွေသိတာလဲ ဦး"

နယ်ရုပ်ကလေးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး...

"ဒါက 'ပင်း' လို့ ခေါ်တယ်"

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ မြင်းရုပ်ကို ကိုင်ကြည့်ပြီး သူက ဆက်ပြောတယ်...

"ဒါကတော့ 'မာ' ပေါ့"

နှင်းက ဘယ်လိုလဲဆိုသော အမူအရာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်း... မေးဆတ်ပြတယ်။ ကျွန်တော်က ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ ခေါင်း... မသိမသာ ခါရမ်းပြလိုက်တယ်။

"ဒီကစားနည်းကိုရော ဘယ်လိုခေါ်လဲ ဦး"

အဖိုးကြီးက...

"ဒီကစားနည်းက..."

နဖူးကြောရှုံ့ပြီး စဉ်းစားတယ်။

"ဒီကစားနည်းက ဘယ်လိုခေါ်သလဲဆိုတော့..."

သူ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေပုံပေါ်တယ်။ ကျွန်တော်ကပဲ ထောက်ပေးလိုက်တယ်။

"ချောက်ချူဟုန်းကီးလား ဦး"

သူ့မျက်နှာ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး

"အေး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ချောက်ချူဟုန်းကီး၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ မေ့နေတာပါလိမ့်..."

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။

တော်တော်ကို မလွယ်တဲ့ အဘိုးကြီးပဲ။ သူပြောတာတွေက တရုတ်စစ်တုရင် ဝေါဟာရတွေပါ။ တရုတ်စစ်တုရင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ကစားနေတဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စစ်တုရင်နဲ့ ကွဲလွဲတာတွေ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော် လေ့လာဖူးတဲ့အတွက်ကြောင့် ချောက်မကျတာပါ။

...ကျက်ကစားပေးလို့ ရပါတယ်။ တခြားလူတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ...ရောက်မယ်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို ကိုယ်ကစားတတ်တယ်၊ ကောင်းကောင်းကြီး ...တတ်တယ်"

ပြီး နယ်ရုပ်ကလေးနဲ့ စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို တောက်တောက် ...ရင်း ဘယ်သူမှ မမေးရပါပဲနဲ့ သူပြောချင်တာတွေကို လျှောက်ပြော ...နေတော့တယ်။

"ခရစ်တော်မပေါ်မီ နှစ်၂၀၀လောက်က ဒီကစားနည်း စပေါ် ...ပေါက်ခဲ့တာ"

"အင်း အဲဒါတွေတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး"

"ဟမ်ဆင်း ဆိုတဲ့ ပညာရှိအမတ်က တီထွင်ခဲ့တယ်လို့ သိရတာ ပဲ..."

"ဘာလဲ ဘုရင်ကို ဆက်သတဲ့ ကစားနည်းလား"

အဖိုးကြီးက မဲ့ပြုံးနဲ့ ခေါင်းခါတယ်။

"အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးကွ"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး"

"ဟမ်ဆင်းက ဦးဆောင်ပြီး ရှန်စီပြည်ကို သွားတိုက်တုန်း ဆောင်းရာသီ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကျလာလို့ တိုက်ပွဲကို ဆက်မတိုက်နိုင်ဘူး၊ တပ်စွဲပြီး ရာသီဥတု ပွင့်လင်းမယ့် အချိန်ကို စောင့်နေရတယ်။ အဲဒီကာလ ထဲမှာ စစ်သားတွေ စိတ်လက်ပျော်ရွှင်နိုင်ဖို့အတွက် ဒီကစားနည်းကို သူ တီထွင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်"

ကျွန်တော်က ရယ်ဟဟနဲ့ တစ်ချက်ပြန်ထောက်လိုက်တယ်။

"အဲဒီအယူအဆဟာ ခိုင်မာရဲ့လား ဦး"

သူက ကျွန်တော့်ကို အလိုမကျသလို ကြည့်တယ်။ သူ့ ပြော လက်စ,စကား အငြင်းခံရသလိုဖြစ်သွားလို့ စိတ်တိုသွားဟန်ပါပဲ။

"မောင်သူရ ဒီလိုမျိုး ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ"

"ဒီလိုလေ ဦးရဲ့..."

ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို စိတ်ရှည်ပေးဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေပါတယ်။ ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

"အင်း မောင်ရင့်အမြင်ကို ပြောပါဦး"

"ပါအူး ဆိုတဲ့အရုပ်ဟာ အမြောက်လို့လည်း သတ်မှတ်ခံရတယ်၊ ဒုံးကျည်ပစ်တဲ့ သူရဲကောင်းလို့လည်း သတ်မှတ်ခံရတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်က သိပ်မရှင်းဘူး ဦး၊ ခရစ်တော်မပေါ်ခင် နှစ်၂၀၀ လောက်တုန်းက အဲဒီလက်နက်တွေ ပေါ်ခဲ့ပြီမို့လို့လား"

အဘိုးကြီးကို အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားမယ်ထင်ပေမယ့် မဖြစ်ဘူး။ တဟားဟား အော်ရယ်တယ်၊ ရယ်သံက မူမမှန်ပါဘူး၊ ဖြစ်သင့်တာထက် ပိုနေတယ်။ နှင်းနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြပြန်တယ်။ နှင်းရဲ့အကြည့်မှာ အပူငွေ့တွေ ဝေ့သက်ပါဝင်နေတယ်။

အဘိုးကြီးက အသံနက်ကြီးနဲ့ ရယ်လို့အပြီးမှာ...

"မောင်သူရ"

"ဗျာ"

"မောင်ရင် မဆိုးဘူးကွ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်ခြေရာကို နင်းနိုင်လိမ့်မယ်"

"ဗျာ"

ကျွန်တော့်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရတယ်။ နှင်းကလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်အပြုံးနဲ့ မျက်နှာလွှဲသွားတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော် ရယ်ချင်လာမိတယ်။

အဖိုးကြီးက စကားဆက်ပြန်တယ်၊ ဝါရင့်စာရေးဆရာကြီး ပီသပါတယ်။ ပုံတိုပတ်စတွေကို လိုသလို ထည့်ပြောနိုင်တယ်။

"ဒီကစားနည်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပုံပြင်လေး တစ်ပုဒ်တောင် ရှိခဲ့ဖူးတယ်ကွ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဘယ်ပုံပြင်ကို ပြောမှာလဲ... ကျွန်တော်ကြားဖူးပြီးသား ပုံပြင်တွေ

ထဲကပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် နားထောင်ရမှာဘဲ။

"ဒီကစားနည်းကို ဘုရင်ကြီးကလည်း အင်မတန် သဘောကျတယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် အမတ်ကြီးကို ဆုချီးမြှင့်ဖို့ 'ဘာအလိုရှိသလဲ ပြော' လို့ မိန့်တော်မူတယ်တဲ့..."

လာတော့မယ်၊ ဆန်စေ့တွေ လာတော့မယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ယောက္ခမကြီးရဲ့ ပုံပြင်က ပုရွက်ဆိတ်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဆန်စေ့တွေကိုလည်း ထည့်သယ်လာပါတော့တယ်။

"အဲဒီမှာ အမတ်ကြီးက စစ်တုရင်ကွက်ဟာ (၆၄)ကွက် ရှိတယ်၊ ပထမအကွက်မှာ စပါးစေ့တစ်စေ့၊ ဒုတိယကွက်မှာ နှစ်စေ့၊ တတိယကွက်မှာ လေးစေ့၊ စတုတ္ထကွက်မှာ ရှစ်စေ့၊ အဲလိုမျိုး ၂ဆ၂ဆ တိုးပြီး (၆၄)ကွက် ပြည့်အောင် ပေးပါတဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘုရင်ကြီးက ပြုံးတာပေါ့ကွာ၊ ဒါလေးများပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တကယ်ပေးဖို့ တွက်ချက်ကြည့်တဲ့အခါကျတော့ အရေအတွက်က အရမ်းများနေတယ်"

ဒီပုံပြင်ကို နှင်းက ကြားဖူးပုံ မပေါ်ဘူး၊ သူ့အဖေရဲ့ မျက်နှာကို ငေးမောပြီး စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေတယ်။

"ဆန်စေ့တွေရဲ့ အတိုင်းအတာက တစ်ပြည်လုံးမှာရှိတဲ့ ဆန်စေ့ထက်တောင် ပိုနေသေးတယ်တဲ့"

နှင်းကဝင်ပြီး အတွန့်တက်တယ်။

"ဟာ ဖေဖေကလည်း ဟုတ်ပါ့မလား"

"ဟေ ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ ဟိုမှာ ဂဏန်းတွက်စက်ရှိတယ်၊ သမီးတွက်ကြည့်ပါလား"

နှင်းကလည်း ဘာဖြစ်လို့ အရူးနဲ့ ဖက်ငြင်းနေရသလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ကပဲ ကြားကဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

"ဟုတ်တယ် နှင်း၊ မဖြစ်စလောက်လေးလို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်တမ်း တွက်ကြည့်တော့ အများကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ အဲလို ၂ဆ

၂ဆ တိုးပြီး ပေါင်းယူလိုက်ရင် (၆၄)ကွက်အပြည့်မှာ စပါးစေ့ပေါင်း ၁၈, ၄၄၆, ၇၄၄, ၀၇၃, ၇၀၉, ၅၅၁, ၆၁၅ စေ့ ဖြစ်သွားတယ်''

''ဟယ်...''

''အဲ...''

သားအဖ နှစ်ယောက်လုံး အာမေဋိတ်သံတွေ ထွက်လာကြတယ်။ နှင်းကတော့ စပါးစေ့ အရေအတွက်ကို အံ့သြတာပါ။ ယောက္ခမကြီးကတော့ ကျွန်တော် ဒီကိန်းဂဏန်းကို အလွတ်ရနေခြင်းအပေါ် အံ့သြတာပါ။

''ဟင် မောင်ရင်က ကိန်းဂဏန်းအတိအကျ မှတ်မိနေတာကိုး''

''ဟုတ်ကဲ့''

သေသေချာချာ ကျက်ထားတာကိုး၊ မှတ်မိတာပေါ့။

''ပြောရင်းဆိုရင်း ကစားချင်လာပြီကွာ၊ ကစားကြရအောင်''

သူကပဲ ဦးဆောင်ပြီး အရုပ်တွေကို စီချပါတယ်။

''ဟင်''

သူ့ အရုပ်စီပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အံ့သြသွားတယ်။ သူက...

''ဒီ ဘီရှော့ရုပ်ကို တို့တွေ ဆင်အဖြစ် သုံးကြတာပေါ့''

ပြီး စာသံပေသံနဲ့ ဆက်ပြောသေးတယ်။

''ခြောက်ဆယ့်လေးအင်၊ စစ်တုရင်၌ ဆင်ရထားကွပ်၊ နယ်ရှေ့ကပ်၍ စစ်ရပ်စစ်ခြေ မြင်းနှင့်ခွေသော်၊ မင်းနေရာဆိုင် လုံးလုံးပိုင်သို့လို့တောင် စာချိုးရှိသေးတယ်၊ ကဲ မောင်အငတ်ကို တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းကြရအောင် ဟဲဟဲ''

ကျွန်တော် စိတ်မသက်မသာဖြစ်ပြီး သက်ပြင်းကို ခိုးချလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေပုံရတဲ့ နှင်းက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သွားတယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဆိုတဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ ကြည့်တယ်။ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြရပြန်တာပေါ့။

ကျွန်တော်က အနောက်တိုင်း စစ်တုရင်ကို ယူလာတယ်၊ အဘိုးကြီးက တရုတ်စစ်တုရင်အဖြစ် ဆီးကြိုသတ်မှတ်တယ်။ အခု ကစား

ဖို့ စီစဉ်လိုက်တာက မြန်မာစစ်တုရင်နည်း။ ကျွန်တော်မှ ရင်မမောရင် ဘယ်သူက ရင်မောတော့မှာလဲ။

''မောင်သူရ''

''ဗျာ''

''ကွက်ထိလက်ရောက်နော်''

''ဟုတ်ကဲ့ပါ''

''ရှုံးရင် မငိုရဘူးနော်''

''အော် ဦးကလဲ''

နှင်းက ဘေးကနေ ရယ်ကျဲကျဲ ဝင်ပြောတယ်။

''ဖေဖေကလဲ ကိုလင်းက စစ်တုရင်မှာ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်ပဲဟာ''

အမှန်တော့ ကျွန်တော် သတိကြီးကြီးထားပြီး ထိုးရမှာပါ။ ဒီအရုပ်တွေနဲ့ပဲ မြန်မာစစ်တုရင်နည်းကို ပြောင်းထိုးရမှာ ကြောင့်ပါတယ်။ ဒီ မဟာသုခမိန်ကြီးဆီကလည်း ဘယ်လိုထူးခြားတဲ့ အကွက်တွေ ထွက်လာမှာလဲ မပြောနိုင်ဘူး။

ဒါပေမယ့် အရှုံးအနိုင် ပြိုင်ကြတာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ရဲ့ စိတ်ကို ကုပေးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က လျှော့ပေးရဖို့ များတယ်။

''ကဲ မောင်သူရရေ၊ စကြစို့''

အဲဒီအချိန်မှာဘဲ ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်တယ်။

''ဦး ခဏ...''

ကျွန်တော့် အင်္ကျီအိပ်ကပ်ထဲက စာတစ်စောင်ကိုထုတ်ပြီး နှင်းကို ပေးလိုက်တယ်။ နှင်းက လှမ်းယူပြီး...

''ဘာလဲ''

''ဖတ်ကြည့်လိုက်''

နှင်းက စာကို ဖြန့်ဖတ်ပါတယ်။ စာမျက်နှာ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ကျွန်တော်က ရေးထားတာပါ။ နှင်းဖတ်နေတဲ့ စာမျက်နှာပေါ်မှာ ဟောဒီလို ရေးထားတယ်...

အကယ်၍ စစ်တုရင်ကုထုံးဖြင့် အဆင်မပြေခဲ့လျှင်...

(၁) ဆရာဝန်ပြောင်း ကုထုံးပြောင်းမည်

(၂) နိုင်ငံခြားမှ အစ်မများကို အကြောင်းကြားမည်။ နိုင်ငံခြားမှာ သွားရောက်ကုသမှုခံသင့်က ခံရမည်။

(၃) သို့မဟုတ် တရားမမွှနှင့် ပျော်ပိုက်ပြီး စိတ်နှလုံး ငြိမ်သက်စေရန် ဝိုင်းဝန်းကြိုးစားပေးရမည်။

အဲဒီစာကို နှင်း ဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာဘဲ ယောက္ခမကြီးက ဒီဘက် စာမျက်နှာကို ဖတ်ပါတယ်။ သူနဲ့လည်း မဆိုင်ဘဲနဲ့ သူများစာကို နောက်က ခိုးဖတ်ပါတယ်။ မျက်မှန်တောင် ပြောင်းတပ်လိုက်သေး၊ ကျွန်တော် တားလို့လဲ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခတော့ များကုန်တော့မှာဘဲ...

သူဖတ်တဲ့ စာမျက်နှာဖက်မှာက ဟောဒီလို ရေးထားတာ

အကယ်၍ စစ်တုရင်ထိုးခြင်းဖြင့် လုံလောက်ပြီးမြောက်ခဲ့လျှင်

(၁) နှစ်ယောက်သား ပျော်ရွှင်ရွှင် လက်ထပ်ကြမည်။

(၂) မင်္ဂလာဆောင်ကို ပကာသန မဖက်ဘဲ ရိုးသားစွာ ပြုလုပ်ချင်သည်။ တောရွာတစ်ရွာသို့ သွားရောက်ပြီး လူရော၊ ခွေးပါမကျန် ရွာလုံးကျွတ် ကျွေးချင်သည်။ လက်ဖွဲ့လည်း မယူလိုပါ။

(၃) လက်ထပ်ပြီး နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်။ ထိုနောက်ပိုင်းမှာမှ ကလေးယူမည်။

နှင်းက သူ့ဘက်ခြမ်းမှစာကို ဖတ်ပြီးအသွားမှာ နှင်းက နှုတ်ခမ်း တင်းတင်းစေ့ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

"ကောင်းပါတယ်"

တစ်ဖက်စာမျက်နှာကိုဖတ်နေတဲ့ သူ့အဖေကလည်း ခေါင်းညိတ် ပြတယ်။

"ကိုယ် လက်ခံပါတယ်"

မျက်မှန် ပြောင်းတပ်ပြီး ကျွန်တော့ကို ပြန်ကြည့်တယ်။ ပြီး...

"မောင်ရင့်ကို ကိုယ်သဘောကျတယ်၊ မောင်ရင်ဖြစ်ချင်တာကို ကိုယ်က လိုက်လျောရမှာပေါ့၊ မောင်ရင်နဲ့ ကိုယ်နဲ့က ရင်ခုန်သံ ထပ်လျက် ကျပါတယ်"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

ခေါင်းသာ ညိတ်ရတယ်၊ ကျွန်တော် လန့်လာတယ်။ သူ့သမီးကို ရည်ညွှန်းမှန်းမသိဘဲ သူ့ကိုရည်ညွှန်းတယ်ထင်ရင် ခက်ဦးမယ်၊ အဘိုးကြီး က လွဲပြီးရင်း လွဲပါဘိသနဲ့။

စောစောကပဲ အနောက်တိုင်းစစ်တုရင်ကို တရုတ်စစ်တုရင်နဲ့ လွဲတယ်၊ ပြီး မြန်မာစစ်တုရင်နဲ့ ထပ်လွဲတယ်၊ မျက်မှန်နောက်က သူ့ မျက်လုံးတွေကို ပြန်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ကျောယားသွားမိတယ်။

"အိုကေ ကိုယ့်အတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့၊ မောင်ရင်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်စေရမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာ ကိုယ်တို့ပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ပြန်ကောက်ရလိမ့်မယ်"

"ခင်ဗျာ... ဘာ...ဘာများလဲ ဦး"

"ယောက်ျားကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့ ကိစ္စလေကွာ။ ဒီနေရာမှာမှ မပြောရင် ဘယ်နေရာမှာ သွားပြောရမှာလဲ"

"ခင်ဗျာ..."

ဘုရားရေ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒုက္ခပဲ။ နှင်းကို လှည့်ကြည့်တော့ နှင်းကလည်း ဘာမှန်းမသိဘဲ အူတူတူ ဖြစ်နေတယ်။

"ဟား ဟား ဟား မောင်သူရ မောင်သူရ၊ မင်းက ကိုယ့်တဝထဲ ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်ရောက်လာတာကိုး ဟိုး ဟိုး..."

"ဟို...ဦး ခဏ ကျွန်တော်ရှင်းပြဦးမယ်"

"ရှင်းမနေနဲ့တော့လေ၊ ကိုယ်တို့ချင်း နားလည်မှု ရှိသွားကြပြီပဲ၊ လောကမှာ ဒါအရေးကြီးဆုံး မဟုတ်လား"

စကားအဆုံးမှာ တဟားဟား အော်ရယ်ပြန်တယ်။ ဘာနဲ့မှ မတူအောင် ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေမိပါတော့တယ်။

"ဒုန်း… ဒုန်း… ဒုန်း…"

အဲဒီအချိန်မှာဘဲ တံခါးထုသံ ထွက်လာလို့ ကျွန်တော် လန့်ဖျပ်ပြီး သတိဝင်လာတယ်။ အပြင်က ဒေါ်ကြီးရဲ့အသံ ကြားရတယ်။

"သူ့ရ ရေချိုးတာ ကြာလှချည်လား"

"အော် ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီး၊ ပြီးပါပြီ… ခုပဲ ထွက်လာခဲ့မယ်"

တော်ပါသေးရဲ့။

ကမန်းကတမ်း စိမ်ကန်ထဲကထွက်လာပြီး အဝတ်အစား လဲရတယ်။ ဒေါ်ကြီးပြောတဲ့ B သုံးလုံးထဲက တတိယ B ကို သုံးကြည့်တာပါ။ အိပ်ပျော်သလိုလိုဖြစ်ပြီး ဘာတွေကို လျှောက်တွေးနေမိမှန်း မသိဘူး။

တကယ်မဟုတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့။ တကယ်ဟုတ်ရင်တော့ ခက်ရချည်သေးရဲ့။

(၁၄)

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို အမှတ်ရှိတယ်လို့ မထင်ကြပါနဲ့၊ မရှိပါဘူး။

ဒေါ်ကြီးရဲ့ နောက်B တစ်လုံးကိုအသုံးချဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

"ဟိုး… ဟိုး… တက္ကစီ"

"ဘယ်သွားမလဲ ဆရာ"

"တညင်ကျောက်တန်းဘက်ကို သွားချင်တယ်"

"ရပါတယ် ဈေးကတော့ များမယ်ဆရာ"

"သွားဗျာ ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ်"

ကားပေါ်မှာ မျက်လုံးအစုံမှိတ်ပြီး ကျွန်တော် လိုက်သွားပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ ထပ်ငိုက်ပါတယ်။

မသိစိတ်က ဝင်လာပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

နောက် အခြေအနေတစ်ခုကို ကျွန်တော် အာရုံရပြန်တယ်။

''ကဲ မောင်ရင်စတက်''

စစ်တုရင်ခုံကို ခလယ်မှာထားပြီး ယောက္ခမကြီးက ကျွန်တော့်ကို အကွက်စရွှေ့ခိုင်းတယ်၊ တရုတ်ကားထဲ ဝမ်ဖေးဟုန် သိုင်းကစားသလို ညာဘက်လက်ဝါးလေး ဖြန့်ပြပြီး ပြောတာပါ။

''ဟင်… ဦး စတက်လေ''

''ဘာဖြစ်လို့လဲ''

ဦးက အဖြူရုပ် ယူထားတာပဲ၊ အဖြူရုပ်သမားက စတက်ရတာလေ''

''အို… အနက်ရုပ်က စတက်တော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ငါ့မှာ ဘာအယူမှ မရှိပါဘူး၊ တက်မှာ တက်စမ်းပါ''

သူ့သဘောပဲလေ၊ ကျွန်တော်က ဘာမှ မပြောသာဘူး သူက စရွှေ့ဆိုတော့လည်း ရွှေ့လိုက်တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခလယ်မှာ နှင်း ရှိနေပါတယ်။ ပရိတ်သတ်လား၊ အကဲဖြတ်လား၊ မှတ်တမ်းတင်လား၊ ဒိုင်လူကြီးလားတော့ မသိပါဘူး။

မမေးရသေးတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကို အခုမှဘဲ သတိတရ မေးဖြစ်တယ်။

''နှင်း''

''ဟင်''

''နှင်း စစ်တုရင် ထိုးတတ်လား''

''ဟင့် အင်း မထိုးတတ်ပါဘူး''

ဒါဆိုရင်တော့ သူလည်း ဘေးကနေ ကြည့်ရတာ အတော်ပျင်းရှာမှာပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်လေ သူကလည်း စိတ်ရှည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ရှည်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စစ်တုရင်ပွဲဟာ ရက်ကနေ လကို ကူးလာခဲ့ပါတယ်။ အဘိုးကြီးနဲ့ စစ်တုရင်ထိုးရတာ အတော်ကို ဦးနှောက်ခြောက်စရာကောင်းပါတယ်၊ ဒီကြားထဲက တစ်လလောက်အကြာမှာ သူက ထပ်ပြီး ပညာစွမ်း ပြတော့တာပါပဲ။

ကစားပွဲတစ်ပွဲ ပြန်စဖို့ အရုပ်တွေ စီအပြီးမှာ…

''မောင်သူရ''

''ခင်ဗျာ''

''ဒီအတိုင်း ကစားရတာ ပျင်းတယ်ကွာ''

''ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးက ဘယ်လိုကစားချင်လို့လဲ''

''မင်းဘက်က အရုပ်တွေကို ငါ့ဘက်က အရုပ်တွေလို့ သဘောထားမယ်၊ ငါ့ဘက်က အရုပ်တွေကို မင်းအရုပ်တွေလို့ သဘောထား''

''ဟင် ဒါဆို ပြောင်းပြန်ကြီး ရွှေ့ကြရမှာပေါ့''

''အေး ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောင်းပြန်ရွှေ့ကွက်တွေနဲ့ ငါတို့ ကစားကြရအောင်။ ဟဲဟဲ ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံတွေတောင် ဒီလို ကစားဖူးကြမှာ မဟုတ်ဘူး''

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့အတွေးနဲ့ သူကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုကြီး လိုက်ကစားရတာ နှစ်ပွဲနဲ့တင် ကျွန်တော် မျော့သွားတာပဲ။ ခေါင်းတွေကိုက်၊ မျက်စိတွေ မူးလာလို့…

''နှင်း''

''ဟင်… ပြော ကိုလင်း''

''ကိုယ့်ကို ဒီနေ့ အိမ်စောစောပြန်ပြီး နားခွင့်ပေးစမ်းပါဦးကွာ''

''အော်…အင်း ရပါတယ် ကိုလင်းရဲ့''

နှင်းက ကျွန်တော့်ကို သနားသွားပုံရတယ်၊ သူ့အဖေဘက်လှည့်ပြီး…

''ဖေဖေ ဒီနေ့တော်ပြီနော်၊ ကိုလင်းက ဆက်မထိုးနိုင်တော့ဘူး''

''ဘာလို့ မထိုးရမှာလဲ၊ အရှုံးအနိုင်မှ မပြတ်သေးဘဲ၊ နှစ်ပွဲလုံး သရေကျထားတဲ့ဟာ''

နောက်ထပ် ဆက်ထိုးရင် လူပါ လျှာတစ်လစ်ထွက်ပြီး သွားရည်တများများ ကျရလိမ့်မယ်။ တော်ပါတော့ ယောက္ခမရယ်။ စိတ်ထဲက တောင်းပန်နေမိတယ်။

နှင်းက ပါးရည်နပ်ရည် ရှိပါတယ်။

"မဟုတ်ဘူးလေ ဖေဖေရဲ့ ကိုလင်းရော သမီးရောက ကျောင်းတက်ရမှာ ရှိသေးတယ်"

"အခု ကျောင်းတက်ချိန်မှ မဟုတ်တာ"

"နက်ဖြန် ကျောင်းတက်ဖို့အတွက် အိမ်မှာ စာလုပ်ရဦးမယ်လေ ဖေဖေရဲ့၊ ကျူရှင်လည်း သွားရဦးမယ်"

"အေးလေ ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော"

အဘိုးကြီးက အင်တင်တင်နဲ့ ခွင့်ပြုပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြန်ခါနီးမှာ...

"ဟေ့ မောင်သူရ"

"ဗျာ"

"မင်း ကိုယ့်ကို အရှုံးပေးပြီလား"

"ဟင့်အင်း၊ မပေးပါဘူး"

"မင်း မလျှော့သေးဘူးလား"

"မလျှော့ပါဘူး"

"နောက်နေ့ လာဦးမှာလား"

"လာမှပေါ့"

"မင်းက ဖွဲကတော့ ကောင်းသားပဲကိုး"

ယောက္ခမကြီးက တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ နှင်းက လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို မှီနွဲ့ပြီး ခြံဝအထိ လိုက်ပို့ပေးတယ်။

"နှင်း ကိုလင်းကို အားနာလာပြီ"

"မလိုပါဘူး နှင်းရယ်"

"နက်ဖြန်ခါရော ဒီလိုပဲ လာမှာလား"

"ဟင့်အင်း ကျောင်းဆင်းမှ နှင်းနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မယ်"

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်သွားတယ်။ ကုထုံးကပဲ တည့်သွားတာလား၊ သူ့ရဲ့ ရောဂါကိုက ပျော့ပျော့ယဥ်ယဥ်ကလေး ဖြစ်နေတာလား မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ စာမေးပွဲ မဖြေခင် တစ်လခွဲလောက်အလိုမှာ အဘိုးကြီးရဲ့ရောဂါ ပျောက်သွားတယ်။

"ကိုလင်း သိလား၊ ဖေဖေ့ရောဂါ ပျောက်ပြီတဲ့"

အဲဒီနေ့ သူတို့ခြံထဲ ဝင်ဝင်ခြင်းမှာ နှင်းက ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြောလာပါတယ်။

"ဟင် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒေါက်တာသစ်ဆင်းပြောတယ်"

"သေချာရဲ့လား"

"ဟာ ကိုလင်းကလည်း သေချာပါတယ်ဆို"

"ဒေါက်တာသစ်ဆင်းက ဘယ်တုန်းက ပြောလဲ"

"မနေ့ညနေကပဲ လာသွားတယ်၊ ကိုလင်းလည်း ပြန်ရော သူလည်းရောက်ရောပဲ"

ခုထက်ထိ ကျွန်တော်နဲ့ ဒေါက်တာသစ်ဆင်းနဲ့ တစ်ခါမှ မဆုံမိကြသေးဘူး၊ အဲဒီလူကလည်း လာလိုက်ရင် တက်သုတ်ရိုက်ပဲလို့ သိရတယ်။ ခြံဝကို ကားကြီး ဝေါခနဲထိုးရပ်၊ သူက ကပျာကယာဝင်လာ၊ နောက်က သူ့တပည့်နှစ်ယောက်က အိတ်တွေဆွဲပြီး လိုက်လာကြ၊ ကျွန်တော့် ယောက္ခမကြီးကို ဟိုစစ်ဒီစစ်...၊ ငါးမိနစ်လောက် အကြာမှာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်၊ တခြားလူနာတွေဆီ ဝင်ရဦးမယ်ဆိုဘဲ။

"နှင်းက အဲဒီ ဒေါက်တာသစ်ဆင်းနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် စပ်မိတာလဲ"

အစောပိုင်းကတည်းက ကျွန်တော် အဲဒီမေးခွန်းကို မေးမလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။

"အစကတည်းက သိကြတယ်"

"အော် အဲဒီလိုလား၊ နဂိုကတည်းက ရင်းနှီးတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် သူက ဖေဖေ့ဆီမှာ စာအုပ်တွေ လာလာငှားဖတ်နေကျ"

"ဪ...စာဖတ်ဝါသနာ ပါတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ သူကလည်း စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်နေတာ၊ 'ကြောက်စိတ်' အကြောင်းကို သူတေသနပြုနေတယ်၊ သူ့နဲ့လိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာပါ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သူ့ပုံစံကြီးကိုက ကြောက်စရာကြီး၊ သူများ ကြောက်တာမပြောနဲ့ သူ့ကိုယ်သူတောင် ပြန်ကြောက်နေသေးတယ်"

"ပါရမီပေါ့ နှင်းရယ်၊ ဒါ့ထက် ဦးကို သူ သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးပြီပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်ဆို ကိုလင်းကလဲ"

"ဟုတ်နိုင်ရင်တော့ ဝမ်းသာတာပေါ့နှင်းရယ်"

"နှင်းလည်း အရမ်းပျော်တာပဲ"

"အခု ဦး ဘာလုပ်နေလဲ"

"အထဲမှာ တယောထိုးမလို့လား မသိဘူး"

အဲလို ကျွန်တော်တို့ စကားပြောဆိုနေကြတာက ခြံထဲက ဒန်းကလေးပေါ်မှာပါ။ ဒန်းကလေးကို အတူတူလွှဲစီးပြီး လောကကြီးရဲ့ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကို ခံစားနေလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာဘဲ အိမ်ထဲက တယောသံနွဲ့နွဲ့ ထွက်ပေါ်လာတယ်၊ မေရှင်ရဲ့ 'ပျိုမှာတမ်း' တေးသွား၊ မိုးမညိုပါဘဲနဲ့ လွမ်းစိတ်တွေ ပိုတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

တယောသံရဲ့နောက်မှာ ယောက္ခမကြီးရဲ့ အသံဝါကြီးနဲ့ သီဆိုမှုက စီးမျောလိုက်ပါလာတယ်။

သောက်မှုး မူးမူး xx မောင်ပျော်ရွှင် xx လူပျိုခင် xx ဒါပါပဲ

ခွဲလို့သာခင် xx သောက်တော်ရေချမ်း xx မသွေတမ်းဆင် xx မောင်တစ်ကိုယ်တည်း

မနေနိုင် xx မူးယိုင်ယိုင် xx သောက်လိုက်ပြီစိတ်မှာမြော်မြင်

ချမ်းမြှင့် သောက်ဦးမှာပင် xx အချစ်ရွှေမှ မောင်ပြတ်မယ်ခင် xx

သောက်ရတဲ့အလုပ် ဟုတ်သမျှတောင် xx ချစ်သူထံ ဂုဏ်မှန်း xx မောင်မှာတမ်း

ဆက်လိုက်ပါတယ်ခင် xx

အဲဒီသီချင်းသံကြောင့် နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးပြူးသွားကြတယ်၊ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်လည်း ကြည့်လိုက်မိကြတယ်၊

ပြီး နှင်းကတပြန် ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

"အဲဒါ ဘာသီချင်းလဲ"

"သိဘူးလေ"

ကျွန်တော်က လိုရင်းကို ပြန်မေးရတယ်။

"နှင်းတို့ပြောတော့ ဦးက ကောင်းသွားပြီဆို"

"နှင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာဘဲ သီချင်းသံက ဆက်ပေါ်ထွက်လာတယ်။

မိုးကလေးညိုရင် xx သောက်စိတ်ပိုချင် သနေဆိ xx နေရီရင်လဲxx

ဝမ်းကပေါ်မြဲပင် ပေက်တယ်ဆိုင်ထဲ xx ဆိုင်မှဲ xx ယိုင် xx နှိုင်ပဲ့ဘိုင်တွဲလိုပင်xx

ဆိုင်ပြင်ရောက်အောင် ပို့ရပါတယ်ခင် xx စားစားသောက်သောက်နေနေ xx

အရက်ဂိန်ရွှေ ပူသူပါခင် xx ကြင်တော်မူဦး xx ပျိုရဲ့ သောက်တာမကြိုက်ရင်xx

အသနားခံ ရေးလိုက်ရပါတယ်ခင် xx အမူသမားလက်ရေး သိရင်ခွင့်လွှတ်မယ်ထင်xx

ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်လိုက်မိတယ်။

"ဦးက အရက်သောက်တတ်လား"

နှင်းကို လှည့်မေးတော့ နှင်းက ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြတယ်။

"သောက်တာပေါ့ စာရေးဆရာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မသောက်တာ ကြာပါပြီ"

"အခုရော ပြန်သောက်လို့လား"

"ဟင့်အင်း မသောက်ပါဘူး"

"မထူးပါဘူး နှင်းရယ်၊ ကိုယ်တို့ ဝင်ကြည့်ကြတာပေါ့"

"အင်း နှင်းလည်း အဲဒါ ပြောမလို့"

ယောက္ခမကြီးက သူ့ရဲ့ စာဖတ်ခန်းထဲမှာ တယောထိုးနေတာပါ။ ကျွန်တော်နဲ့နှင်း ဝင်သွားတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်တယ်။

"လာဟေ့ မောင်သူရ"

နှင်းက သူ့ဖေဖေ လက်မောင်းကို သွားကိုင်တယ်။

"ဖေဖေ"

''ဟေ သမီး''

''ဖေဖေ ဘာသီချင်းကြီး ဆိုနေတာလဲ''

ယောက္ခမကြီးက ပြုံးတယ်။

''အော်...ဒါလား''

သူ ဘယ်လိုဖြေမလဲဆိုတာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေရတယ်။

''ဒီသီချင်းရဲ့ နာမည်က 'မောင့်မှာတမ်း' တဲ့''

''ဟာ မဟုတ်တာ ဖေဖေရာ၊ 'ပျို့မှာတမ်း'ဘဲ ကြားဖူးပါတယ်''

''မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ဒီသီချင်းက ဆရာသော်တာဆွေရဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ထဲက သီချင်း၊ 'ပျို့မှာတမ်းလဲ' မဟုတ်ဘူး၊ 'မောင့်မှာတမ်း'တဲ့''

''ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီသီချင်းကြီး ဆိုနေရတာလဲ ဖေဖေရယ်''

''ဟဲဟဲဟဲ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ တယောလေးစမ်းရင်း ပါးစပ်ထဲ ပေါ်လာတာကို ကောက်ဆိုလိုက်တာပါ''

အဘိုးကြီးက အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့နှင်း အသက်ဝဝ ပြန်ရှူမိကြပါတယ်။ သူက တယောပြားကို ဘေးချရင်း

''မောင်သူရက အလည်သက်သက်ပဲလား''

အမှန်က ဒီအချိန်ဆို ကျွန်တော် သူ့ဆီ စစ်တုရင် လာထိုးနေကျပါ၊ ခုမှ ဘာလို့ ဒီလို မေးရတာလဲ။

''ဟို...ဟို''

ကျွန်တော် ပြောရခက်နေတာကိုကြည့်ပြီး သူက ပြုံးတယ်။

''စစ်တုရင် ထိုးမလို့ဘဲလား''

''ဦး ထိုးချင်တယ်ဆိုမှပါ''

''မလိုတော့ပါဘူး မောင်သူရရယ်''

ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားတယ်၊ မသိမသာ နှင်းကို အကဲခတ်တော့ နှင်းရဲ့မျက်နှာကလည်း ကြည်လင်ချိုလဲ့နေတယ်။

''ထိုင်ဦးလေကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး မဟုတ်လား''

''ဟုတ်ကဲ့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ ဦး''

''မောင်ရင့်ကို ကိုယ် ဝမ်းသာစရာ ပြောပြရဦးမယ်''

''ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး ဦး၊ ကျွန်တော်လည်း ကြားချင်တယ်''

သူက ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရှိုက်ဖွာရင်း...

''ဒီလိုကွ...''

''ဟုတ်ကဲ့''

''ဒေါက်တာသစ်ဆင်း လာသွားတယ်''

''ဟုတ်ကဲ့''

''မောင်ရင် ကိုယ်နဲ့ စစ်တုရင်လာလာထိုးစရာ မလိုတော့ပါဘူးတဲ့''

''ဩော်...ဟုတ်လား''

''အေး ဟုတ်တယ်၊ ခုဆိုရင် မောင်ရင့်ရဲ့ရောဂါ ပျောက်ပါပြီတဲ့''

''ဗျာ...''

''အမှန်တော့ မောင်ရင့်ရောဂါက ပျော့ပျော့ကလေးပါ၊ မောင်ရင့်ရဲ့ ရောဂါပျောက်ဖို့အတွက် ဒေါက်တာသစ်ဆင်းရဲ့ အစီအစဉ်အရ ကိုယ်က စစ်တုရင် ကစားပေးနေရတာ၊ ခုတော့ အိုကေပြီတဲ့၊ မောင်ရင် နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီတဲ့''

''ဟောဗျာ''

''ဟင် ဖေဖေရယ်''

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရပြန်တယ်၊ နှင်းက လည်လာတဲ့မျက်ရည်ကို မျက်တောင်နဲ့ ပုတ်ပုတ်ထားတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဘိုးကြီးကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်။

အဖိုးကြီးက...

''အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ မောင်သူရရယ်''

''ဟုတ်ကဲ့''

''ဘာပဲပြောပြော မင်းရဲ့ရောဂါက ပျောက်ပြီဆိုတော့ တို့ရဲ့မူလ

အစီအစဉ်ကို ဆက်စကားပြောကြတာပေါ့''

''ခင်ဗျာ ဘာအစီအစဉ်လဲ ဦး''

''မောင်ရင်နဲ့ ကိုယ့်သမီးနှင်းတို့ အရေးဆိုကြတဲ့ ကိစ္စကိုလေ''

''ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့''

''သမီးနဲ့ မောင်ရင့်သဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရပါ့မယ်၊ မောင်ရင့် အပေါ်ကို ဦး လက်ထပ်ယူပါ့မယ်၊ ဦး လက်ခံပါတယ်''

''ဗျာ...''

''ဟဲဟဲဟဲ ဒီလောက်လည်း အံ့သြကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး မောင်သူရရယ်၊ အခု မင်းနဲ့ စကားပြောတာတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဦးလို့ ပြောင်းသုံးလိုက်ပြီပဲ၊ မင်း အပေါ်ကြားရင် ဝမ်းသာမှာပါ''

နှင်းက ငိုမဲ့မဲ့ ပုံစံနဲ့

''ကိုလင်း''

''ဟင်...နှင်း''

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဖက်ငိုလိုက်ကြရင် ကောင်းမလား မသိဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ...

''ဆရာ ကျောက်တန်းရောက်တော့မယ်၊ ရေလယ်ဘုရားမှာ ဆင်းမှာလား''

''ဗျာ...''

''ဟာဗျာ ဆရာကလဲ အလန့်တကြား ထအော်တယ်၊ ရေလယ် ဘုရားထဲ ဝင်ဦးမှာလားလို့ မေးနေတာ''

အငှားကားဒရိုင်ဘာရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော် အသိပြန်ဝင် လာတယ်။ ဒေါ်ကြီးရဲ့ B တစ်လုံးကိုသုံးပြီး စိတ်ကူးသစ်ကို ဖော်ကြည့်မိ ခြင်းဒုက္ခကလည်း လွတ်မြောက်သွားတယ်။

အမလေး...လေး၊ တော်ပါသေးရဲ့။ သူ့သမီးကို မရတဲ့အပြင် ကိုယ့်အပေါ်တောင် ပါသွားတော့မလို့။

❖ ❖ ❖

(၁၅)

ဒေါ်ကြီးရဲ့ B သုံးလုံးနည်းက ကျွန်တော့်ကို အင်မတန် စိတ် ခြောက်ခြားစေတယ်။ နောက်ဆုံး B တစ်လုံးကိုလည်း ဆက်မလုပ်ရဲတော့ ဘူး။ ဒီ B နှစ်လုံးနဲ့တင် ကျွန်တော့်မှာ ဖြူးဖြူးအိပ်မက်တွေ မက်ခဲ့ရပြီးပြီ။

ဦးနှောက်ကလည်း ခြောက်နေပြီ၊ B နှစ်လုံးနဲ့သာ နှင်းတို့ရဲ့ အဖေကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် စစ်တုရင် နှစ်ကျော့ ထိုးပေးခဲ့တယ်၊ လက်တွေ့ အပြင်လောကမှာက ဘာမှ မစရသေးဘူး၊ ဒီ B အိပ်မက် နှစ်ခုကို မက်ပြီးမှလည်း ကိုယ့်ဘာသာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေမိတယ်။

အစကဆို စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေဘူး။ သွားမယ် နှင်းတို့ အဖေနဲ့ စစ်တုရင်ထိုးမယ်၊ သူ့ရောဂါကို ပျောက်တဲ့အထိ စိတ်ရှည်ရှည် ထားပြီး ကုပေးမယ်။ အဲလိုပဲရှိတယ်။

ခုမှ ကိုယ့်မှာ ကို့ရို့ကားယားကြီးဖြစ်လို့။

တွေးရင်းတောရင်း ဦးနှောက်ခြောက်လာတဲ့အဆုံး တိုင်ပင် သင့်တဲ့သူကို တိုင်ပင်ရတော့တယ်၊ နှင်းရဲ့ စွယ်စုံကျမ်းကြီး စိတ်ဖောက်ပြန် သွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ စွယ်စုံကျမ်း ကြီးဆီမှာ အကြံ ဉာဏ် တောင်းယူကြည့်ရတာပေါ့။

"ဒေါ်ကြီး"

"ဟေ..."

"ကျွန်တော် စစ်တုရင်စထိုးကတည်းက ကြားဖူးတာ တစ်ခုရှိတယ်"

"ဘာလဲ"

"စစ်တုရင်ထိုးပြီး ရူးနေတဲ့သူကို ကုပေးနေတယ်လို့ ပြောကြဆိုကြတာ..."

အမှန်တော့ မကြားဖူးပါဘူး၊ ဘယ်သူကမှလည်း မပြောဘူး၊ ဒေါ်ကြီးဆီက ဘာအသံ ထွက်လာမလဲ သိချင်လို့ အဲလို ပြောလိုက်တာ။

ဒေါ်ကြီးက ခဏတွေပြီး စဉ်းစားသွားတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း သူက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတာပါ။ မျက်နှာက တွေပြီး စဉ်းစားပေမယ့် ခြေထောက်တွေကတော့ လျှောက်မြဲ လျှောက်လျက်ပါပဲ၊ အတော်ကြာတဲ့အထိ ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။

ဒေါ်ကြီးဟာ စကားပြောဖို့ကို ဘယ်တုန်းကမှ ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်မှု မရှိဘူး။ စိမ်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်တက် ပြောပြီး၊ ကြိုက်တဲ့ လော်စပီကာလာခဲ့ ဆိုတဲ့ လူစားထဲကပါ။ ခုတော့ သူက ဘာမှပြန်မပြောတော့ ကျွန်တော် စိတ်ထင့်သွားတယ်။ မရိုးမရွဖြစ်ပြီး...

"ဒေါ်ကြီး"

"ဟေ..."

ဒေါ်ကြီးက စိတ်မရှည်သံနဲ့ ပြန်ထူးတယ်။

"ကျွန်တော်မေးတာ ဖြေဦးလေ"

"အေးပါ ငါ စဉ်းစားနေတာ"

ဒါပေမယ့် ဆက်မစဉ်းစားတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ပြောတယ်။

"အဲဒီကုထုံးက ရှိသေးလို့လား"

ကျွန်တော် အားတက်သွားတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ကြီး"

"အရင်ကလည်း အဲဒီကုထုံးသုံးပြီး စိတ်မမှန်တဲ့သူကို ကုဖူးတယ်"

"သြော်... ပြော...ပြောပါဦး ဒေါ်ကြီး"

"မင်းက ဘာကို သိချင်တာလဲ"

"အဲ... အဲလို ဆေးကုတဲ့အကြောင်းကိုပဲ သိချင်တာလေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြ၊ ဘယ်လိုကုကြသလဲဆိုတာ"

ဒေါ်ကြီးက လမ်းလျှောက်မပျက် ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြတယ်။

"ငါကြားဖူးတာက တစ်ခုတည်းပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဟန်ဂေရီမှာ ဖြစ်ခဲ့တာ"

"ကြာပြီလား ဒေါ်ကြီး"

"ဟာ ၁၉ရာစု အစပိုင်းလောက်က ဆိုတော့ ကြာပြီပြောရမှာပေါ့"

"သြော်...အင်း၊ ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး"

"သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်က ရူးသွားတယ်"

"သိပ္ပံပညာရှင်က လူကြီးလား လူငယ်လား ဒေါ်ကြီး"

"လူကြီး လူကြီး၊ အတော်နှံ့စပ်တဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးလို့ ငါကြားဖူးတယ်"

ကျွန်တော့်ယောက္ခမကြီးလိုပဲ နေမှာပေါ့၊ ကျန်တာတွေ အကုန်လိုက်နှံ့စပ်ပြီး စိတ်ကမနှံ့ ဖြစ်တာ...။

ဒေါ်ကြီးက ဆက်ပြောတယ်...

"သူ စိတ်ပြန်ကောင်းဖို့အတွက် စစ်တုရင်ထိုးရမယ်လို့ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်တွေက ညွှန်ကြားတယ်လေ"

"သြော်..."

"အဲဒါနဲ့ပဲ သူနဲ့စစ်တုရင်ထိုးဖို့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ငှားရတယ်"

"လူငယ်...ဟုတ်လား၊ ကျောင်းသားအရွယ်လား ဒေါ်ကြီး"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပဲ"

"အိုး…"

ကျွန်တော့်အရွယ်ပေါ့၊ ဒီကျောင်းသားလေး သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးကို ကုပေးတာက၊ ကျွန်တော်က ယောက္ခမကြီးကို ကုပေးရမှာနဲ့ ဆင်တူတဲ့ ဖြစ်ရပ်လို့ ကျွန်တော်မြင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားစေတယ်။

"အင်း… ဟုတ်…ဟုတ်ပြီ၊ ဆက်ပြောပါဦး ဒေါ်ကြီး"

ဒေါ်ကြီးရဲ့ စကားကို ကျွန်တော် ဒီလောက်စိတ်ဝင်စားမိတာ ဒီတစ်ခါပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒေါ်ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို မယုံသင်္ကာ လှည့်ကြည့်တယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့ကိုရွဲ့နေတာလား၊ အတည်လားဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ပြီးမှ ဆက်ပြောတယ်။

"အဲလို ကုကြတယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပဲပေါ့ ဒီကျောင်းသားလေးကို သူတို့က ပိုက်ဆံပေးပြီး ငှားရတာ"

"အဲဒီကျောင်းသားလေးက ဘယ်လောက်ကြာအောင် စစ်တုရင် သွားထိုးခဲ့ရသလဲ ဒေါ်ကြီး"

"ခြောက်နှစ်"

"အာလာလာ"

ကျွန်တော် နည်းနည်းရင်မောသွားတယ်။

"အဲလောက်တောင်ကြာလား ဒေါ်ကြီးရယ်"

"အင်း ကြာတယ်"

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ပဲ တစ်ထစ်လျော့ပြီး ထပ်မေးလိုက်တယ်။

"ခြောက်နှစ်လောက် စစ်တုရင်ထိုးပြီးတော့ သိပ္ပံပညာရှင်က ပြန်ကောင်းသွားတယ်ပေါ့နော်"

"အေး ကောင်းသွားတယ်"

"အင်း အဲဒါဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး"

"ဘာ"

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒီစကားကို ဒေါ်ကြီးက လက်မခံပါဘူး၊ လမ်း

လျှောက်နေတာကို ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စူးစူးဝါးဝါး လှည့်အော်လို့ ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ကြီးရဲ့"

ဒေါ်ကြီးက ချက်ချင်း ပြန်မဖြေဘဲ လမ်းပြန်လျှောက်တယ်။

နှစ်ခေါက်လောက်လျှောက်ပြီးမှ…

"ကျောင်းသားလေးဘက်က နစ်နာတယ်"

ကျွန်တော်က လေပြေထိုးလိုက်တယ်။

"ဩော်…ဒေါ်ကြီးရယ် ဒါကတော့ သူ သဘောတူလို့ ငွေယူပြီး လုပ်တာပဲ၊ ခြောက်နှစ်လောက် သွားကစားပေးရတော့လည်း ခြောက်နှစ်စာ ပိုက်ဆံရတာပေါ့"

"အေး အဲဒါက ဟုတ်တယ်"

"ဒါဖြင့် ဘာက မဟုတ်တာလဲ"

"ခြောက်နှစ်ကြာပြီး သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး ပြန်ကောင်းသွားပေမယ့် ကောင်လေးကတော့ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားတယ်ဟေ့"

"ဗျာ"

ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားမိတယ်။ ဒေါ်ကြီးရဲ့စကားကိုလည်း သံယောင်လိုက်ပြီး ပြောမိတယ်။

"ကောင်လေးက ရူးသွားတယ်၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ရူးသွားတယ်၊ ပြန်ကုလို့ကို မရတော့ဘူး"

"ဟာ…"

အတော်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်တော် ငိုင်နေမိတယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်သွားမှန်းကို မသိဘူး။ ဒေါ်ကြီးရှေ့မှာ ရုပ်ပျက်သွားလားတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ကြီးက မရိပ်မိပါဘူး။ သူ့စကားကို ကျွန်တော်က မယုံမကြည် ဖြစ်သွားတယ်လို့ပဲ သူထင်နေတယ်။

"ဘာလဲ မင်းက မယုံဘူးလား"

"ဩော်…အဲလို မဟုတ်ပါဘူး"

"ခဏနေဦး၊ ငါပြန်ထွက်လာမယ်"

ဒေါ်ကြီးက သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ သူ့အခန်းက နှစ်ခန်းတွဲ၊ အိပ်ခန်းနဲ့ စာဖတ်ခန်းကို တွဲထားတာ၊ ဒေါ်ကြီးက စာအရမ်းဖတ်တယ်၊ သူ့ဆီမှာ စာအုပ်တွေ အများကြီးဘဲ။

ခဏကြာတော့ ဒေါ်ကြီး ပြန်ထွက်လာတယ်။

သူ့လက်ထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ပါလာတယ်။

"ရော့ မယုံရင် မင်းဒီမှာဖတ်"

စာအုပ်ရဲ့ တစ်နေရာကို ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြတယ်။ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်နေတယ်၊ ဒေါ်ကြီးက နည်းနည်း ပါးပါးမှ လွဲပြောမသွားဘူး။ အပျိုကြီးတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အင်မတန် တိကျတယ်။

သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးနာမည်က 'ကောင့်အစ်(တ်)ဗန်ဆက်ဇာက်ညီ' တဲ့။

ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့...

"Count Istvan Szechenyi Famous Hungarian Scientist (1791-1860) went insane and chess was prescribed as a cure. A young student was hired to play chess with the old count.

At the end of 6 years, the count recovered his reason, and the student became incurably insane! "

ဖတ်လို့အဆုံးမှာ စာအုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော် ငိုင်နေမိတယ်။ ဒေါ်ကြီးဆီကို ဖုန်းလာတယ်။ ဒေါ်ကြီး ဖုန်းသွားပြောနေတုန်း အဲဒီ စာအုပ်နဲ့အတူ အိပ်ခန်းထဲကို ကျွန်တော် ဝင်သွားလိုက်တယ်။

အိပ်ခန်းထဲရောက်မှ ကုတင်ပေါ်ထိုးလှဲပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်မိတယ်။ အမှန်တော့ ဝတ္ထုထဲက မင်းသားတွေလို စိတ်ရှုပ် ဝမ်းနည်းကြောင်း ခံစားပြတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မကြုံချင်တဲ့ တတိယမြောက် B နဲ့ သွားကြုံပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ရှုပ်ဝမ်းနည်းပြီး ငိုက်သွားမိတာကိုး။ လူကနေပေမယ့် မျက်လုံးကမှ မနေတာ။

ပထမ B နဲ့ ဒုတိယ B အတိုင်းပဲ တတိယ B မှာလည်း

ကျွန်တော်ဟာ အခြေအနေမကောင်းဘူး။ နှင်းတို့ အိမ်ကိုရောက်နေတယ်။ နှင်းရယ် သူ့အဖေရယ်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ၊ ကျွန်တော်က အိမ်အဝမှာ။

'ရွှေတိုမြင်းရယ်လေ ခွာသံပြင်းတယ်လေ' ဆိုပြီး တံမြက်စည်းကို ခွစီးထားတယ်၊ ခေါင်းမှာလည်း ယပ်တောင်တစ်ချောင်းကို ကြိုးနဲ့ ပတ်စီး ထားတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှင်းနဲ့သူ့အဖေက အငြင်းပွားနေကြ တယ်။

"သမီး ဖေဖေ ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ဖေဖေ သမီးကို ဒီအရူးနဲ့တော့ မပေးစားနိုင်ဘူး"

"ဒါ ဒါပေမယ့်၊ သမီးတို့ နားလည်မှု ရှိခဲ့တယ်လေ ဖေဖေရယ်"

"အို မဟုတ်တာ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေရဲ့

"သမီးနဲ့သူ့ကို ဖေဖေ သဘောတူတယ် ဆိုတာက သူကောင်း တုန်းကပြောတာ၊ ခု ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ရူးသွားမှန်း မသိဘူး၊ ရူးသွားပြီ၊ ဖေဖေ ဘယ်လိုပေးစားလို့ရမလဲ"

"သူရူးတယ်ဆိုတာကလည်း သမီးတို့ ဖေဖေတို့ကို ကူညီရင်း ရူးရတာပဲ ဖေဖေရယ်"

"လျှောက်ပြောမနေနဲ့"

"လျှောက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထိုင်ပြောနေတာ"

"နေပါဦး၊ ဒီကောင်က ဘာဖြစ်လို့ ရူးသွားရတာလဲ"

ယောက္ခမကြီးဟာ ဘာကိုမှ မှတ်မိပုံမပေါ်ဘူး၊ သူအသိပြန်ဝင်တဲ့ အချိန်မှာ သူ့ကိုယ်သူ အကောင်းအဖြစ်ပဲ မြင်တယ်၊ ကျွန်တော် ဘာလို့ ရူးသွားရပါလိမ့်ဆိုတာကိုပဲ သူ အံ့ဩနေတာ။

"ဖေဖေနဲ့ စစ်တုရင်ထိုးရင်း ရူးသွားတာလေ"

"သူနဲ့ငါနဲ့ စစ်တုရင်ထိုးလို့လား၊ ဘယ်တုန်းကထိုးလို့လဲ"

"ဖေဖေ ရူးနေတုန်းကပေါ့"

"အောင်မာ သမီး ဖေဖေ့ကို ဒီလိုပဲစော်ကားရလား၊ ငါက

ဘာကိစ္စ ရှုံးရမှာလဲ''

''ဖေဖေ ရှုံးသွားခဲ့ဖူးတယ်''

''လာပြန်ပြီ၊ ဘယ်တုန်းက ဘာကိစ္စ ရှုံးရမှာလဲ''

''ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေ ရှုံးဖူးတယ်''

''တော်စမ်း သမီး''

အဘိုးကြီးက ရှုံးရှုံးရဲရဲ ဖြစ်လာတယ်။ သူ့သမီး ပြောတာကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံဘူး။

''နှင်း...သမီး၊ ဖေဖေ့ကို အရှုံးမလုပ်နဲ့နော်''

''မလုပ်ပါဘူး''

''ဒါ အရှုံးလုပ်တာပေါ့၊ ငါ့ကို ရှုံးဖူးတယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ ဒီထက်ပို အရှုံးလုပ်တာ ဘာရှိဦးမှာလဲ''

''ဘာဖြစ်မှန်းတော့ ဘယ်သိမှာလဲ၊ ရှုံးတော့ ရှုံးသွားတယ်''

''တယ်... နှင်း၊ လာပြန်ပြီလား''

နှင်း စိတ်ညစ်နေတယ်။

''ခက်တော့တာပဲ''

ယောက္ခမကြီးကလည်း နည်းနည်းမှ လက်မခံဘူး။

''ခက်တာက ငါမဟုတ်ဘူး၊ နှင်...''

ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ပြီး အမှုပတ်ပါသေးတယ်။

''နေပါဦး မောင်သူရက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ရှုံးသွားရတာလဲ''

''ဖေဖေ ရှုံးနေတာကို ကုဖို့ စစ်တုရင်ထိုးပေးရင်း သူက ရှုံးသွားတာ''

''နှင် ငါ့ကို အရှုံးလုပ်ပြန်ပြီလား''

''ဖေဖေကသာ သမီးကို အရှုံးလုပ်နေတာ''

''နှင့်ကို ငါ ဘာမှ အရှုံးမလုပ်ဘူး၊ နှင် ရှုံးတယ်လို့လဲ တစ်ခါမှ မပြောဘူး''

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော် သူတို့ကြားထဲကို တံမြက်စည်းနဲ့ ခုန်ဝင်လိုက်တယ်။

''ဟိုးဟိုး ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ''

နှင်းက ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ရက်သလို မျက်နှာလွှဲသွားတယ်၊ ယောက္ခမကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလို စူးစူးကြည့်တယ်၊ ပြီး ပျော့ပျောင်းတဲ့ လေသံနဲ့...

''မောင်သူရ မင်း ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲကွာ''

ကျွန်တော်က တံမြက်စည်းကိုခွလျက် တစ်ချက်ခုန်လိုက်ပြီး

''ဒီလို ဖြစ်သွားတာပဲဟာ''

ယောက္ခမကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး...

''သမီး''

''အင်း...''

နှင်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်သံနဲ့ ပြန်ထူးတယ်။

''မောင်သူရ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ ရိပ်မိပြီ''

နှင်းက ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပြန်မေးတယ်။

''ဘာကြောင့်လဲ''

''ဒီကောင်က စစ်တုရင်သမားလေ၊ ဉာဏ်များရတယ်၊ အတွေး ခေါင်ရတယ်၊ ကြာတော့ ရှုံးသွားတာပေါ့''

''ကျွတ်''

နှင်းက စုပ်သပ်ပြီး ခေါင်းငုံ့သွားတယ်။ ယောက္ခမကြီးက ကျွန်တော့်ကို မေးလာပြန်တယ်။

''မောင်သူရ''

ကျွန်တော်က ရှုံးနေတော့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မှန်း ဘယ်သိမလဲ၊ ကိုယ့်မြင်းနဲ့ကိုယ် သူ့ကို ပတ်ပြေးနေလိုက်ရတယ်၊ အားမနာလျှာမကျိုး သူက...

''မောင်သူရ မင်း ဘာကြောင့် ရှုံးသွားရတာလဲ''

''ဦးရဲ့ သမီးကို မရလို့ပေါ့''

အဲဒီအချိန်မှာ ယောက္ခမကြီးက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားတဲ့မျက်နှာနဲ့

နှင်းဘက်လှည့်ပြီး…

''တွေ့လား သမီး''

''တွေ့သားပဲ၊ ဟုတ်သားပဲသူပြောတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''ဟ သူပြောတာ ဟုတ်မှမဟုတ်တာ သမီးရဲ့''

နှင်းကလည်း အလျှော့မပေးဘူး။

''သူပြောတဲ့အထဲမှာ မဟုတ်တာ ဘာပါလို့လဲ''

''ဟ သမီးကြားသားပဲ၊ သူပြောတယ်လေ၊ သမီးကိုမရလို့ သူရူးပါတယ်တဲ့၊ ဖေဖေက သမီးနဲ့သူ့ကို ပေးစားပါ့မယ် ဆိုတဲ့သဘော ပြောထားပြီးပြီပဲ၊ ဘာမှ ရူးစရာအကြောင်း မရှိဘူး''

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်က တံမြက်စည်းကို လွှင့်ပစ်ပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ထအော်လိုက်တယ်။

''ရှိတယ်''

ယောက္ခမကြီးက အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။

''ရှိတယ် ဟုတ်လား မောင်သူရ''

''ဟုတ်တယ် ရှိတယ်''

''ကဲ ဒါဖြင့် မင်းပြော၊ ဘာရှိတာလဲ''

နှင်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး…

''ကျွန်တော်က သူ့ကိုလိုချင်တာ၊ သူ့ကိုယူမှာ''

''အေးလေ မင်းနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရှိပြီးသားပဲ၊ ဒါ မင်းတို့လည်း သိပါတယ်''

ကျွန်တော်လည်း ပြန်အော်လိုက်တယ်။

''အဲဒါကို သိတယ်''

''ဒါဆိုလည်းပြီးတာပဲ မောင်သူရရယ်၊ မင်းမှာ ရူးစရာ ဘာအကြောင်းရှိလဲ''

''ရှိတယ်''

''ကဲ…ပြော၊ ရှိရင်ပြော…ဘာလဲ''

ကျွန်တော်က နှင်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး

''ကျွန်တော်က သူနဲ့ ယူမှာ''

''ယူလေ ပေးစားမှာပေါ့၊ ဘာကြောင့် ရူးရတာလဲ…

''ကျွန်တော်က သူ့ကိုယူမှာ၊ ဦးက ဦးကိုယ်ဝန်ဆောင်ချင်တယ် ဆိုပြီးပြောတယ်၊ ကျွန်တော် ရူးသွားတယ် ဟား…ဟား…ဟား…''

''ဟေ…''

''ဟင်…''

သူ့အဖေရယ် နှင်းရယ် ငိုင်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်က…

'ရန်ကုန်မြင်းရယ်လေ၊ အော်သံ ခေါ်သံပြင်းသလေးလေ့ ဗျို့…ယောက္ခမကြီး' ဆိုပြီး တံမြက်စည်းမပါဘဲ ပတ်ပြေးနေလိုက်တော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာဘဲ ကျွန်တော် လန့်နိုးလာတယ်။

အားလုံးမျှော်လင့်ထားကြတဲ့အတိုင်း ဒေါ်ကြီးရဲ့ အော်သံကြောင့်ပါ။

''သူရ''

လန့်ဖျပ်ပြီး ထထိုင်ရပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကျွန်တော့်နာမည် သူရ ဆိုတာကို ဘဝင်မကျပါဘူး။

''ဗျာ ဒေါ်ကြီး''

စာအုပ်က အနောင့်မှာ နံပါတ်ပါတယ်နော်၊ မင်းဖတ်ပြီးရင် အစဉ်လိုက် ပြန်တင်ထား''

''ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့''

ဒေါ်ကြီး ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက်မှာ ကျွန်တော်စဉ်းစားပါတယ်၊ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို တွေးတောဆင်ခြင်ပါတယ်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ အကြံတစ်ခုကို ရပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ…

(၁၆)

ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတာကို ကြည့်ပြီး…

''ဘယ်လဲ ကျူရှင်လား''

''မဟုတ်ဘူး''

''ဘယ်လဲ''

''ဟိုနား ဒီနား''

ဘာမှ မမေးတော့ဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ဆီက မုန့်ဖိုးမတောင်းရင် ပြီးတာပဲ ဆိုတဲ့ပုံနဲ့ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က နောက်ကနေ လှမ်းခေါ်ရတယ်။

''ဒေါ်ကြီး''

''ဘာလဲ''

''ခဏနေပါဦး''

''ဘာလုပ်မလို့လဲ''

''စကား တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောမလို့ပါ ဒေါ်ကြီးရ''

ဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းသလို ကြည့်ပြီး

''ဘာပြောမလို့လဲ ပြော''

''အော် ဒီလိုပါ ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ဟိုလေ လောကကြီးမှာမျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိတဲ့ ကိစ္စတွေက ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်လာတာမျိုး ဒေါ်ကြီး ကြုံဖူးလား''

သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။

''မကြုံဖူးဘူး''

''ဟာ…''

ဟုတ်သားပဲ။ သူမျှော်လင့်ထားတာတွေမှ ဖြစ်မလာတော့ပဲ။ သူမျှော်လင့်ထားတာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရင် ခုလို အပျိုကြီးတောင် မဖြစ်ဘူး။

''ကျွန်တော်က ဒေါ်ကြီးကို မေးမလို့၊ ဒေါ်ကြီးသာ ကြုံဖူးလို့ရှိရင် အဲဒီအရသာက ဘယ်လိုနေသလဲ၊ တော်တော်ချိုမြိန်သလားလို့ သိချင်တာ''

''ကြုံဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တွေးကြည့်ရင်တော့ သိနိုင်ပါတယ်၊ ပျော်စရာကောင်းနိုင်တာပေါ့''

''နမူနာ တစ်ခုလောက် ပြောစမ်းပါ ဒေါ်ကြီးရာ''

''နမူနာ ငါကတော့ နမူနာမရှိဘူး၊ စာထဲတော့ နည်းနည်းပါးပါး တွေ့ဖူးတယ်''

''ဟာ ဝတ္ထုထဲကဟာတွေဆိုရင်တော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့ ဒေါ်ကြီးရာ''

''ဝတ္ထုမဟုတ်ဘူး၊ ဥပမာဟာ''

''ဟုတ်ကဲ့''

''လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု အမေရိကန်က 'ဘူးလ် ဆိုးလ်' ရေအိုင်ထဲ ကျသွားတယ်''

''ဘာပစ္စည်းလဲ၊ အတော်တန်ဖိုးကြီးလို့လား''

''တန်ဖိုးမကြီးပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ သွားအံကပ်ပါ''

''ဩော်…အင်း ပြောပါဦး''

''ပြန်ရလိမ့်မယ်လို့ သူဘယ်လိုလုပ် ထင်တော့မှာတုန်း၊ မင်း ပြောသလိုမျိုး မျှော်လင့်စရာကို မရှိတော့တဲ့ အနေအထားပေါ့''

''အင်း… ဟုတ်ပြီ၊ နောက် ဘာဆက်ဖြစ်လဲ''

နောက် ဆယ်ရက်လောက်ကြာတော့ သူ ငါးကြီးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိတယ်၊ ငါးကြီးက အကြီးကြီးပဲ ပေါင်နှစ်ဆယ်တောင်လေးတယ်တဲ့''

''အင်း...''

''အဲဒီငါးကြီးရဲ့ ဗိုက်ထဲက သူ့အံကပ်ကို သူပြန်ရလိုက်တယ် ရေအဆုံးကုန်းတစ်ဝက် ဆိုပေမယ့် သူမထင်တာတွေ ပြန်ဖြစ်လာတယ်၊ အံကပ်တစ်ခုရဲ့ တန်ဖိုးက အများကြီးမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့''

''အင်းနော် ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါ်ကြီးရယ်''

ကျွန်တော့်စကားကိုတောင် ဒေါ်ကြီးက ကြားမသွားတော့ပါဘူး။ အိမ်ရှေ့က ကားဟွန်းသံကြောင့် ထွက်သွားတယ်။ သူ့ သူငယ်ချင်း ဒေါ်အဲလစ်သဖင် ရောက်လာလို့။ သူ့လိုပဲ အပျိုကြီးပဲ။

ကျွန်တော်လည်း နှင်းတို့ဖေဖေနဲ့ စစ်တုရင်ထိုးဖို့ ထွက်ခဲ့တယ်။ ဘာပဲပြောပြော...နှင်းရဲ့ဖေဖေကို ကျွန်တော် စစ်တုရင်သွားထိုးပေးမှာဘဲ။ ဘယ်အကြောင်းကြောင့်မှ ဒီကိစ္စက ပျက်ပြားမသွားပါဘူး၊ နှင်းအပေါ် ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ကို ဒီနေရာမှာ သက်သေပြ ဆန်းစစ်ရမှာပါဘဲ။

ဒေါ်ကြီးရဲ့ B သုံးလုံးကတော့ ကျွန်တော့်ကို 'ဘုန်း ဘိုင်း ဘောင်း'ဆိုပြီး ထုသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် မဖြုံလောက်ပါဘူး။

နှင်းတို့ဖေဖေနဲ့ စစ်တုရင်ထိုးရင်းပဲ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း အကျအဆုံးနည်းအောင်တော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် နှင်းတို့အိမ် မသွားခင် ဒေါက်တာသစ်ဆင်းဆီ အရင်ဝင်ဖို့ ကျွန်တော်အကြံရခဲ့တယ်။

ကိုယ်အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ်။ ကိုယ်တို့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေဟာလည်း ရေအဆုံးကုန်းတစ်ဝက်ပေါ့ နှင်းရယ်၊ သူများတကာဆို ပါးစပ်က ကျွတ်ကျသွားတဲ့ အံကပ်ကြီးတောင် ပြန်ရသေးတာ၊ တို့ရဲ့ အချစ်က သူ့အံကပ်ထက် စင်ကြယ်မြင့်မြတ်ပါတယ်။

ဒေါက်တာသစ်ဆင်းဆီရောက်တော့ နည်းနည်း စိတ်ရှုပ်သွားတယ်။ စိတ်မနှံ့တဲ့ လူနာတွေရယ်၊ သူတို့ကို တွဲခေါ်လာတဲ့ (သူတို့အမွေကို

ဆက်ခံလုနီးပါး ဖြစ်နေတဲ့) သူတို့ရဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေရယ်၊ အဲဒီကြားထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ နာ့စ်မတွေရဲ့ အထင်လွဲခြင်းကို ခံနေရတယ်။

''ရှင်က တစ်ယောက်တည်း လာတာလား''

''ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်''

''အိမ်က အဖော် ပါမလာဘူးလား''

''ဟင့်အင်း''

''အို ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်းလာရတာလဲ၊ နောက်ဆို အဖော်ခေါ်လာ၊ ခုလိုတစ်ယောက်တည်း ထွက်မလာရဘူးသိလား၊ နော် လိမ်လိမ်မာမာနေရင် ရောဂါက ခဏလေးပျောက်မှာ၊ စကားနားထောင်ရမယ်''

''ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ဟို... ဆရာမ ကျွန်တော် ဒေါက်တာ သစ်ဆင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့''

''တွေ့ရမယ် တွေ့ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် စောင့်ဦး ရှင့်အလှည့်ကျရင် တွေ့ရမယ်''

ပျင်းပျင်းရိရိနဲ့ ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်နေရတယ်၊ ဒေါက်တာ သစ်ဆင်းဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက အကြီးကြီးပဲ၊ အမေရိကန်တို့ အင်္ဂလန်တို့က ပြန်လာတာကိုး။ ဘွဲ့တွေကလည်း စုံလိုက်တာ၊ တိုင်းရင်းဆေး သိပ္ပံက ဘွဲ့တစ်ခုတောင်ပါလိုက်သေး။

''ကိုသူရ''

အတော်ကြီးကြာတော့ နာ့စ်မက ကျွန်တော့်နာမည်ကို အော်ခေါ်တယ်၊ ကျွန်တော်က ဟိုတွေး ဒီတွေးနဲ့မို့ ချက်ချင်းမှာ မကြားဘူး။ နာ့စ်မက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ပြီး နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ခေါ်ပါတယ်။

''ကိုသူရ''

ဒီတစ်ခါတော့ သိပြီပေါ့၊ အလန့်တကြား ပြန်ထူးလိုက်တယ်။

''ဗျ...''

''ကိုသူရ ကိုယ့်နာမည် ကိုယ်မှတ်မိတယ်နော်''

"ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်မိပါတယ်"

"နောက်အခါတွေ ဆရာမက ကိုသူရလို့ခေါ်ရင် ချက်ချင်းပြန်ထူး ရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာလဲ အခု ကျွန်တော်ဝင်တွေ့လို့ရပြီလား"

"မဟုတ်ဘူး အခု တစ်ယောက်ဝင်နေတယ်၊ သူပြီးရင် ကိုသူရ ဝင်လို့ရပြီ။ သိတယ်နော် သူပြီးမှ ဝင်ရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရှေ့ကလူနာ ထွက်သွားတာတောင် ကျွန်တော်က မဝင်ရသေးဘူး။ အထဲမှာ ဒေါက်တာသစ်ဆင်းဆီကို ဖုန်းလာနေလို့ ကျွန်တော့်ကို တားထားကြတယ်။ ဒေါက်တာသစ်ဆင်းက ရယ်ရယ်မောမော ဖုန်းပြောနေတယ်။

ပထမတော့ အမှတ်တမဲ့ ကြားတာပါ၊ နောက်တော့ သွေးကြောတွေ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အာရုံစိုက် နားထောင်လိုက်ရတယ်။

"နှင်းလား၊ အေး...သမီး ပြော..."

(......)

အဲဒီတုန်းကတော့ သူ့နှင်းကို ကျွန်တော့်နှင်းမှန်း မသိသေးဘူး။

"ဩော်...အေး၊ နင့်ကောင်လေး ဒီနေ့ နင့်အဖေနဲ့ စစ်တုရင် လာထိုးပေးမယ် ဟုတ်လား"

(......)

"ဩော်...အေး၊ ရပါတယ် မပူပါနဲ့၊ ဆရာကြီးက သရုပ်ဆောင် တတ်မှာပါ"

(......)

"ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီးတော့ တကယ်ရူးတာမျိုးတော့ မရှိပါဘူးဟာ၊ နင့်ကောင်လေး စိတ်ညစ်အောင်တော့ သူနည်းနည်း ခွတိုက်မှာပေါ့။ နေပါဦး နင်တို့ အဲလိုစမ်းသပ်တာက ဟုတ်ပါပြီ ကောင်လေးက တကယ် ရိုးသားတယ်၊ စိတ်ရှည်တယ်၊ ညည်းအပေါ်မှာ တကယ် အနွံအတာ ခံတယ်ဆိုရင် ယူကြမှာပေါ့ ဟုတ်လား..."

(......)

"ဟဲဟဲဟဲ ငါ့ကို ပထမဆုံး ဖိတ်ရမယ်နော်"

"အေးပါ၊ ငါ အားရင်အားသလို ဝင်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ငါလည်း ညည်း ကောင်လေးကို တွေ့ဖူးသွားတာပေါ့၊ စစ်တုရင်မှာ နိုင်ငံလက်ရွေးစင် ဆိုတော့ လျော့တွက်ထားလို့တော့ မရဘူးနော်။ နင်တို့ တော်ကြာအညာ ပေါ်သွားဦးမယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ သူ့ကိုလှည့်စားပါတယ်ဆိုပြီး ကောင်လေးက ညည်းတို့သားအဖကို စိတ်နာသွားဦးမယ်"

(......)

"အေးပါ အေးပါ၊ သုံးလေးငါးလလောက်တော့ ဒုက္ခပေး လိုက်ပေါ့ဟာ၊ အဲဒါပြီးရင် တစ်သက်စာသုခတွေ ပြန်ပေးလိုက်ပေါ့"

(......)

"အေးအေး... ဒါပဲ ဒါပဲ..."

ဒေါက်တာသစ်ဆင်း ဖုန်းချလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ထိုင်ရာကနေ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိတယ်၊ တကယ့် ရေအဆုံးကုန်းတစ်ဝက်ပဲ ရင်ထဲမှာ အိုး...ပျော်လိုက်တာ။

တော်တော်နောက်တဲ့ နှင်းပဲ။

တော်တော်နောက်တဲ့ ယောက္ခမကြီးပဲ။

ပြီးတော့ တော်တော်နောက်တဲ့ ဒေါက်တာသစ်ဆင်း။

"ကိုသူရ ဝင်လို့ရပါပြီ"

နာ့စ်မက လှမ်းပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဝင်စရာ မလိုတော့သလိုပဲ။ ကျွန်တော် မေးချင်တဲ့ကိစ္စကို မမေးဘဲနဲ့ သိလိုက်ရလို့လေ။ နာ့စ်မကလည်း တကြော်ကြော် လုပ်နေတယ်။

"ကိုသူရ ဝင်လို့ရပြီ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ"

ကျွန်တော် မဝင်တော့ဘဲ လမ်းဆီဦးတည်ပြီး ဆေးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လိုက်တယ်။ နာ့စ်မက နောက်က လိုက်လာတယ်။

"ကိုသူရ ကိုယ့်နာမည်ကိုယ် မှတ်မိတယ်နော်၊ ဟိုမှာ ဆရာ စောင့်နေတယ်"

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

"မပြတော့ဘူး"

"အို ဘယ်လို ဖြစ်ရပြန်တာလဲ၊ လူနာရှင်တွေကလည်း လိုက်မလာကြဘူးတော်...။ ကြာရင် ကျုပ်ပါရူးမယ်၊ ကျုပ်ပါရူးမယ်"

ရူးပေါ့။ တော်တော်နောက်တဲ့ နာ့စ်မ။

တတ်နိုင်လို့ရှိရင် နှင်းတို့အိမ်ကို အတောင်တပ်ပြီး ပျံသွားချင်တယ်၊ အရမ်းတွေ့ချင်တာပဲ၊ ချက်ချင်းကို ရောက်ချင်နေမိတယ်။

ဆေးခန်းက ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ နောက်ကနေ ခေါ်သံကြားခဲ့တယ်။ 'ကိုသူရ...ကိုသူရ'...ဒါပေမယ့် လှည့်မကြည့်ဘူး။ နှင်းတို့ရဲ့ အိမ်ရှိရာ အရပ်ကို မျက်နှာမူထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်နှာဟာ ဘာ အကြောင်းနဲ့မှ သွေဖီမသွားပါဘူး။

နှင်းတို့ရဲ့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော် အတော် မောနေပြီ၊ ယောက္ခမကြီးကတော့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေဦးမှာဘဲ။ ရပါတယ် ကျွန်တော်လည်း ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရုံပေါ့။

အရူးယောင်ဆောင်သူ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ချစ်တဲ့ နှင်းကလေး မျက်နှာငယ်မသွားဖို့ပဲ လိုတယ်။ ရပါတယ် ယောက္ခမကြီးရယ်...၊ ကျွန်တော်ရွှတ်ရင် တခြားလူ လိုက်မမှီပါဘူး။

ခြံဝကနေ ဘဲလ်တီးလိုက်တယ်၊ နှင်းကလေး ပြေးထွက်လာတယ်။

"သြော်...ကိုလင်း လာ"

သူခေါ်တော့လည်း ကိုယ်က လိုက်သွားရတာပေါ့။ ယောက္ခမကြီး ဘယ်လိုမျိုး ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေမလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။

တွေ့ရတော့ ရယ်ချင်သွားတယ်။

ယောက္ခမကြီးက စစ်တုရင်ထိုးဖို့ကို ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးလိုလို ရောမသူရဲကောင်းလိုလို အူကြောင်ကြောင်နဲ့။ နှင်းက သူ့အဖေနဲ့ ဆုံမပေးခင်မှာ ကျွန်တော့ကိုမေးတယ်။

"ကိုလင်းက ဘာတွေယူလာတာလဲ တစ်ကိုယ်လုံး ရှုပ်ယှက်

ခတ်နေတာပဲ"

"လမ်းမှာ ဝယ်လာတာ"

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"လိုအပ်ရင် သုံးဖို့ပေါ့"

ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို နှင်းက သူ့အဖေရှေ့က ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ယောက္ခမကြီးက ကျွန်တော့်ကို ရူးချင်ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်တယ်။ စိတ်ထဲကတော့ ကျွန်တော် ကျိတ်ပြုံးနေမိတယ်။

"ဦး ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိလား"

ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ပြန်ကြည့်ပြီး ခေါင်းငြိမ့်ပြတယ်။

"ကျွန်တော် မောင်သူရလေ"

အဲဒါကိုလည်း ခေါင်းညိတ်ပြတယ်၊ ကျွန်တော်က မျက်နှာသေလေးနဲ့ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

"ဦး စိတ်ဖောက်ပြန်သွားတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်ကြားပါတယ်၊ ဘယ်တုန်းက စဖြစ်တာလဲ"

သူ ဘာပြန်ပြောရမလဲမသိ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကပဲ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးရယ် ကျွန်တော်ကတော့ လူငယ်ဝတ္တရားအရ ပြောရမှာဘဲ၊ ဦးရဲ့သမီးကို ကျွန်တော်လိုချင်တယ်"

ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်လုံးက ပိုပြီးပြူးလာတယ် နှင်းက တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ပြုံးနေတယ်။

"ကျွန်တော့်ကို ဦးရဲ့သမီးနဲ့ ပေးစားပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ တက်လမ်း ရှိပါတယ်"

စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်က လမ်းမှာဝယ်လာတဲ့ 'တက်လမ်း' ဆိုတဲ့ အားကစားဂျာနယ်ကို သူ့ရှေ့ ပစ်ချပေးလိုက်တယ်။

ပြီး လမ်းမှာ ခဲရခဲဆစ်ဝယ်ခဲ့ရတဲ့ မုဒုံစောင်ကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြထားလိုက်ပြီး...

"ဦးရဲ့သမီး တင့်တောင်းတင့်တယ် နေနိုင်ဖို့ကိုလည်း ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်၊ ဦး အခုမြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ"

ယောက္ခမကြီးပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ်နဲ့ တစ်ခုခုပြောဖို့တော့ ပြင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က စကားပြောခွင့် မပေးဘူး။ နှင်းဘက် လှည့်ပြီး...

"နှင်း"

"ဟင်"

"ကိုယ်နှင်းအတွက် ပန်းတစ်ပွင့် ဝယ်လာတယ်"

"ဘယ်မှာလဲ"

သူမေးမယ်ဆိုရင်လည်း မေးစရာပါ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ သူ့အတွက် ပန်းမပါပါဘူး။ ရှက်ထားတဲ့ မုဒုံစောင်ကြီးကို သူ့အဖေရှေ့က စားပွဲပေါ် ပစ်ချပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် နှင်းကို ထုတ်ပေးစရာ ကျွန်တော့်မှာ ပန်းမပါဘူး။ ရပါတယ် ကျွန်တော် ရှင်းပြလိုက်တယ်။

"နှင်းတို့ လမ်းထိပ်မှာ ပန်းစိုက်တဲ့ခြံရှိတယ်လေ"

"အင်း...အဲဒါဘာဖြစ်လဲ"

"ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို သူက ကပ်ကြေးနဲ့ညှပ်ပြီးခူးဖို့ အလုပ်မှာ ကိုယ်က လှမ်းတားလိုက်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အင်း အဲဒီလူကလည်း အဲလိုပဲမေးတယ်။ ကိုယ်က ဝယ်မလို့.. လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်"

"အဲဒီတော့"

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်မလဲ နှင်းရယ်၊ ကိုယ် ပိုက်ဆံထုတ်ပေး လိုက်ရတာပေါ့"

နှင်းက လက်တွေ့ကျတဲ့ စကားကိုပဲ မေးပါတယ်။

"အဲဒါဆို ပန်းက ဘယ်မှာလဲ"

"ပန်းကို အပင်ပေါ်မှာပဲ ဒီတိုင်းထားခဲ့တယ်"

"အာ..."

နှင်းက အလိုမကျသလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် အယူအဆကို ရှင်းပြလိုက်တယ်။

"အပင်ပေါ်ရှိတာက ပိုကောင်းတာပေါ့ နှင်းရယ်၊ ကိုယ်ပြန်လို့ ရှိရင် နှင်းက ကိုယ့်ကို လမ်းထိပ်ထိလိုက်ပို့ပါ၊ နှင်းအတွက် ကိုယ် ဝယ်ထားတဲ့ ပန်းကလေးကို ပြမယ်၊ ပျော်စရာကောင်းမှာပါ"

နှင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။

"အဲဒီခြံရှေ့ရောက်ရင် အဲဒီပန်းကလေးကို သေသေချာချာကြည့် မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်မျက်နှာ ကိုယ်ပြန်ကြည့်ရသလို နှင်း မြင်ရလိမ့်မယ်"

"ဟင် ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဆိုင်တယ်"

အဲဒီအချိန်မှာဘဲ ယောက္ခမကြီးက သူ့သမီးကို စကားဝင်ပြော ပါတယ်။

"သမီး နှင့်ကို သူ အလင်္ကာသုံးနေတာ၊ သူများခြံထဲမှာရှိပေ မယ့် သူဝယ်ပြီးသားပန်းလို့ ပြောနေတာ"

အဖိုးကြီးကဝင်ပြီး အစဖော်ပေးတယ်၊ ကျွန်တော် ကျိတ်ရယ် လိုက်မိတယ်။

အလင်္ကာပါ၊ သူ့ရှူးချင်ယောင် မဆောင်တတ်ပါဘူး၊ ရှူးချင် ယောင်ဆောင်မလို့ လုပ်နေတဲ့ကြားထဲက မနေသာလို့ သူဝင်ပြောရတာ။

နှင်းကတော့ ကျွန်တော့လုပ်ရပ်ကို သဘောကျသွားပုံပဲ။ ကျွန်တော့် ပန်းကလေးကိုလည်း ချစ်မြတ်သွားပုံပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစုစုနဲ့ ကြည့်တယ်။

ကျွန်တော်က...

"ကဲ...နှင်း"

"ဟင်...ပြော"

"ကိုယ်တို့ စစ်တုရင် ထိုးကြမယ်လေ"

"အင်း...အင်း"

နှင်းက ကျွန်တော်နဲ့ ယောက္ခမကြီးကြားမှာ စစ်တုရင်ကစားဖို့

ပြင်ဆင်ပေးတယ်။ ယောက္ခမကြီးက မျက်လုံး ပေကလပ် ပေကလပ်နဲ့ ငြိမ်နေတယ်။ သူ့ခေတ် မဟုတ်တော့မှန်း သိသွားသလိုပဲ။

"ကဲ စလိုက်ကြရအောင် ဦး"

ယောက္ခမကြီးက အဖြူရုပ်ကို ရထားတာမို့လို့ စရွှေ့ဖို့ပြင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာဘဲ နှင်းက ကပျာကယာ တားတယ်။

"ကိုလင်း ခဏ ခဏ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

နှင်းက ကျွန်တော့်ကို စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ထုတ်ပြတယ်။ ကျွန်တော် ကိုင်ဖတ်လိုက်တော့...

ကိုလင်း...

ဆေးခန်းမှာ သွားမပြချင်ဘူး

ဒေါက်တာသစ်ဆင်းကိုပဲ ခေါ်လိုက်မယ်

အမေ့ရောဂါအကြောင်း

နှင်း ကောင်းကောင်း မသိဘူး

နှင်း မယုံကြည်ချင်သေးဘူးကွာ

ကျွန်တော် အဲဒီစာကို ဖတ်နေချိန်မှာဘဲ ယောက္ခမကြီးက တစ်ဖက်စာမျက်နှာကို ဖတ်နေတယ်။ နှင်းက သူ့အဖေကို လှမ်းဟန့်နေတယ်။

"ဖေဖေက အဲဒါတွေ လိုက်ဖတ်မနေနဲ့လေ"

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ တစ်ဖက် စာမျက်နှာလည်း နှင်းက စာရေးထားပုံရတယ်။ ကျွန်တော့်လိုမျိုးဘဲ အေဆိုက်၊ ဘီဆိုက် ရေးထားတာမျိုးပေါ့။

ကိစ္စမရှိဘူး ဟိုဘက်စာမျက်နှာမှာ ရေးထားတဲ့ စာလုံးတွေကို ဒီဖက်ကနေ ပြောင်းပြန် မြင်နေရတယ် ကျွန်တော် ဖတ်တတ်တယ် ဒီဘက်စာမျက်နှာမှာရှိတဲ့ စာလုံးတွေက ကန့်လန့်ခံနေတာပေါ့။ နှင်းက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ထားမိတဲ့ သူ့ရဲ့ သံယောဇဉ်လေးတွေအကြောင်း ရေးထားတာပါ။

ကျွန်တော်ဖတ်တော့ စာသားတွေက ခုလိုပဲ ရောပြွန်းတယ်။

ကိုလင်း...

ဆေးခန်းမှာ သွားမပြချင်ဘူး...

ကိုလင်းကို နှင်း ချစ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့...

ဒေါက်တာသစ်ဆင်းကိုပဲ ခေါ်လိုက်မယ်...

ကိုလင်းနဲ့ ထိတွေ့ဆက်ဆံရမှာဘဲ...

အမေ့ ရောဂါအကြောင်း...

အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို...

နှင်း ကောင်းကောင်း မသိသေးဘူး...

နှင်း ကောင်းကောင်းသိတော့တယ်...

နှင်း မယုံကြည်ချင်သေးဘူးကွာ...

နှင်း ယုံကြည်ပါတယ် ကိုလင်းရယ်...

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးလိုက်တာ။ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော် ပျော်တယ်။ ဘာမှလာမပြောနဲ့ ကျွန်တော်ပျော်တယ်။

နှင်းအတွက် ကျွန်တော် ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ဝယ်ခဲ့တယ်။ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ရဲ့ အသက်ကို နှင်းအတွက် ကျွန်တော် ကယ်ခဲ့တယ်။

နှင်းအတွက်ပန်း

ကျွန်တော့်ရဲ့ နတ်ပျိုမလေးအတွက် ပန်းပေါ့

ထာဝရ လန်းနေလိမ့်မယ်

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကျွန်တော် ယုံပါတယ်

ဘယ်သူမှ လာမပြောနဲ့ ကျွန်တော်ယုံတယ်

နှင်းရယ် ...

ရိုးရိုးလေးပါပဲ

ဒါပေမယ့် အဆန်းဆုံးပါပဲ

သိပ်ချစ်တယ်။

တာရာမင်းဝေ
(၄-၂-၂၀၀၀)